

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΚΟΛΕΤ

Τό θαῦμα
"ἔγινε!"

ΤΟ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟΝ ΤΟΥ ΘΗΛΑΙΟΥ

Οι άπειθυνομένοι διά πάσαν συμβουλήν πρὸς τὸν Δ)ρα Κάμα, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ γράφουν τὴν ἀκριβὴ ἡμέραν, μῆνα καὶ ἔτος τῆς γεννήσεώς των, εἰ δυνατόν δὲ καὶ τὴν ὥραν. Αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ συνουθεύωνται μὲ γραμματόσημα ἀξίας 5 δραχ. διὰ τὴν ἀπάντησιν.

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατὰ τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ 24—30 Μαΐου ἔχουν ὡς ἀκόλουθος:

Ἦθραι κατὰλληλοι.
Διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις σας: ἡ 3—4 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (24) καὶ ἡ 10—11.15 π. μ. τῆς Τετάρτης (29).
Διὰ τὰ χρηματικὰ ζητήματα: ἡ 1—2 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (25), ἡ 7.15—8.30 μ.μ. τῆς Ἰδίας ἡμέρας καὶ ἡ 5—6.30 μ.μ. τῆς Τετάρτης (29).

Διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων ἡ ὥρα 11—12 μεσημ. τῆς Κυριακῆς (26). Τὰ τυχερά παιχνίδια δὲν εὐνοῦνται ἀπολύτως κατὰ τὴν ἑβδομάδα αὐτήν.

Διὰ τὰς αἰσθητικὰς συναντήσεις: 4—5 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (24), 10.15—1.30 μ. μεσ. τῆς Κυριακῆς (26), 3—4 μ.μ. τῆς Τετάρτης (29) καὶ ὁλόκληρον τὸ ἀπόγευμα τῆς Πέμπτης (30).

Ἦ ὥρα 3—4 μ.μ. τῆς Τετάρτης (29) εἶνε ἐπίσης κατὰλληλος διὰ γάμους ἢ ἀρραβῶνας.

Διὰ τὸ μέλλον σας εἶνε κατὰλ. ἡτοῖ αἱ ὥραι: 6—7 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (25) καὶ 3—4 μ.μ. τῆς Δευτέρας (27).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ Δ)ΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΕΛΟΥΣΑΝ.— Χαρακτήρ ἀνίσχυρος, μὲ πολλὰς καὶ ἀποτόμους ἀντιθέσεις. Ἐξαιρετικὰ δυστυχισμένος. Ἐλλείψει θάρρους. Ἐναλλαγαὶ αἰσθητικῆς καὶ ἀπαισιοδοξίας. Ἐκδηλώσεις χωρὶς μέτρον καὶ ρυθμόν. 2) Διὰ τὴν οἰκονομικὴν σας ζωὴν δὲν εἶμαι πολλὸ αἰσιόδοξος. Βλέπω μίαν ἀτάξιαν εἰς τὴν οἰκονομικὴν σας καὶ μίαν καταστάσιν χάους. Ἦ σύμπτωμα καὶ ἄρμονια ἐμφανίζοντα, τὰ πολὺ ἀργότερα. 3) Αἰσθητικὴ ζωὴ ὅχι εὐχάριτος. Ἐπερσάσατε μίαν μεγάλην κρίσιν, ἡ ὁποία δὲν ἀφίνει εὐτυχῶς σοβαρὰς συντεχνίας. 4) Ὁ γάμος σας δραδύνει λίγην ἀκόμη. Θὰ εἶνε ἀρκετὰ ἱκανοποιητικός. Κατόπιν νέου ἀσθηματός. Εἰς τὴν πραγματοποιήσιν του θὰ παῖξῃ σημαντικὸν ρόλον ἡ μεσολαβησὶς ἑνὸς φίλικου ἢ συγγενικοῦ σας προσώπου. Καλὴ κοινωνικὴ θέσις. Οἰκονομικὴ ἀνεσις.

ΕΝ ΠΕ.— Σὰς ἀπήντησα. Νομίζω ὅμως ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Μ. Α. ἡ κατὰ παράνομον. Ἦ ἀπάντησις εἶνε εἰς τὸ προηγουμένον τεύχος καὶ θὰ τὴν ἀντιληφθῇ ἀπὸ τὸ περιεχόμενον τῆς.

ΖΙΝΕΤΤΑΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ.— Ἦ ζωὴ σας κυλᾷ εἰς ἓνα πολὺ μέτριον ἐπίπεδον. Δὲν ἔχετε τὴν ἀπαιτούμενην ζωτικότητα. Εἶσθε χαρὰ κτῆρ ἀσάτος καὶ πολὺ εὐμεταβλητός. Χλιαρὰ αἰσθημάτων. Σὰς κατέχει μίαν μεγάλην δειλία καὶ ἀναποφασιστικότης. Ἐδραβύνετε πολὺ εἰς τὴν ἀποκατάστασιν σας, ἐνῶ δὲ ἡμιποροῦσε νὰ πραγματοποιηθῇ προηγουμένη. Αὐτὴ τὴν στιγμήν δὲν βλέπω τίποτε εἰς τὸν ὀρίζοντα σας. Ὁ γάμος σας δραδύνει ἀρκετὰ. Θὰ εἶνε κατόπιν ἀμοιβαίας συμπαιδείας ἀσθηματικός. Οἰκονομικὴ κατὰστασις ἀσάτης. Οἰκονομικαὶ προοπτικαί. Μία σοβαρὰ ἀσθένεια, ἀλλ' εἰς ἀπώτερον μέλλον.

ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑ.— 1) Χαρακτήρ αἰσθηματικὸς ἀλλὰ πολὺ φαντασιώτικος. Διαθέσις ὀλίγον ἐξελτικός. Ἀσθενὴς βέλους. Ἀδυναμία σοβαρὰς προστάσεως. 2) Ὅχι πολλὰ ταξίδια. 3) Γάμος κατόπιν αἰσθηματός εἰς νεαρὰν ἡλικίαν. Θὰ δοκιμάσετε φλογερὰ αἰσθημάτων, ἀλλὰ δὲν θὰ ὀρθῇ ἀπόλυτον ἱκανοποίησιν εἰς αὐτά, λόγω τῆς ἰδιοσυγκρασίας σας. 4) Θὰ ἀποκτήσετε τέ

ποὺ σὰς παρουσιάζονται. Βραδύτερον ὅμως θὰ σημειώσετε σημαντικὰς προόδους καὶ θὰ βελτιώσετε αἰσθητικὰς τὴν οἰκονομικὴν σας κατὰστασιν. Σύντομον ὅμως μεταβολὴν καὶ ἀξίαν λόγου δὲν βλέπω. Ὑγεία σχετικῶς καλὴ. Αἰσθητικῶς θὰ συναντήσετε πολλὰς ἐναντιότητες. Μερικὰ οἰκονομικὰ ἀτυχήματα. Ἀριθ. 3, ἡμέρα Δευτέρα.

ΚΩΝΣΤΑΤΙΝ ΜΟΝΤΕΝΕΓΚΡΟ Ε. Σ.— 1) Ἐς ἔρωτος. 2) Ἐλευθέριον ἐπάγγελμα. Οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία. Καλὴ κοινωνικὴ θέσις. 3) Δὲν μπορῶ νὰ προσδιορίσω ἀκριβῶς ἔτος. Θὰ εἶνε ὅμως εἰς ἡλικίαν πολὺ νεαρὰν.

ΑΠΗΛΠΙΣΜΕΝΟΝ, Πειραιᾶ. — Πιθανὸν νὰ εἶνε δικαίᾳ ἡ παρατήρησις σας. Δὲν ἔχω ὅμως δυστυχῶς τὸ προηγουμένον γράμμα σας. Σὰς παρακαλῶ, γι' αὐτὸ νὰ μοῦ ἐπαναλάβετε τὰς ἐρωτήσεις πρὸς αὐτὰς ἐνδία φέρουν, ὑπενθυμένοντες μου συγχρόνως καὶ τὴν ἡμερομηνίαν γεννήσεως. Δὲν θὰ βάλετε ἄλλο γραμματόσημον.

ΕΡΑΣΤΕΚΗΝ.— Ἦ ζωὴ σας δὲν εἶνε ἀπληθαγμένη ἐμποδίων. Οἰκονομικὰ ἀναμάλια καὶ προοπτικαί. Σὰς χαρακτηρίζει μία μεγάλη ἀσάθεια εἰς ὅλας τὰς προσπάθειάς καὶ τὰς ἐπιθυμίας σας. Ἦ σταδιοδρομία σας δὲν θὰ εἶνε πολὺ σταθερά. Θὰ διακυβεύεσθε συχνὰ πολλὰ πράγματα γιὰ τὸ τίποτε. Αἰσθηματικῶς πολλὰ ἐναντιότητες. Εἶνε καλύτερο νὰ ἀποφύγετε τὰ αἰσθηματικά. Γάμος δραδύνει πολὺ. Βραδύτερον θὰ ἐπιτύχετε καὶ θὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὴν ἐργασίαν σας. Πάντως ὅχι πρὸ τοῦ 1950.

ΕΛΕΓΚΤΗΝ.— 1) Γάμος δραδύνει. Θὰ εἶνε κατόπιν αἰσθηματός. Μετὰ τὸ 1943. 2) Μετρία οἰκονομικὴ κατὰστασις. Βαθμιαία καλυτερεύσεις. 3) Οἰκονομικὴν θὰ ἀποκτήσετε. 4) Γάμος καλός. Ἦρεμος οἰκονομικὴ ζωὴ. Κοινωνικὴ ὑπόληψις. Ὁ κύκλος τῆς δράσεώς σας εἶνε πολὺ περιωρισμένος. Μὲ τὴν πρῶτον τῆς ἡλικίας θὰ συγκεντρώσετε σχετικὴν περιουσίαν.

ΑΓΝΩΣΤΟΝ.— 1) Γάμος κατόπιν αἰσθηματός μακρὰς διαρκείας. Θὰ δραδύνετε εἰς τὴν πραγματοποιήσιν του λόγω ἀπορροπῶν ἐμποδίων. 2) Δὲν μπορῶ νὰ προβλέψω πόσα τέκνα θὰ ἀποκτήσετε. Πάντως σὰς λέγω ὅτι θὰ ἀποκτήσετε. 3) Ἐννοῶ ὅτι δὲν θὰ προέρχωνται ἀπὸ σταθερὰν ἀπόδοσιν, ἀλλ' ὅτι θὰ ἐξαρτῶνται ἐξ εὐνοϊκῶν συμπτῶσεων, μὴ καθοριζομένων ἀκριβῶς. 4) Μὴν δαΐστε σὸ μυστὸν σας δυστυχίματα. Ἦ ζωὴ σας δὲν εἶνε ἀρκετὰ καλὴ.

ΑΓΝΗ ΨΥΧΗ.— Πολὺ μεγάλη αἰσθηματικότης. Προσέχετε ὅμως. Αἱ τάσεις καὶ αἱ κατευθύνσεις σας εἶνε κάπως ἀσάτοι. Δὲν θέλω νὰ περιορίσω τὴν ὁρμήν σας, ἀλλὰ τούτωντι νὰ σὰς ὑποσημειώσω ὅτι πρέπει νὰ τῆς διαγράφετε ἓνα σαφὲς ὄραμα καὶ ἐξαιρετικὰ προσόντα. Πρέπει ὅμως νὰ προσπαθῆτε νὰ τὰ χρησιμοποιήσετε κατὰλληλως. Ὑπερβαίνει μόνον ἀπὸ ἀπόψεως θάρρους, ἀλλὰ σὰς συνιστᾷ νὰ τολμήσετε διότι βλέπω σὲ σὰς πολλὰς καὶ σοβαρὰς ἐλπίδας ἐπιτυχίας. Εἰς τὴν αἰσθηματικὴν σας ζωὴν σὰς συμβουλεύω νὰ προσέχετε πολὺ. Ἐμφορῆσθε ἀπὸ πολὺ ἀγάπην καὶ εὐγενὴ αἰσθημάτων καὶ ἴσως ἡ σύγκρουσις μὲ τὴν πραγματικότητά δὲν θὰ σὰς ὑγείαν σας νὰ τὴν προσέχετε διότι εἶσθε πολὺ λεπτὸς ὀργανισμός. Ἀποφύγετε πρὸ παντός τὴν περίπτωσιν. Σημαντικὰ ἔτη 1942, 1949 καὶ 1951. Χρῶμα σαθρὸ κυανοῦν, λίθος σάπφειρος.

ΠΛΑΚΙΩΤΟΠΟΥΛΑΝ.— Χαρακτήρ πολὺ ἀνίσχυρος καὶ νευρικός. Συγκρατημένη ἀντιλήψις. Ψυχικὴ ἀκαταστασία. Γάμος κατόπιν αἰσθηματός εἰς νεαρὰν ἡλικίαν. Πολλὰς δυσκολίας καὶ ἀναβολαί εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῶν. Ἀρκετὰ εὐτυχῆς. Πᾶς θέλετε νὰ σὰς πᾶ τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ μέλλοντος συζύγου σας; Καλὴ οἰκονομικὴ κατὰστασις, ἀλλ' ὅχι ἀπόλυτος σταθερὰ. Τὸ σημερινόν σας αἰσθημα εἶνε πολὺ πρῶτον. Εἶνε καλύτερο νὰ μὴ δώσετε συνέχεα σ' αὐτό. Ἦμέρα Πέμπτη, χρῶμα κόκκινον, νομίζω, ποῖοι εἶνε τὰ πραγματικά. Δευτέρον μοῦ λέτε τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμά. Πᾶς θέλετε νὰ ξέρω πότε συμπίπτει αὐτὴ ἡ Κυριακὴ, ἀφοῦ δὲν ξέρω οὔτε καὶ τὸ ἔτος τῆς γεννήσεως;

ΛΑΚΗΣΤΙΝ.— Τὰ στοιχεῖα πρὸς μοῦ στέλνετε εἰς ἐντελὴς ἐλλείπει. Ἐν πρώτοις μοῦ ἀναφέρεται διὰ πιθανὰ ἔτη γεννήσεώς σας. Δὲν θὰ εἶνε δύσκολον νὰ ὀρθῇ, νομίζω, ποῖοι εἶνε τὰ πραγματικά. Δευτέρον μοῦ λέτε τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμά. Πᾶς θέλετε νὰ ξέρω πότε συμπίπτει αὐτὴ ἡ Κυριακὴ, ἀφοῦ δὲν ξέρω οὔτε καὶ τὸ ἔτος τῆς γεννήσεως;

ΜΑΥΡΗΝ ΣΚΛΑΒΑ, Πειραιᾶ. — Ἦ ζωὴ σας θὰ εἶνε ἀρκετὰ ἀνίσχυρος. Αἰσθηματικὴ ζωὴ ὅχι ἀπόλυτως ἱκανοποιητικὴ. Θὰ ἔχετε μερικὰς δυσχερεστὰς περιπτώσεις καὶ θὰ ἔλθετε ἐκ τῆς ἀφορμῆς αὐτῆς εἰς σοβαρὰς προοπτικὰς μὲ τὴν οἰκονομικὴν σας. Γάμος δραδύνει, πάντως εἰς νεαρὰν ἡλικίαν. Θὰ εἶνε κατόπιν αἰσθηματός. Καλὴ οἰκονομικὴ κατὰστασις. Μεγάλῃ ὅμως ἀσάθεια εἰς τὰ πρῶτα σας ἔτη. Ὅχι πολὺ σταθερὰ ὑγεία. Χαρακτήρ πολὺ δύστροπος καὶ ἀκατάστατος. Βίαιοι καὶ χωρὶς ρυθμὸν ἐκδηλώσεις.

ΜΙΝΚΑΝ, Θεοφάνειαν. — Νὰ μοῦ γράψετε στίς πᾶσας τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου ἐγγενήκατε. Παρακαλῶ εἰς τὴν ἐπιστολήν σας νὰ ἐπαναλάβετε τὰ ἐρωτήματά σας.

ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤΑΡΙΕ, Σιδινῆς. — Σὰς ἔχω δώσει ἀπάντησιν εἰς προηγουμένον φύλλον, τὴν ὁποίαν φαίνεται ὅτι δὲν ἐπρόσεξατε. Ἦ πραγματοποίησις τοῦ γάμου, γιὰ τὴν ὁποίαν μοῦ γράφετε δὲν παρουσιάζει πολλὰς πιθανότητας ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ὁ δρόμος σας εἶνε γὰρ ποῖα ἀπὸ πολλὰ ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα θὰ δυσκολευθῇ πολὺ νὰ ἐπεξηγησῆτε. Εἰς αὐτὸ πταίει κατὰ μέγα μέρος ὁ ἀκατάστατος χαρακτήρ σας καὶ ἡ ἐλλείψις αὐτοπεποιθίσσεως πρὸς τὸς διακρίνει. Μία οἰκονομικὴ περιπέτεια καὶ φέρει μίαν μεγάλην ἀνασάτωσιν εἰς τὴν ζωὴν σας καὶ θὰ σὰς λυπηθῇ πολὺ. Νομίζω ὅτι σὰς συνέστησα ἐπίσης ὅτι πρέπει νὰ ἀνασάτωσθε τε καὶ νὰ παύσετε νὰ βλέπετε τὰ πράγματα μὲ τὴν σημερινὴν ἀπαισιοδοξίαν. Ἦ ζωὴ σας ἔχει φέρει σήμερα εἰς μίαν μεγάλην δοκιμασίαν. Ἦ κατὰστασις ὅμως αὐτῆς θὰ εἶνε ἐντελὴς παροδική. Ἦ ζωὴ σας θὰ ἐπέλθῃ μόνῃ τῆς, ἀλλὰ πρέπει νὰ συντελέσετε καὶ σὰς εἰς αὐτὴν τὰς προσπάθειάς σας. Ἐχετε ἀρκετὰς ἐλπίδας οἰκονομικῆς βελτιώσεως τῆς κατὰστασεώς σας. Καταπολεμήσατε τὴν νευρικότητά σας. Θὰ ἀποζημιώσω τὴν καθυστέρησιν μὲ ὁποιοδήποτε πληροπορησίαν νὰ ζητήσετε. Εἰς νέαν ἐπιστολήν σας, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ μοῦ ἀναφέρετε τὰ στοιχεῖα γεννήσεώς σας.

ΑΠΟΚΛΗΡΗ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ, Πειραιᾶ. — Θὰ ἤθελα νὰ σὰς σημειώσω δύο παρακάτω. Τὸ ἓνα εἶνε ὅτι δὲν ἔχω τίποτε ἰδιαιτέρων ἐννοιών σας. Καὶ τὸ ἄλλο ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀντιληφθῇτε ὅτι ἡ ἄλλη δημοσιευθεὶς ἀπάντησις πρὸς ἡ ἀποκλήρη τῆς τύχης δὲν ἀνεφέρετο σὲ σὰς, ἀφοῦ ἀνέφερε μὲν γεννήσεως τὸν Ἰανουάριον, καὶ σὲς ἐγεννηθήκατε τὸν Αὐγουστον. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀδελφὴν σας, τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν, ὅταν μοῦ κἀν ἀλλοῦτος ἐρωτήσει, σὰν νὰ ἤθελα νὰ μὲ ὑποβάλῃ εἰς ἐξετάσεις; Τέλος, καλὸν εἶνε νὰ λήσῃ ἡ παρεξήγησις. Ἀπαντῶ εἰς τὰ ἐρωτήματα σας: 1) Γάμος σας δὲν ἐμφανίζεται αὐτὴν τὴν στιγμήν. Ἀφίστατε εὐκαίριαν νὰ χαθῶν κατὰ τὰ παρελθόν. Θὰ πραγματοποιηθῇ εἰς μεγαλύτεραν ἡλικίαν κατόπιν συνοικεῖσός. 2) Μετρία οἰκονομικὴ κατὰστασις. Θὰ ἐξακολουθήσετε νὰ ἐργάζεσθε. 3) Διὰ τὸ αἰσθηματικὸν δὲν βλέπω τίποτε τὸ ἀξιοσημείωτον. 4) Κανεὶς κίνδυνος διὰ τὴν ὑγείαν σας. Ἀσθενεῖαι ὅχι σοβαραί. 5) Τὸ 1940 εἶνε γιὰ σὰς ἔτος ὀνηχάνιας καὶ ἀδυσχεροσύνης. 6) Ἦ ζωὴ σας δὲν κινδυνεύει. Θὰ ἔλθῃ ἀρκετὰ. 7) Ἐναντιότητες εἰς τὰς αἰσθηματικὰς ὑποθέσεις. 8) Διὰ τὴν ἀδελφὴν σας νὰ μοῦ δώσετε στοιχεῖα γεννήσεώς της. Ἦ ζωὴ σας δὲν παρουσιάζει καμμίαν λήμψιν εἰς τὰ παρελθόν. Μελλοντικῶς, ὅμως, εἶπετε ἀπὸ μερικὰς προσκαίρων περιπτώσεων θὰ ἡραμίσῃ πολὺ. Ἀπὸ τοῦ 1946 θὰ ἀρχίσῃ μίαν ἐξαιρετικῶς εὐχάριστον περιόδον γιὰ σὰς, ἡ ὁποία θὰ διαρκέσῃ μέχρι τοῦ 1957 σχεδὸν ἀμετάβλητος.

ΑΠΟΚΛΗΡΗ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ, Πειραιᾶ. — Θὰ ἤθελα νὰ σὰς σημειώσω δύο παρακάτω. Τὸ ἓνα εἶνε ὅτι δὲν ἔχω τίποτε ἰδιαιτέρων ἐννοιών σας. Καὶ τὸ ἄλλο ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀντιληφθῇτε ὅτι ἡ ἄλλη δημοσιευθεὶς ἀπάντησις πρὸς ἡ ἀποκλήρη τῆς τύχης δὲν ἀνεφέρετο σὲ σὰς, ἀφοῦ ἀνέφερε μὲν γεννήσεως τὸν Ἰανουάριον, καὶ σὲς ἐγεννηθήκατε τὸν Αὐγουστον. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀδελφὴν σας, τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν, ὅταν μοῦ κἀν ἀλλοῦτος ἐρωτήσει, σὰν νὰ ἤθελα νὰ μὲ ὑποβάλῃ εἰς ἐξετάσεις; Τέλος, καλὸν εἶνε νὰ λήσῃ ἡ παρεξήγησις. Ἀπαντῶ εἰς τὰ ἐρωτήματα σας: 1) Γάμος σας δὲν ἐμφανίζεται αὐτὴν τὴν στιγμήν. Ἀφίστατε εὐκαίριαν νὰ χαθῶν κατὰ τὰ παρελθόν. Θὰ πραγματοποιηθῇ εἰς μεγαλύτεραν ἡλικίαν κατόπιν συνοικεῖσός. 2) Μετρία οἰκονομικὴ κατὰστασις. Θὰ ἐξακολουθήσετε νὰ ἐργάζεσθε. 3) Διὰ τὸ αἰσθηματικὸν δὲν βλέπω τίποτε τὸ ἀξιοσημείωτον. 4) Κανεὶς κίνδυνος διὰ τὴν ὑγείαν σας. Ἀσθενεῖαι ὅχι σοβαραί. 5) Τὸ 1940 εἶνε γιὰ σὰς ἔτος ὀνηχάνιας καὶ ἀδυσχεροσύνης. 6) Ἦ ζωὴ σας δὲν κινδυνεύει. Θὰ ἔλθῃ ἀρκετὰ. 7) Ἐναντιότητες εἰς τὰς αἰσθηματικὰς ὑποθέσεις. 8) Διὰ τὴν ἀδελφὴν σας νὰ μοῦ δώσετε στοιχεῖα γεννήσεώς της. Ἦ ζωὴ σας δὲν παρουσιάζει καμμίαν λήμψιν εἰς τὰ παρελθόν. Μελλοντικῶς, ὅμως, εἶπετε ἀπὸ μερικὰς προσκαίρων περιπτώσεων θὰ ἡραμίσῃ πολὺ. Ἀπὸ τοῦ 1946 θὰ ἀρχίσῃ μίαν ἐξαιρετικῶς εὐχάριστον περιόδον γιὰ σὰς, ἡ ὁποία θὰ διαρκέσῃ μέχρι τοῦ 1957 σχεδὸν ἀμετάβλητος.

ΑΠΟΚΛΗΡΗ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ, Πειραιᾶ. — Θὰ ἤθελα νὰ σὰς σημειώσω δύο παρακάτω. Τὸ ἓνα εἶνε ὅτι δὲν ἔχω τίποτε ἰδιαιτέρων ἐννοιών σας. Καὶ τὸ ἄλλο ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀντιληφθῇτε ὅτι ἡ ἄλλη δημοσιευθεὶς ἀπάντησις πρὸς ἡ ἀποκλήρη τῆς τύχης δὲν ἀνεφέρετο σὲ σὰς, ἀφοῦ ἀνέφερε μὲν γεννήσεως τὸν Ἰανουάριον, καὶ σὲς ἐγεννηθήκατε τὸν Αὐγουστον. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀδελφὴν σας, τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν, ὅταν μοῦ κἀν ἀλλοῦτος ἐρωτήσει, σὰν νὰ ἤθελα νὰ μὲ ὑποβάλῃ εἰς ἐξετάσεις; Τέλος, καλὸν εἶνε νὰ λήσῃ ἡ παρεξήγησις. Ἀπαντῶ εἰς τὰ ἐρωτήματα σας: 1) Γάμος σας δὲν ἐμφανίζεται αὐτὴν τὴν στιγμήν. Ἀφίστατε εὐκαίριαν νὰ χαθῶν κατὰ τὰ παρελθόν. Θὰ πραγματοποιηθῇ εἰς μεγαλύτεραν ἡλικίαν κατόπιν συνοικεῖσός. 2) Μετρία οἰκονομικὴ κατὰστασις. Θὰ ἐξακολουθήσετε νὰ ἐργάζεσθε. 3) Διὰ τὸ αἰσθηματικὸν δὲν βλέπω τίποτε τὸ ἀξιοσημείωτον. 4) Κανεὶς κίνδυνος διὰ τὴν ὑγείαν σας. Ἀσθενεῖαι ὅχι σοβαραί. 5) Τὸ 1940 εἶνε γιὰ σὰς ἔτος ὀνηχάνιας καὶ ἀδυσχεροσύνης. 6) Ἦ ζωὴ σας δὲν κινδυνεύει. Θὰ ἔλθῃ ἀρκετὰ. 7) Ἐναντιότητες εἰς τὰς αἰσθηματικὰς ὑποθέσεις. 8) Διὰ τὴν ἀδελφὴν σας νὰ μοῦ δώσετε στοιχεῖα γεννήσεώς της. Ἦ ζωὴ σας δὲν παρουσιάζει καμμίαν λήμψιν εἰς τὰ παρελθόν. Μελλοντικῶς, ὅμως, εἶπετε ἀπὸ μερικὰς προσκαίρων περιπτώσεων θὰ ἡραμίσῃ πολὺ. Ἀπὸ τοῦ 1946 θὰ ἀρχίσῃ μίαν ἐξαιρετικῶς εὐχάριστον περιόδον γιὰ σὰς, ἡ ὁποία θὰ διαρκέσῃ μέχρι τοῦ 1957 σχεδὸν ἀμετάβλητος.

ΑΠΟΚΛΗΡΗ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ, Πειραιᾶ. — Θὰ ἤθελα νὰ σὰς σημειώσω δύο παρακάτω. Τὸ ἓνα εἶνε ὅτι δὲν ἔχω τίποτε ἰδιαιτέρων ἐννοιών σας. Καὶ τὸ ἄλλο ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀντιληφθῇτε ὅτι ἡ ἄλλη δημοσιευθεὶς ἀπάντησις πρὸς ἡ ἀποκλήρη τῆς τύχης δὲν ἀνεφέρετο σὲ σὰς, ἀφοῦ ἀνέφερε μὲν γεννήσεως τὸν Ἰανουάριον, καὶ σὲς ἐγεννηθήκατε τὸν Αὐγουστον. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀδελφὴν σας, τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν, ὅταν μοῦ κἀν ἀλλοῦτος ἐρωτήσει, σὰν νὰ ἤθελα νὰ μὲ ὑποβάλῃ εἰς ἐξετάσεις; Τέλος, καλὸν εἶνε νὰ λήσῃ ἡ παρεξήγησις. Ἀπαντῶ εἰς τὰ ἐρωτήματα σας: 1) Γάμος σας δὲν ἐμφανίζεται αὐτὴν τὴν στιγμήν. Ἀφίστατε εὐκαίριαν νὰ χαθῶν κατὰ τὰ παρελθόν. Θὰ πραγματοποιηθῇ εἰς μεγαλύτεραν ἡλικίαν κατόπιν συνοικεῖσός. 2) Μετρία οἰκονομικὴ κατὰστασις. Θὰ ἐξακολουθήσετε νὰ ἐργάζεσθε. 3) Διὰ τὸ αἰσθηματικὸν δὲν βλέπω τίποτε τὸ ἀξιοσημείωτον. 4) Κανεὶς κίνδυνος διὰ τὴν ὑγείαν σας. Ἀσθενεῖαι ὅχι σοβαραί. 5) Τὸ 1940 εἶνε γιὰ σὰς ἔτος ὀνηχάνιας καὶ ἀδυσχεροσύνης. 6) Ἦ ζωὴ σας δὲν κινδυνεύει. Θὰ ἔλθῃ ἀρκετὰ. 7) Ἐναντιότητες εἰς τὰς αἰσθηματικὰς ὑποθέσεις. 8) Διὰ τὴν ἀδελφὴν σας νὰ μοῦ δώσετε στοιχεῖα γεννήσεώς της. Ἦ ζωὴ σας δὲν παρουσιάζει καμμίαν λήμψιν εἰς τὰ παρελθόν. Μελλοντικῶς, ὅμως, εἶπετε ἀπὸ μερικὰς προσκαίρων περιπτώσεων θὰ ἡραμίσῃ πολὺ. Ἀπὸ τοῦ 1946 θὰ ἀρχίσῃ μίαν ἐξαιρετικῶς εὐχάριστον περιόδον γιὰ σὰς, ἡ ὁποία θὰ διαρκέσῃ μέχρι τοῦ 1957 σχεδὸν ἀμετάβλητος.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 103

Ἐκδότης: Ἑταιρία «Κ. Ν. Παπαγεωργίου καὶ Σία»

Οἰκονομικὸς Διευθυντής: Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Διευθυντὴς Συντάξεως: ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Γραφεῖα: Σανταρόζα 5. Ἀθῆναι
Τηλέφωνον 29.967

Συνδρομαί:

Ετησίᾳ ἑσῶτ. Δρ. 250, Ἑξάμ. 125
Ἑτρ. ἑξῶτ. Λ.Α. 1.10, Ἄμρ. Δ. 6
Οἰκία Οἰκον. Διευθ. Σανταρόζα 5
ὑπεύθυνος Συντάξεως: Ἀπ. Ν. Μανγανάρης (κοτοικ. Βαρδάκη 10)
Προστ. τυπογραφίον: Στέφ. Κοτσάνης (Δομάρειος 4. Παγκράτι)

Κυριακὴ 26 Μαΐου 1940

ΕΝΤΕΛΩΣ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΗ ΒΙΤΡΙΝΑ

Θὰ εἶνε ἐπάνω - κάτω εἴκοσι χρόνια. Βρίσκεται στὴν ἐπικίνδυνον ἡλικίαν στὴν ἀνοίξι τῆς ζωῆς, πρὸς πλημυρίει χυμοῦ τὴν ὑπαρξί καὶ κάνει εὐαίσθητα τὰ νεῦρα, πρὸς δυναμάνει τοὺς παλμούς τῆς καρδίας καὶ σοῦ φουσκώνει τὸ στήθος μὲ παραξένους ἀνησυχίας καὶ λαχτάρας ἀκαθόριστες. Ἀνασπένδει καὶ τὰ δύο λευκὰ περιστέρια τοῦ μπουστου ραμφίζον ἀπειλητικὰ τὸ κορσάκι. Κατὰ ἀπὸ τὸ λεπτὸ, ἐφαρυσσὸν φαυτανάκι, προβάλλουν χυτὲς καὶ τολμῆρες οἱ καμπύλες τοῦ ζωντανοῦ γλυπτοῦ. Μαλλὶ σγουρῶσανθο, ἀτίθασσο, χυμένο σὲ ἀταχτὲς τοῦφες γύρω στὸ κεφάλι, μάτια βαθεῖα γαλανά, γεμάτα ρέμβη, καὶ ἀνεκδήλων ἐρωτισμό, στόμα ὑγρὸ, ἄβαφο, ἐλαφρὰ ροδαλὸν σὰν τὸ «μέσα» τῆς φράουλας, μάγουλα ἀχνὰ, μεταξῶτα, καὶ ρουθουνάκια λεπτὰ πρὸς ἀνοιγκαλίνειν μὲ τὴν γοργότητα κάποιοι ἀγνώστου πυρετοῦ.

Ἀνύπεπτη ἀκόμα γιὰ τὸ μυστήριο τῆς ζωῆς, ἀπληροφόρητη γιὰ τὴς χαρῆς, τὴς πονηρίας, τὴς ὁμορφίης καὶ τὴς ταπεινότητος πρὸς τὴν κυκλῶνουν, ἀγνὴ μπροστὰ στοὺς πειρασμούς τοῦ ἑαυτοῦ τῆς καὶ ἀνεξοικειωτῆς μὲ κάθε ἀμὴ ἀλήθεια, περιφέρει μὲ ἀδωότητα καὶ μὲ ἐμπιστοσύνη τὸ νεῖτα τῆς ἀνέμεσας στοὺς ἀπειρούς ἐχθρούς πρὸς τὴν ἀγκαλιάζον μὲ λαίμαργες ματιὰς καὶ εἶνε ἑτοιμὸν γιὰ στιγμιαίας προθυμίας.

Στέκει ἐμπρὸς σὲ μίαν βιτρίνα, γεμάτη ἀκριβῆς κομψότητες. Τὰ ματάκια τῆς τρυπᾶν τὸ κρύσταλλο καὶ καρφάρονται ἐπάνω στὰ μετέξω, ἐκστατικά, διψασμένα, ὀνειροπόλα!... Χωρὶς νὰ θέλῃ, φορεῖ μὲ τὴν φαντασίαν τῆς τὸ «ἐμ πρίμ», βάζει καὶ τὴν ἀραχνουσαντὴν κάλτσα πρὸς τὴν γαμπίτσα τῆς ἀπίστευτα κομψῆς, κομψότερας καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς ψεύτικης τῆς προθήκης, ταπταθετὴ τὸ κατελλάκι στὸ κεφάλι τῆς, μακρινιάζεται, βάσει τὰ νυχάκια τῆς, παῖονε καὶ τὴν τσάντα καὶ τὰ γάντια στὸ χέρι, καὶ νάτη! Εἶνε σὰν ὄνειρο! Σὲ νύχθ δρατεπεύσει ἀπὸ τὸ «ἐκράν»!

Καὶ βρίσκειται... στὴν ἐπικίνδυνον ἡλικίαν! Θάνατος ἐπάνω-κάτω εἴκοσι χρόνια...

Σειμαλίστρα βιτρίνα! Τί ἔνοχο ρόλο παίζεις στὴ ζωὴ...

ή Ἡδὴ καὶ τὸν ἀντικατέστησε.

Εἶχε ὅμως τὸ ατύχημα ὁ γυφτός θεὸς νὰ ἀνακαταστήται στὰ διχογενειακά τῶν ἄλλων καὶ αὐτὸ δὲν τοῦ ἐβγαίνει σὲ καλὸ.

Ὁ Ζεὺς ἀπατοῦσε διαρκῶς τὴν γυναῖκα του. Ἀλλοτε μὲ τὴν μιὰ μεταμορφώσι καὶ ἄλλοτε μὲ τὴν ἄλλη, ὁ πατέρας τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸν θεὸν συνέχισε τὶς ἐρωτικές κατακτήσεις του. Γιὰ νὰ ξεγελάσῃ τὴν Δία, τὴν βασίλισσάν της Λατίαν, τὴν χώρας τῶν Ἀμαζόνων, μεταμορφώθηκε σ' ὠραῖο ἀλγόο. Κυνηγώντας τὴν παρθένον Ἀσπερίδα, ἔγινε σετὸς. Ὅταν ἀγάπησε τὴν Περσεφόνην, τὴς παρουσιάσθηκε σὰν φίδο. Γιὰ νὰ κλέψῃ τὴν Εὐρώπην, ἔγινε ταύρος. Γιὰ νὰ παραπλανήσῃ τὴν Ἰὼ, ἔγινε δαμάλι καὶ προσπαθώντας νὰ κερδίσῃ τὸν ἔρωτα τῆς ὠραίας Θεσσαλῆς Κλυταρίδας, ἔγινε μυρμηγκί· σ' ἄλλη περίπτωση σάτυρος, συχνὰ γινόταν χρυσὸ ὄροχ καὶ ἐπαιρνε τὴν μορφή ἀνθρώπου. Καὶ στὴν ἀνάγκη μεταμορφώνει καὶ τὶς ἐρωμένες του, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων, σὲ πουλιά ἢ δένδρα, ἢ ζῶα, καμμιά φορὰ καὶ σ' ἐλάφια, ὅπως ἄλλως τε γίνεται ἀκόμα καὶ σήμερα.

Ἡ δυστυχισμένη Ἡρα ἔτρεχε καὶ δὲν πρόφθινε νὰ προλάβῃ τὸν ἐρωτομανῆ θεὸν καὶ μεταχειρίζοταν γιὰ τοὺς ἀγῶνες πού ἔκανε, ὅλα τὰ μέσα ποὺ διέθετε: τὴν ὁμορφιά καὶ τὴν πονηρία τῆς. Ἦταν θελκτικότερη ἀπὸ κάθε ἄλλην, γιὰτὶ λοιπόν τῆς ἔκανε ἀπίστους ὁ Ζεὺς; Ὑποπτεύθηκε πὺς τὴν ἀπέφυγε γιὰτὶ εἶχε χάσει πιά τὰ παρθενικά της ἐλγῆτρα, καὶ γι' αὐτὸ κατέβαινε κάθε χρόνο στὴν Ἀργολίδα καὶ λουζόταν στὴν πηλὴ Κάναν, κοντὰ τὸν Ναυπλίου, καὶ τότε γινόταν πάλι παρθένος, ἐπειδὴ τὰ νερά τῆς πηγῆς εἶχαν αὐτὴ τὴν θαυματουργὴ ἰδιότητα. Μάταιος κόπος. Ὁ Ζεὺς δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀφήσῃ ἐκεῖνα ποὺ ἤξερε, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνη ποὺ στὴν πρώτη ἀντήρτη τῆς παρθενίας τῆς ἐνώθηκε μὲ τὸν Δία, καὶ δὲν ἐγνώρισε παρὰ τὸν δίκον τὸν ἔρωτα μόνον, δὲν μπορούσε ν' ἀνεχθῇ τὴν κατάστασι. Ἐφυγε θυμωμένη ἀπὸ τὸν αἰσάνο καὶ πῆγε στὴν Βοιωτία, πράγμα ποὺ ἐξηρεθίσε τοὺς ἄλλους θεοὺς ἐναντίον τοῦ ἀπίστου συζύγου τῆς. Ἐκεῖνος, γιὰ νὰ προλάβῃ τὴν ἀπειλουμένη ρῆξι, κατέβηκε αὐτοπροσώπως στὴ γῆ καὶ ἀκόλουθώντας τὴν συμβουλὴ τοῦ βασιλῆα τῶν Πλαταιῶν Κισθιράνα, κατεσκεύασε ἑλῖνε ὁμοίωμα γυναίκας, τὸ ἐντυσε μὲ λαμπρὰ φορέματα, τὸ ἀνέβασε σὲ ὄροκα του καὶ τὸ πῆγαινε ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος σὲ ἄλλο, διακινῶσάστας πὺς ἦταν τόχα ἡ ὁμορφὴ Πλαταιά, τὴν ὅποιαν θὰ ἀνέβασε, θῆκεν στὸν οὐρανὸ, γιὰ νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν Ἡρα, ποὺ ἀπέδρασε ἀπὸ τὴν συζυγικὴν στέγην.

Ὅταν τὸ ἔμαθε ἡ θεὰ, ἔγινε μανιώδης ἀπὸ τὴ ζήλεια τῆς. Ἐτρεξε καὶ τοὺς ἔρριξε καὶ ἔσκαψε τὰ θαυμασία φορέματά της ἔθθεν νύμφης. Ἀλλὰ ὅταν ἐκατάλαβε τὸ πάθημά της, ἐγέλασε μὲ τὸ ἔξυπνα κόλπο τοῦ Δία. τὰ ἔφαττε μαζί του καὶ γύρισε στὸν οὐρανὸ. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ἄρχιζε πάλι τὰ ἴδια καὶ ἀγανακτιομένη καὶ πάλι ἡ Ἡρα, συνεννοήθηκε μὲ τὸν Ποσειδῶνα, τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, καὶ ἀπεφασίσαν νὰ πιᾶσουν τὸν Δία καὶ νὰ τὸν δέσουν. Ἀλλ' ἐπληροφορήθηκε τὰ σχέδιά τους ἡ Θέτις ἀπὸ τὸν πατέρα της, τὸν μάντιν Νηρέα, καὶ ἐπρόσθεσε τὴν συνωμοσίαν. Ὁ Ζεὺς ἐξόρισε στὴ γῆ τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ συνεχώρησε τὴν Ἀθηνᾶ μοναχά. Τὴν δὲ Ἡρα τὴν ἐκρέμασε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ μὲ μιὰ ἀλυσίδα, πράγμα ποὺ ἔφερε πόνον στὴν ψυχὴ τοῦ Ἡραίστου. Ἀλλ' ὅταν ἀποπειράθηκε νὰ τὴν γλιτώσῃ ἀπὸ τὸ τρομερὸ βασανιστήριον, ὁ πατέρας τῶν ἀθανάτων ἀγανακτῆσε, ἄρπαξε τότε τὸν αἰθέρα ἀπὸ τὸ πῶδι καὶ τὸν ἐξεφενόβηκεν στὴ γῆ. Ὁλόκληρὴ τὴν ἡμέρα ὁ Ἡραίστος ἐξακολουθῶν τὸ πένσιμό του καὶ μόλις κατὰ τὴν ἡμέρην τὸν ἥλιος ἔπεσε μισολιποθυμιζόμενος στὴ Λήμνῳ, ὅπου τὸν ὑπεδέχθησαν καὶ τὸν περιεθαλίαν οἱ κάτοικοι ποὺ ἐλέγοντο Σίντιες καὶ τὸν ζήτησαν. Αὐτὴ τὴν ἡμέραν ὁ θεὸς τὴν διέτηρεν ἀπὸ τότε ἀσβεστῇ.

Ἐστῆσε ἐκεῖ τὸ ἐργαστήριόν του καὶ ἐργαζόταν νὰ φτιάχνῃ τὰ ἀπαράμιλλα κατασκευάσματά του.

Ἀπ' ἐκεῖ μετέφερε τὸ γυφτικὸ του καὶ τὸ ἐγκατέστησε στὴν κορυφὴ τῆς Αἴτνας, καὶ πῆρε δροσίδας καὶ ὑπηρετές τοὺς τοὺς Κύκλωπας τῆς Σικελίας, δὲνα τερατώδη καὶ φοβερά, τὰ ὅποια εἶχαν γεννηθῇ ἀπὸ τὴν ἀστραπὴ καὶ τὸν κεραυνό. Ὁ Ἡραίστος στεκόταν ὀρθὸς ἐπάνω στὴν σχισμένη κορυφὴ τοῦ δουνού, φυλάσσοντας τὸν φοβερὸν γίγαντα Τιφῶα, ὁ ὁποῖος εἶχε διπλομένο τὸ πελῶριον κορμὶ του κάτω ἀπὸ τὸν τεράστιον ὄγκον τοῦ ἡφαιστειοῦ καὶ κάτω ἀπὸ τὸν κρατῆρα τὸ γιγαντιαῖον κεφάλι του, ἐπάνω σὲ ὅποιο ἐστηρίζοντο τὰ ἀμόνια, ὅπου ὁ καλλιτέχνης χλωρὸς κατεργαζόταν τὸ πυρακτωμένο σίδερον τῶν καλὶτεχνιμάτων του. Καὶ ἡ ἡχώ τῆς Αἴτνας ἀπαντοῦσε ὡς μυοτηριώδη βροντὴ στὰ σφυροκοπήματά του.

Ἐνα ἀπὸ τὰ τεχνικότερα ἔργα τοῦ θείου χαλκῆα ἦταν ὁ μεγαλοπρεπὴς χρυσοῦς θρόνος, τὸν ὁποῖον κατεσκεύασε στὰ ὑποχθόνια ἐργαστάσια του καὶ ἔστειλε στὴν μητέρα του Ἡραν καὶ ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ὁποῖου ξαναγύρισε στὰ δῶμυτά δώματα.

Τὸ ἀριστουργημα αὐτὸ εἶχε μικρὸς ἄλυσσινες τόσο τεχνικὰ θαλμένες γυνῶν, ὥστε νὰ μὴ φαίνονται· καὶ ὅταν ἡ βασίλισσα τῶν οὐρανῶν ἐκάθεσε ἐπάνω, ἐδέθηκε ἀμέσως καὶ μὲ τρώπο γρήγορον καὶ τὸ σωματιρίδιον, ὥστε νὰ μὴ μποροῦν νὰ τὴν λύσουν οἱ θεοί, μὲ ὅλες τὶς ἀπειγόμενες προσπάθειές του.

Βλέποντας ὁ Ζεὺς ὅτι δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ἀπαλλάξῃ ἡ θεὰ τοῦ σύζυγος ἀπὸ τὰ πολυτίποκα δίκτυα, ἀναγκάσθηκε νὰ ξανακαλέσῃ καὶ πάλιν τὸν Ὀλύμπιον καὶ Ἡφαίστον καὶ ὅλοι οἱ θεοὶ πῆγαν καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ ἀνεβῇ νὰ λύσῃ τὴν Ἡραν. Ἀλλ' ὁ ἐκδικητὴς γυφτός, δὲν ὑποχωροῦσε στὶς ἱκεσίες τῶν συναδελφῶν του καὶ ἀπάντασε ὅτι δὲν καταδεχόταν νὰ ἀνεβῇ ἐκεῖ, ἀπὸ ὅπου εἶχε γκρεμισθῇ στὴ γῆ ὁ αὐτοῦ φῆρες: πρῶτα ἀπὸ τὴν ἀπίστη μᾶνα του καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἴδιον Δία.

Ἐλπίζανε ὅτι τὸ μεγαλεῖον τῆς κατοικίας τῶν ἀθανάτων, ὅπου τὸν καλοῦσαν νὰ ξαναγυρίσῃ, θὰ τὸν ἔκανε νὰ ὑποχωρήσῃ στὶς παρακλήσεις των καὶ δὲν εἶχαν ἀδίκον.

Ὁ οὐρανὸς ἡ μυστηριώδης αὐτὴ κατοικία τῶν θεῶν, ἀπ' ἐξῆ μὲν ἦταν χαλκίνος, μέσα δὲ καὶ ἐπάνω του ἀπλωνόταν ἀπέραντα χρυσὸ δάπεδο, ἀπὸ τὰ ἔγκατα τοῦ ὁποῖου ἀκτινοβολοῦσε φῶς αἰώνιον, λαμπρότερον ἀπὸ τὸ γήινον καὶ ἥλιος, μὲ χρυσὸ φῶς καὶ ἀστέρια διαμαντεῖνια, σελαγιζαν φαεινότερα.

Πρῶτὴ ἀπὸ ὅλες ἀκτινοβολοῦσε ἡ κατοικία τῶν Ὁρῶν καὶ πῶς μέσα τοῦ Ἡραίστου καὶ τῆς Ἰρίδος, τῶν ἀγγελιαφόρων αὐτῶν τοῦ Διός, Παρακάτω τὸ γιγαντιαῖον ἐργαστήριον τοῦ Ἡραίστου καὶ ἔπειτα τὰ διαμερίσματα τῶν οὐλυπτιῶν θεῶν, ἐπάνω ἀπὸ τὰ ὅποια ἀστράφταν τὸ ὑπεράσπαστον ἀνάκτορον τοῦ Διός, μέσα στὰ ὅποια ἐγίναντο οἱ συνελεύσεις τῶν ἀθανάτων, ποὺ λεγότανε «Ἐκκλησία θεῶν». Καὶ ὅλα αὐτὰ ἦταν ἕνα ἄσπαστον ὁμοιογενὲς τῆς τέχνης τοῦ θωμωμένου καὶ ἐξωρισμένου θεοῦ, τέλεια στὶς λεπτομέρειες καὶ σὲ σύνολον.

Ἐκεῖ ὅπου δὲν μπορούσε νὰ φθάσῃ τὸ βέβηλον βλέμμα τῶν θνητῶν, οὐτε νὰ μολύνῃ ἡ ἀνθρώπινη πνοή, συγκεντρώνονταν οἱ θεοὶ καὶ ἀντὶλήθασαν σκέψεις καὶ ἐπαιρναν τὶς ἀποφάσεις των σχετικὰς μὲ τὰ οὐράνια καὶ τὰ ἐπίγεια πράγματα. Ἀπ' ἐκεῖ ρίχνονε τὰ ἀκρίμαντα βλέμματα τους ἐπὶ τὴν γῆν καὶ παρακολουθοῦσαν ἐπὶ γινόμενα, ἀπ' ἐκεῖ βλέπουν τὶς γιορτές. Καὶ ὅταν οἱ ἀνθρώποι θυσιάζουν καὶ τοῖς ἐπεκαλοῦνται, κατεβαίνειν στὴ γῆ καὶ λαβαίνειν μέρος στὰ γένετριά τους· ἄλλοτε ἐν ταῦτοις ἐκυθαύουν μόνον ἀπὸ τὸν οὐρανὸν γίνοντες θρόνους των καὶ ἀπελαμβάνον ἀπὸ ἐκεῖ τὶς ἐκδηλῆσεις τῶν προσφορῶν καὶ τὶς κινήσεις τῶν πιστῶν ὑπηκόων των. Καὶ ὅταν δὲν τοὺς καταλαβάν σὲ ἐπίγειαν συμπόσιαν, γλεντεῦσιν μόνοι στὶς οὐράνιες αἵθρες, τραγουτὰς ἀμυδρῶσαν καὶ πίνοντες νέκταρ.

Κάποτε δὲ καὶ θνητοὶ ἀκόμα παρακαλοῦντο στὰ υπερκόσμια αὐτὰ γένετριά, νὰ φαίνε καὶ νὰ πῶναι μαζί μὲ τοὺς θεοὺς, ὅπως ἔγινε μὲ τὸν Γανγαῖον καὶ τὸν Ἰβρίων. Ἐπειδὴ ὅμως φαίνεσαν ὅλοι ἀθυ-

ρόστομοι, σὰν κάθε μικρὸν πού τοῦ γίνεται μιὰ μεγάλη τιμὴ, γι' αὐτὸ ἐκείνοι μὲν τιμωρῆθηκαν γιὰ τὴν διαγωγὴν τους, στοὺς ἄλλους δὲ θνητοὺς ἀπαγορεύθηκε νὰ παρουσιάζονται μπροστὰ στοὺς θεοὺς.

Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ κάνουν γλέντι καὶ νὰ μεθύσουν, ἀνέβαιναν τὴν φροντίδα στὸν Ἑρμῆν, ποὺ ἦταν εἰδικὸς σ' αὐτὰ τὰ ζήτηματα. Σηκώνονταν πρῶτ' - πρῶτ', σὰν καλὸ γκαρσόνι, σκούπιζε, ἔστρωνε τὰ ντιβάνια καὶ ἐτοίμαζε ὅλα ὅσα ἦσαν ἀπαραίτητα γιὰ τὸ γλέντι. Μόνον φῶς δὲν ἄναβε, γιὰτὶ ἐκεῖ ὁ ἥλιος δὲν ἐβασίλευε ποτὲ καὶ τὰ ἀστέρια ποτὲ δὲν ἔξανα τὴν λάμψιν τους· ἡ ἡμέρα ἦταν αἰώνια καὶ διερκεῖς ὁλόφωτη. Οὐτε ἔδρεχε, οὐτε ἀπρίριζε τὰ σπῆτια τους χιόνι, οὐτε τὸ χαλδὴ ἐτάραζε τὴν ἡσυχίαν τους· ἀνεμὶο δὲν δούλιζαν, οὐτε συγκεντροῦνόνταν σύννεφα νὰ σκοιάσουν τὸ φῶς. Καὶ τοῦ οὐράνιου αὐτοῦ σπιτιοῦ ἡ πόρτα ἀπετελεῖτο ἀπὸ πικὴν νεφέλην, τὸ ἀνύψωμα καὶ κατέβασμα τῆς ὁποίας εἶχαν ἀναλάβει οἱ Ὀρεε.

Ἐκεῖ μέσα, εἰς τὸ ἀσύλληπτον ἀπὸ τὴν ἀνθρώπιν φαντασίαν μεγαλεῖον τῶν θείων διαμερισμάτων, ἐμαζεύοντο κάθε φορὰ οἱ ἀθάνατοι καὶ συζητοῦσαν, ἔτρωγαν ἢ μεθύσαν. Τὶς δὲ ἀποφάσεις των, τὶς βυσιές καὶ τὶς πράξεις τῶν ἀνθρώπων, τὶς γράφανε σὲ περγαμινές, γιὰ νὰ μὴν τὶς ξεχνοῦν ποτέ.

Ἡ Ἡδὴ κερνοῦσε τὸ νέκταρ στὰ ποτήρια τῶν ἀθανάτων καὶ ἐκείνοι διηγούντο τὰ κατορθώματα καὶ τὰ σκανδαλά τους· ἡ Ἀφροδίτῃ ἔδειχνε τὰ θεσπέσια κῆλῆ τῆς· ἡ Ἡρα μηχανευόταν τὶς πλεκτικές της γιὰ τὶς ἐρωμένες τοῦ Διός, ποὺ εἶχε τὴν τάλημ νὰ τὴν ἀπατάη μπροστὰ στὰ μάτια τῆς.

Σ' αὐτὰ λοιπόν τὰ δώματα συνεσκέπτοντο οἱ θεοί, καὶ σ' αὐτὰ δρισκόντο ἡ δειμένη Ἡρα. Τὶ ἔπρεπε νὰ γίνῃ, ἀφοῦ ἡ πεισματάρης κουτσὸς δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἐξαγυρίσῃ γιὰ νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸ σατανικὸ κατασκευασμὰ του; Ἀφοῦ δὲν ἐκάνανε τίποτε οἱ παρακλήσεις των, ἀπεφάσισαν νὰ δάλουν σὲ ἐνέργειαν τὴν ἀπάτη. Ὑπῆρχε στὸν Ὀλύμπῳ καὶ ἕνας ἐμπιστος φίλος τοῦ Ἡραίστου, ὁ Διόνυσος, ὁ θεὸς τῆς κραυγῆς, ὁ ὁποῖος γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸν του, μεταχειρίσθηκε τὸ ἀλάνθαστον ὄπλον του, τὸ κρασί· μεθύει μ' αὐτὸ τὸν ἀνένδοτον κουτσὸν καὶ ὅταν τὸν ἔκανε σκνίπα καὶ μεθύρι, τόσο πού νὰ μὴ βλέπῃ οὐτε τὴν μύτη του, τὸν ἐπῆνε στὸν Ὀλύμπῳ, χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ καταλάβῃ.

Ἐν τούτοις ὅμως, ὁ παμπόνηρος Ἡφαίστος, μόλις συνῆλθε καὶ εἶδε πὺς δρισκόνταν καὶ θυμήθηκε τί εἶχε κάνει, σκέφθηκε νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴν περίστασι. Καὶ πρὶν λυσι τὴν Ἡραν, τῆς ἐδήλωσε ὅτι θὰ τὴν ἄφινε δειμένη αἰώνια, ἂν ἐξασκοῦτοδενε νὰ τὸν ἔχῃ ἐκτεθειμένον μὲ τὸ νὰ νομίζον ὅλοι πὺς ἦταν νόθος· ἐκείνη ἀναγκάσθηκε νὰ δηλώσῃ πὺς ἦταν παιδί τοῦ Διός καὶ τότε μόνον τὴν ἔλυσε. Ἐπειτα ἀνακηρύχθη ἐριστικός πῶς ἄθανατος καὶ ἔγκαταστάθηκε στὸν οὐρανόν. Καὶ γιὰ νὰ ἐξευμενίσῃ τὴν μητέρα του, ἔφτιαξε τὶς περίφημες «κρυπτέες κλειδές» καὶ ὅταν ἐκλειδώνετο μ' αὐτὴς ἡ κρεβδωτοκάμαρα τῆς Ἡρας, δὲν μπορούσε νὰ τὴν ἀνοίξῃ κανένας ἄλλος ἐκτὸς ἀπ' αὐτόν.

Ἐργον τοῦ Ἡραίστου ἦσαν καὶ τὰ φεγγυόβλα ἀνάκτορα τοῦ Ἡλίου, ἐπίσης καὶ τὸ ἀσπαστὸ ὄροσόν του. Αὐτοῦ τοῦ ὄροστος ὁ ὄξωνας ἦτον χρυσός, τὸ τιμὸν χρυσὸ, τὰ στεφάνια τῶν τραγῶν ἐπίσης χρυσὰ καὶ ἀργυρῶς οἱ ἀκτίνες. Οἱ χρυσολίθοι, οἱ γύρω ἀπὸ τὰ χάμουρα καὶ οἱ πολυτίμοι λάθοι, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἦταν διδοστικὰ, ἀντανάκλιντας τὶς χρυσὲς ἀκτίνες τοῦ Φοῖβου, σκορποῦσαν γύρω χειμῶνα ἀπὸ ἐκτυπωτικὸ φῶς. Κρατώντας δὲ τὰ ἡνία τῶν ἀλόγων των ποὺ ξεφυσούσαν φωτιές ὁ ἥλιος, ἀνέβαινε στὰ ἀσπαστέρια του καὶ διασχίζοντας φερτοῦς τὶς νεφέλες, διέτρεχε σὰν γιγαντιαία δέσμη ἀστροπῶν τὸ διάστημα, φλογίζοντας ὅλο τὸ Σύμπαν.

Αὐτὸς ἐπίσης εἶχε κατασκευάσει τὸν δίσκον, μὲ τὸν ὁποῖο ὁ Ἀπόλλων ἐσκώτασε ἐκείνον ποὺ ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ ὅλους στὴ γῆ.

Ὁ θεὸς τοῦ φωτός, ὁ ὠραῖος Ἀπόλλων, εἶχε φίλον τὸν Ὑάκινθον, τὸν ὁμορφ

γυῖο τοῦ Ἀμύλκα, τοῦ βασιλῆα τῆς Λακωνίας, καὶ μιὰ μέρα ἐρίχναν αὐτὸν τὸν εἶσκον μαζί. Τὸν ἔρριξε ὁ θεὸς ἀπὸ τὸν αἰθέρα καὶ ὁ δίσκος, ἀφοῦ διέσχισε τὰ σύννεφα, ἔπεσε μὲ ὑπέροχον τέχνη ἐπάνω στὴ γῆ. Ἐτρεξε ὁ Ὑάκινθος νὰ τὸν ἀρπάξῃ, γιὰ νὰ τὸν στείλῃ καὶ πάλι πρὸς τὰ αἰθέρια ὕψη, ἀλλ' ὅπως ἐκεῖνος ἀναπνεύσει κτυπώντας στὴ γῆ, τὸν ἐπέτυχε σὲ κεφάλι.

Κιτρίνισε ὁ Ὑάκινθος καὶ ἔγειρε τὸ ὁμορφὸ του κεφάλι ἀπὸ τοὺς πόνους τῆς βαραίας του πληγῆς. Ἐτρεξε τότε ὁ αἰθέριος βασιλεὺς τοῦ φωτός, ἄρπαξε στὴν ἀκτινοβόλο ἀγκυλίαν του τὸν νέον καὶ πρὸς σπαθώντας νὰ ἐπουλώσῃ τὶς θανατηφόρες πληγῆς του, ἀγωνιζόταν νὰ συγκρατήσῃ τὴν ψυχὴ του πὺς ἔφευγε. Ἀλλ' ἦταν πλέον ἄργα. Καὶ θρηγνώντας τὸν πρόωρον θάνατον τῆς νεότητος, ἀπεφάσισε νὰ τὸν μεταμορφώσῃ σ' ὠραῖο λουλούδι. Τότε οἱ θρόμβοι τοῦ αἵματος ποὺ ἐβγαίναν ἀπὸ τὰ τραύματα τοῦ παιδιοῦ μετεβλήθησαν σὲ θαυμάσιο ἄνθος καὶ πῆραν τὴν ἀβρὰ μορφὴν τοῦ κρίνου, ἀλλὰ διέτηρσαν ὅμως τὸ κόκκινον χρώμα τους· καὶ ἐχαράχθησαν αἰώνια ἐπάνω στὰ ἀβρὰ πέταλά του οἱ στεφάνοι τοῦ Ἀπόλλωνος. Γι' αὐτὰ διαβάζονται ἀπὸ τότε ἐπάνω τους οἱ ἀναφωνήσεις τοῦ πόνου: «Αἶ, αἶ», καὶ μερικεὶς φορές διακρίνεται καθαρὰ τὸ ἀρχικὸ γράμμα τοῦ ὀνόματός του, τὸ Υ...

Ἐργον τοῦ ἀμίμητου τεχνίτου ἦταν ἀκόμη ὁ θαυμάσιος στέφανος ποὺ δόθηκε κατ' ἀρχὰς στὴν Ἀφροδίτῃ καὶ περιήλθε τέλος στὴν Ἀριάδνη. Ἦταν δὲ ὁ στέφανος αὐτὸς πλεκτὸς ἀπὸ πολυτίμους ἰνδικούς λίθους καὶ καθαρὸ χρυσάφι, ποὺ τὴν νύκτα ἀστράφτε σὰν τὸν ἥλιον καὶ λένε μάλιστα πὺς πιθανὸν αὐτὸν νὰ ἔβωσε στὸν Ὀρεά ἡ Ἀριάδνη, καὶ ὅχι «μίτων». Τὸν στέφανον τὸν ἀνέβασε στοὺς οὐρανοὺς ὁ Διόνυσος, καὶ ἔγινε ἀπὸ τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς λαμπρότερους ἀστερισμοὺς.

Ἐστῆσε ἀκόμα ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα ἔπειρα ὑπερθαυμάσια καλλιτεχνήματά του καὶ τὴν ἀδμαντίνην «σαγήνην» ἡ κλίνην, μέσα στὴν ὅποιαν αἰχμαλωτίζει τὴν σύζυγον τοῦ Ἀφροδίτῃν καὶ τὸν ἐραστὴν τῆς Ἀρην, ὅταν ὁ δυστυχὴς ἐπληροφόρηθηκε τὴν ἀπίστην τῆς φλογερῆς του συζύγου.

Ἐξ αἰτίας τῆς ἀτελείωτης ἀπιστίας τῆς πολυθέλητῆς γυναίκας του, ὁ ἀείσδοτος Ἡφαίστος δὲν ἀπέκτεινε ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτῃν παιδιὰ. Ὅταν ἀργότερα ἀνοίξε μὲ τὸ τσεκούρι τὸ κεφάλι τοῦ Διός, καὶ εἶδε νὰ ξεπηδᾷ ἀπ' αὐτὸ ἡ Ἀθηνᾶ, ἔμεινε καταπληκτικὸς μπροστὰ στὴν ἔκταστη ἀστραπὴ τῆς παρθένου. Ἀναψε τότε ὁ θεὸς τῆς φωτιᾶς καὶ ἐνοιωσε τὴν καοδιὰ του νὰ φλογίζεται ἀπὸ ἔρωτα πρὸς τὴν ὁμορφιάν τῆς πανόπλης θεᾶς καὶ προσπάθησε μὲ κάθε τρόπον νὰ τὴν παντρευθῇ. Ἐκείνη ὅμως ἐδίωξε κακὴν κακῶς τὸν δυστυχισμένον κουτσόν, ὁ ὁποῖος, ἐν τούτοις, τῆς τὸ φύλαξε: Καὶ ὅταν ἐπῆγε στὰ ἐργαστάσια του νὰ παραγγεῖλῃ τὰ ἔπλα τῆς, κατάρβωσε νὰ γίνῃ κύριος, ὅχι δέσμιος τῆς ἀθάνατης καρδιάς της, ἀλλὰ τὸν θείων θελημάτων της καὶ νὰ προσθέσῃ στὴν ἀτελείωτη λεγεῶνα τῶν παιδιῶν τῶν θεῶν, τὸν κατόπιν βασιλῆα τῶν Ἀθηνῶν Ἐρμῆχονιον.

Ἐπειδὴ καμμιά δὲν τὸν ἤθελε — τί νὰ κάνει; — τὶς ἐξεδίωξε ὅταν εἶχαν τὴν ἀνάγκην του. Ὅταν ἡ Θέτις πῆγε στὰ ἐργαστήριά του νὰ τῆς σπιάξῃ τὰ ἔπλα τοῦ παιδιοῦ τῆς τοῦ Ἀχιλλέως, ὁ καιροεταγμένος θεὸς τῆς ἐξήγησε γιὰ ἀμοιβὴ τῆς κατασκευῆς τῆς ἀπτήρητης πανοπλίας των ἐργατῶν τῆς. Ἡ πονηρὴ Θέτις δὲν ἀνῆλθε, ἀλλὰ προσοφίσθηκε ὅτι ἔπρεπε πραγματοποιεῖν νὰ δοκιμάσῃ τὰ ὅπλα καὶ ὕστερα... νὰ πληρώσῃ. Τὰ φόρεσε λοιπὸν καὶ ἔφυγε καὶ ἔφανε τὸν Ἡραίστον, τὸν φλογισμένον ἀπὸ ἔρωτα στὰ ὄνειρα καὶ τὶς φαντασίες του.

Ἐστὶς ὁ δυστυχισμένος κουτσὸς ἦταν ὁ πρῶτος νόθος, τὸ πρῶτον ἐκβετο, ὁ πρῶτος ἀπατήμενος σύζυγος καὶ ὁ πρῶτος — ἀλλ' ἐπίσης ὅχι καὶ τελευταῖος — ποὺ περιμένει ἀδίκῃ στὸ ἐρωτικὸ ραντεβού του...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
(Ἡ ἀναδημοσίευσίς ἀπαγορεύεται)

50.- Η ΖΩΗ ΣΤΑ 2940

—Λοιπόν, μπαμπά;

Ὁ καθηγητὴς Νισάβ ἄφησε τὰ δυὸ κομμάτια χαρτιοῦ ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ Σπαρταρόπουλος ἐπάνω στὸ τραπέζι του καὶ γιὰ λίγες στιγμὲς ἐκύτταξε τὴν κόρη του σιωπηλῶς.

—Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, εἶπε τέλος, μὲ βασανίζει πολὺ. Δὲν μπορῶ πιά ὑστερα ἀπὸ τὴν ἐνέργειά του αὐτὴ νὰ μὴν τοῦ ἐξηγήσω τί τοῦ συμβαίνει. Θὰ ἦταν ἀπάνθρωπο... Πρέπει νὰ τοῦ μιλήσω κι' ἀμέσως μάλιστα.

—Μὰ δὲ μοῦπες, μπαμπά, τί εἶνε αὐτὰ τὰ χαρτιά ποὺ ἔχεις ἐκεῖ δίπλα σου καὶ ποὺ σοῦ ἔφεραν αὐτὲς τὶς σκέψεις;

—Αὐτὰ τὰ χαρτιά!... Αὐτὰ τὰ χαρτιά!... μοιροῦρισε ὁ σοφὸς κουνώντας τὸ κεφάλι του. Μ' αὐτὰ τὰ χαρτιά, παιδί μου, ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἐξαγυρίζει, χωρὶς νὰ θὰ θέλῃ, χίλια χρόνια πίσω... Θυμάσαι τὰ πράγματα ποὺ βρήκαμε ἐπάνω του καὶ τοῦ τὰ δώσαμε; «Ε, λοιπόν, βρήκε ἐκεῖ μέσα τὰ χαρτιά αὐτὰ καθὼς καὶ ἕνα ἀντικείμενο ποὺ τὸ δυνάμεζαν στυλὸ καὶ ποὺ μπορούσε νὰ γράφῃ ἐπάνω στὸ χαρτί, ἔγραψε δυὸ τηλεγραφήματα καὶ μὴ τὰ δῶσε μὲ τὴν παρακλήσι νὰ τὰ στείλῃ στὸ τηλεγραφεῖο...

—Τηλεγραφήματα; Τηλεγραφεῖο;

Τί θὰ πῶν αὐτά, μπαμπά;

—Ὡ, δὲν εἶναι ὅρα νὰ σοῦ ἐξηγήσω τώρα... Ἦταν ἕνας πρωτόγονος τρόπος συνεννοήσεως ποὺ χρησιμοποιοῦσαν οἱ πρόγονοί μας...

—Καὶ τί λένε, λοιπόν, τὰ τηλεγραφήματα; ὅπως τὰ λέτε, αὐτά;

—Τί λένε; ἔκαμε ὁ σοφὸς καθὼς ἐρρωτάσινε τὰ νοτιά στὸ χέρι του. Ἀκούσε, ἀφοῦ θέλεις:

Καὶ ἡ Νισάβ ἄρχισε νὰ διαβάξῃ: «Ε υ θ ι ν δ ν Τ α χ υ δ ο ρ ὁ μ ο ν, Ἀθῆνας.

»Βρίσκομαι ἐν τῇ ζωῇ κάπου τοῦ κόσμου. Στόπ. Ἀδυνατῶ καθορίσῃ τὸ πῶς διαμονῆς μου. Στόπ. Ἀκολουθεῖν καταπληκτικὰ νέα ἀεροπορικῶς. Στεροῦμαι χρημάτων.

Πάνος Σπαρταρόπουλος» Κι' ἐνῶ ἡ Σίλη, ἄκουε κατάπληκτη τὸν πατέρα της, ὁ σοφὸς φέροντας μπροστὰ τοῦ τὸ ἄλλο τηλεγράφημα, ἐσυνέχισε:

«Π ὁ π ν ν Σ π α τ ῆ λ α.

Διότου 587.—Ἀθῆνας» Σκέψεις μ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΧΗ

«Αχ, αυτός ο πόλεμος! Έσχάτως άρχισε να έκνευρίζη τρομερά την αξιόλαστη νεονύμφη δέσποιναν της οδού Πατριάρχου Ίωακείμ. Διότι τα γεγονότα ήσαν τόσο φοβερά, ώστε άποσπούσαν όλκληρη την προσοχή και τ' ένδιαφέρον του κόσμου — ή δική της ή ζωή άρχισε να περνά σέ έντελώς δευτέραν μοίραν.

- Μόν ντιέ!
- Τί έχεις Σούζυ;
- Τερωμπλ!
- Ποιό;
- Φοβερό! Όπου πηγαίνεις συζήτησης περί πόλεμο. Ό είν σου λέει ή Γαλλία, ό άλλος σου λέει ή Γερμανία, ό τρίτος σου λέει ή Άγγλία και δέν συμμαζεύεται. Δέν έσυχάθηκαν πιά να τ' συζητήαν; Και έξ άλλου είνε και μία συζήτησης που κάνει και ό λαουτζίκος! Αυτό μάς έλειπε τώρα! Νά συζητάμε και περί τ' ίδια πράγματα που συζητεί ό πιπαχός κόσμος!

Καταλαβαίνετε κύριε; Διότι ή αξιόλαστη και αξιοσεβαστή κατόικος της οδού Πατριάρχου Ίωακείμ ήθελε να συζητή τ' άδικα της. Περί τ' σπιτί της, περί τ' άντρα της, περί τ' ταξίδι του γάμου της, περί τ' άσκεδια που είχε για τ' καλοκαίρι, περί τ' κόττερο που είχε ύπ' όψιν της ν' αγοράσει. Και μόλις βρισκόταν πουθενά, κι έπιρνε πόζα, κι έσήκωνε τ' οφαντοφορεμένο χέρι της να εφαρμόση τ' φασμαίν στα μάτια της για να έπισκοπήση τ' άκροατήριον, βρισκόταν πάντα κάποιος άναίδης κι' άνοιγε την συζήτησι για τ'όν πόλεμο! Όποτε παρεσύροντο όλοι και ή Σουσου μάταιώς άνέμενε την σειρά της να μιλήση περί τ'ς πολλές έπισκέψεις που είχε σήμερα τ' άπρεμνιτί.

Τί να κάνη; Τού κάκου έσχεδιάζε δεξιώσεις και κομικές συγκεντρώσεις κάθε είδους. Τού κάκου έδέχετο και άνταπέδιδε έπισκέψεις. Τού κάκου έπαιρνε τ' αυτοκίνητό της, τ'όν σκύλο της και τ'όν σύζυγό της και έξωρμούσε θορυβώδως πρ'ς τ'ους πρηνούς της περιπάτους.

Όλα αυτά έπαψαν να ένδιαφέρουν τ'όν κόσμο και ή Σουσου, μένεα πνέοντας έναντίον του Χίτλερ που την έπεσκίασε, άπεφάσισε να άφοσιωθή σ'α κατ' αυτήν. Ό πόλεμος της έδινε τρομερά σ'τα νεύρα, γι' αυτό άπεφάσισε για ένα διάστημα να

άποφύγη τις συγκεντρώσεις και τις κάθε είδους συζητήσεις που ένωχλούσαν τρομερά τ'ο εύπάδες νευρικό της συστήμα:

- Μηνά.
- Λέγε Σούζυ.
- Είσεις την Σαγκάη;
- Τί πράγμα;
- Την σκυλίτσα μου. Την άγόρασα σήμερα και είνε μούρλια! Είνε ένα άριστοκρατικό «μπεκινού», έκτακτο!

Η Σαγκάη ήταν πράγματι ένα χαριτωμένο πεκινού και καθώς ή μαντάμ Σούζυ είχε μεγάλη αδυναμία σ'τα σκυλιά ήταν κατενθούσασμενη με την άποκτησί της.

- Μου την έδωρσαν;
- Ποιός;
- Ό πρεσβευτής της Κίνας.
- Ποιός πρεσβευτής Σούζυ; Άφοι μόλις προ ολίγου μου είπες ότι την άγόρασες. Με κοροϊδεύεις;
- Η Σουσου έσήκωσε τ' άπερίγραπτα εκείνα μάτια και τ'όν έκύτταζε με οίκτο:
- Βλάξ!
- Γιατί, πόλι;

—Μία κυρία καθώς πρέπει δέν άγοράζει σκυλιά, άνόητε! Τ'ς τ'ά στέλνουν πεσκέσι! Κρίμα που λές πως έκανες, και άριστοκράτης! Άκουσε Μηνά, έσύ είσαι διασημος γκαφωτής και πρόσεξε ζε-βου-πρί. Την Σαγκάη μου την έδωρσε ό πρεσβευτής της Κίνας. Κομπραντς; Μή τυχόν και σου ξεφυγή καμμία σαχλαμαρία, ιντιότ!... Όα λές αυτό που σου λέω έγώ έτσι για να σκάσουν μερικές-μερικές.

Ό άξιότιμος κ. Μηνάς άχρίασε έλαφρώς και έδαγκώθηκε. Νά διακηρύξη ότι ό πρεσβευτής της Κίνας έχάρισε στην γυναίκα του την... Σαγκάη ήταν όχι μονάχα κομικό αλλά και τερατώδες. Γι' αυτό έτόλμησε να παρατηρήση:

- Μά Σούζυ μου...
- Τί συμβαίνει;
- Είνε λίγο χοντρό αυτό...
- Χοντρό είνε τ'ο κεφάλι σου βλάξ!

Και αν δέν σου άρέση, σου έπαναλαμβάνω στρί! Σέ έπ'ηρα με τ'ά λεπτά μου και θά κάνης εκείνο που σου λέω έγώ!

Ό κ. Μηνάς την έστραβοκύνταζε, ώργισθη πρ'ς στιγμήν κι' ύστερα ως άνδρας π'ος έξυπνος, έκανε μεταβολήν και άπεμα-κούνη σφυρίζοντας. Όταν δέ είδε τ'ο πεκινού να κάβεται έξω σ'το χ'άλλ με άσιατικήν ναχέλειαν, τ'όν ήρθε να τ'ού άρρέση μία κλωστή αλλά και πάλι κατέπιε την φούρκα του και έπροσπέρασε άξιόπρεπτος.

Πολλά έστήριζε έπάνω σ' αυτό τ'ο πολύτιμον απόκτημα ή Σουσου. Έπίστευε ότι μία κυρία καθώς πρέπει επιβάλλεται να αλλάξη σκυλιά όπως τ'ς τουαλέττες, —για την ακρίβειαν ότι πρέπει νάχη για την κάθε τουαλέττα κι' ένα σκυλάκι άσπορτί. Δέν ήξερε, ακριβώς, αν αυτό έσυνηθιζέτο άλλα ήταν μία ιδιοτροπία που μπορούσε θωμάσινα να λανσάρη.

—Περί πόλεμο δέν συζητάνε όλοι; Έγώ θά τ'ους κάνω να συζητάνε όλοι! Τ'ό μπεκινού και να γίνη τ'ό θέμα της ήμερησίας διάταξης και να πλαντάζουνε άπό τ'ό κακό τους, οι σαχλές! Καθ' ό τι έξεπότηδες γυρνάνε την κουβέντα σ'όν πόλεμο μόλις με θλέπουν, από ζήλεια οι συχαμένες!

Έβγήκε, λοιπόν, ένα ώραίο άνοιξιότικο πρωινό, να θγάλη εις... ναυτικήν επίδειξιν τ'ο περίφημο πεκινού τ'ο. Εφορούσε ένα πολύ σικ ταγεράκι, ένα καπελλάκι δίχως τεπέ, κλειστά τ'ά φασμαίν σ'το ένα χέρι, σ'το άλλο την άλυσιίδα της σκυλίτσας. Τ'όν περίπατο άπεφάσισε να τ'όν κάνει πεζή, αλλά για να μη νομισθή πως έχασε τ'ο αυτοκίνητό της, διάταξε τ'όν σ'αφέρ της να την άκολουθή τιμητικώς σέ άπόστασι πέντε μέτρων.

Ω, τί θαυμασία ήταν ή πρωινή αυτή εμφάνισις! Ό κόσμος έδέχασε και τ'όν πόλεμο και τ'ά γεγονότα και τ'ς μάχες και την καταστροφή τ'ού σύμπαντος και παρακολουθούσε αυτό τ'ο γοητευτικό θέαμα. Άλλοι άφιναν την κουβέντα στην μέση και κυτούσαν. Άλλοι παρατούσαν τις έφημερίδες. Άλλοι άνέκοπταν τ'ό θήμα και επρόσεχαν με μάτια έκστατικά. Άζιζε δέ άσφαλώς τ'ό θέαμα. Μά άπερίγραπτη μεγαλοπρέπεια κατέβαινε ή Σουσου πρ'ς την πλατείαν τ'ού Κολωναίου κατεβάζον

τας, πότε πότε τ'ο κεφάλι για να παρατηρήση την σκυλίτσα:

—Chaykah! Bit! Άνόητο! Ίσι! Ίσι! Άπο πίσω άκολουθούσε σιγά-σιγά ή κούρσα με τ'όν σ'αφέρ — με ταχυτητα τόσο άργη όση μεταχειρίζονται περίπου τ'ά αυτοκίνητα σ'τις κηρίες. Έξαφνα όμως ένεφανισθη έχθρος εις τ'όν ορίζοντα. Ένας άπρόδελπος έχθρος που μόλις τ'όν αντίκρυσε ή Σουσου άχρίασε. Ήταν ένας τεραστίος λαϊκός σκυλάρος, θρωμάρης, άηδής, και εις επίμετρον κουτσός. Ό σκύλος αυτός άγνούν τ'ας διαφοράς τ'όν τάξεων, άλήτης χωρίς μόρφωσιν κοινωνικήν, άναίδης, παρακινούμενος μόνον από τ'ά άνοιξιότικα έρωτικά αισθήματα, τ'ά όποια έπλημμύριζε την καρδιά του τ'ό ώραίο εκείνο πρωινό τ'ού Μαΐου, έπλησίασε πρ'ς την μικρή τετράποδη άριστοκρατίδα, κινών χαρμ'ούνας την ούρα του. Η Σουσου έυρέθηκε σέ θέσι τραγική. Ένόμισε δέ ότι θά τ'ού έπαιρνε τ'όν άέρα αν τ'ού έδαζε τις φωνές:

—Ούστ! Σάλ τύπ! Και έκανε μορφοσ'μό άησίας. Ό λαϊκός σκύλος έσταμάτησε πρ'ς στιγμήν έπάνω σ'τα τρία πόδια του — τ'ό ένα ήταν κοντήτερο — έκύτταζε την Σουσου με θλέμμα έρωτηματικόν και ύστερα με άνελαβή περιφρόνησι έσκυψε πρ'ς την άριστοκρατική σκυλίτσαν την όποιαν άρχισε να μυρίζη με δλην του την άναιμν. Έδ'δ δέ πρέπει να σημειωθή ότι ή διαγωγή της σκυλίτσας ήταν έπαισιχυντος. Μη έχουσα καθόλου συναισθησι της κοινωνικής τάξεως της ήταν ώσαν να έδέχετο αυτήν την άναίδη και κατ'άπτυστον έρωτοτροπίαν που έκανε την Σουσου θηρία.

Κατακόκκινη σ'άν παντζύρι έγινε ή Σουσου. Αυτή ή αδυναμία της πρ'ς τ'ά σκυλιά της είχε στοιχίσει πολλές περιπετειές — αλλά αυτή ήταν ή φοβερώτερη. Με διακαίολογημένη άγανακτήσιον έσυρε την άλυσιίδα της... Σαγκάης και άπημύθη για δευτέραν φοράν εξαγριωμένη σ'όν άναίδη σκυλάρο:

—Ούστ! Σαχλέ!

Έπειδή δέ ό σκύλος έπεμενε να την άκολουθή, παρεφάρθη σέ τέτοιο σημείον ώστε ένστικτωδώς έσήκωσε τ'ό πόδι της να τ'όν έκδιώξη — χειρονομία, ποδονομία, ή-βελα να πώ, που από την έποχή τ'ού Μπύθουλα είχε να έπαναλάβη:

—Ούστ! Βλάξ!

Έδ'δ όμως τ'ά πράγματα έπ'ηραν άλλην τροπήν. Ό σκύλος θλέποντας τις έπιθετικές διαθέσεις της Σουσους έκανε δυό τρία θήματα κουτσά, έπλησίασε την Σουσου και άγρίεψε δείχνοντας τ'ά δόντια του:

- Γρρρ...
- Άναιδέστατε!
- Γρρρ...
- Ούστ. Σαχλέ! Έλα Chaykah! Bit!
- Γάου! Γάου! Γάου!

Και ώρμησε έπάνω στην Σουσου, την όποιαν και άρπαξε καταγανακτισμένος από την φύστα του ταγιέρ. Πάταγος έγινε. Ό κόσμος που είχε σταματήσει όλόγυρα και παρακολουθούσε με ευφροσύνην τ'ό ώραίο θέαμα, έξέσπασε σέ γέλια, ενώ ό σ'αφέρ έσπευσε να κατέβη άπ' τ'ό αυτοκίνητο. Η Σουσου έντρομος είχε θάλει τις φωνές, ενώ ό σκύλος που την έκρατούσε γερά δέν έννοούσε να την άφήση.

Η μάχη που άκολούθησε ήταν φοβερή. Ό σκύλος ένήργησε φοβερές επιθέσεις, άπισθοχώρησε ή Σουσου, ένήργησε άντεπίθεσιν ό σ'αφέρ, έπεσε ή Σουσου, ώρμησε έπάνω της ό σκύλος, —γαυγίσματα, φωνές, βρισίες, χαλασμός Κυρίου. Έν τ'ό μεταξύ οι ουδέτεροι παρατηρηταί έκαναν συστάσεις:

—Βάρ του, μαντάμ! Ό άγών έληξε με φοβεράς άπωλείας. Η Σουσου έχασε τ'ά φασμαίν της μαζί με την αξιοπρεπείαν της και άπεσυρθη υπό τ'ας ίαχάς τ'ού κόσμου σ'το αυτοκίνητό της, έξαλλη:

—Ήταν βαλτός ό θρωμόσκυλος! Κανένας έχθρος τ'όν έβαλε να μου κάνη επίθεσιν!

Επί ήμέρας κατόπιν τούτου ή ήρωική μάχη της Σουσους έκάλυψε τ'ας μάχας τ'ού δυτικού μετώπου.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΓΑΜΟΥ

Υπό Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΑΙΡΗ: Τριαντασ'χ'τ' χρόνων, κομψή, με διατηρημένη την όμορφιά της, μία όμορφη γεμάτη χιμούς άώριμασμένη γοητρία.

ΑΝΝΑ: Δεκασ'χ'τ' χρόνων. Πικάντικη, όρεκτική, με συνδυασμένη τ'ή χάρι, την τσαχπινία και την παρβενικότητα. Κόρη της Μαιρης.

ΚΩΣΤΑΣ: Τριανταεπτά χρόνων. Φαίνεται τριανταεπτά. Πολύ κομψός και σ'το ντύσιμο και σ'το ύφος και σ'τις κινήσεις.

(Σ'το σαλόνι ενός άστικού σπιτιού. Επ'ίπλωσις λίγο «ντεμοντέ», πολύ περιποιημένη.)

Όταν άνοίγη τ'ο ριντώ, ή Άννα παίζει ένα έλαφρο κομμάτι. Φαίνεται εύθυμη. Η Μαιρη καπνίζει καθισμένη σ' ένα φωτείγ.)

ΜΑΙΡΗ: Άννα... ΑΝΝΑ (χωρίς να πάψη να παίζει): Ναί, μαμά...

ΜΑΙΡΗ: Σταμάτησε λίγο τ'ό πιάνο. ΑΝΝΑ (σταματάει): Σ' ένοχλεί;

ΜΑΙΡΗ: Όχι. Έέλω να σου μιλήσω. ΑΝΝΑ (παιχνιδιάρικα): Είναι... σοβαρό;

ΜΑΙΡΗ (με κάποια συγκίνησι): Ίσως! ΑΝΝΑ: Ω, αλά!... (Τρέχει κοντά της). Στάσου μία στιγμή να κάσω κι' έγώ έπίσημος! (Κάθεται σ'το άπέναντι φωτείγ, βάει τ'όνα πόδι έπάνω σ'τ' άλλο, σ'αφρώνει τ'ά χέλια και παίρνει ύφος κομικής σοβαρότητας). Λέγετε, μαντάμ! Σ'ας άκούω!

ΜΑΙΡΗ (ψευδοθυμωμένη): Έ, μά έλα τώρα, άρσε τ' άστεία. Σου είπα: Έέλω να σου μιλήσω! ΑΝΝΑ (σοβαρεύεται): Καλά, μαμά. Λέγε.

ΜΑΙΡΗ: Σέ λίγο θάρη ό Κώστας. ΑΝΝΑ: Δέν είναι τίποτε καινούργιο! Δεκαπέντε χρόνια συμβαίνει!

ΜΑΙΡΗ: Άπόψε δέν είναι τ'ό ίδιο. Μου είπες πως θά μου π'ή κάτι πολύ σπουδαίο. Κι' πράγματι έχει δίκη.

ΑΝΝΑ (με τ'ό ύφος τ'ού άνθρώπου που ξέρει τί θά τ'ού πουν): Σ'ας τ'ό είπε; ΜΑΙΡΗ: Όχι. Άπόψε πρόκειται να μου τ'ό π'ή.

ΑΝΝΑ (που επανέρχεται σ'το παιχνιδιάρικο ύφος): Τότε πως ξέρετε πως είναι

«πράγματι σπουδαίο»;

ΜΑΙΡΗ (γελαστά): Τ'ό μαντεύω!...

ΑΝΝΑ (πάντα σ'όν ίδιο τονό): Ά, έτσι;...

ΜΑΙΡΗ (πάει κοντά της και σκύβει έπάνω της με συγκίνησι και τρυφερότητα): Έσύ τ'ό θέλεις;

ΑΝΝΑ: Δέν ξέρω... Μάλλον!

ΜΑΙΡΗ: Άν, μά όχι «μάλλον»! Πρέπει να μου π'ής θετικά!

ΑΝΝΑ: Ό Κώστας είναι καλός, εύγενης, χαριτωμένος... κοζέρ περίφημος, σπουδαίος καβαλλιέρος... Έξυπνος, όμορφος.

ΜΑΙΡΗ: Έσύ δηλαδή βρίσκεις πως είναι... ό ιδανικός άντρας!

ΑΝΝΑ (άφοι σκεφθ' λίγο): Περίπου!

ΜΑΙΡΗ: Καί... δέ σέ δυσαρστεί που θά με χάσης λιγάκι;

ΑΝΝΑ: Δέ θά σέ χάσω καθόλου! Γιατί;... Πώς σου ήρθ' αυτή ή ιδέα; Θά μείνουμε όλοι μαζί!

ΜΑΙΡΗ: Μά ναί... αλλά όσο νάναι... θά ύπάρχη τώρα κι' «Εκείνος μετ'αυτήν»!

ΑΝΝΑ: Είναι καλός που είμαστε τρείς, μαμά! Σχεδόν, δέ θ' αλλάξη τίποτα σ'τη ζωή μας!... Όα δ'η! Οάμαστε πολύ ευτυχισμένες!

ΜΑΙΡΗ (την άγκαλιάζει σφιχτά και τ'ή φιλάει): Μωρό μου!...

(Μικρή σιγή)

ΑΝΝΑ: Σκέπτομαι μόνο λίγο τ'όν κόσμο.

ΜΑΙΡΗ (με δυσάρεστη έκπληξι): Τί θέλεις να π'ής;

ΑΝΝΑ: Μ'ε συγχωρείς, μαμά! Δέν ξέρω... πως να σ'το πώ!... Ό κόσμος είναι τόσο πρόστυχος...

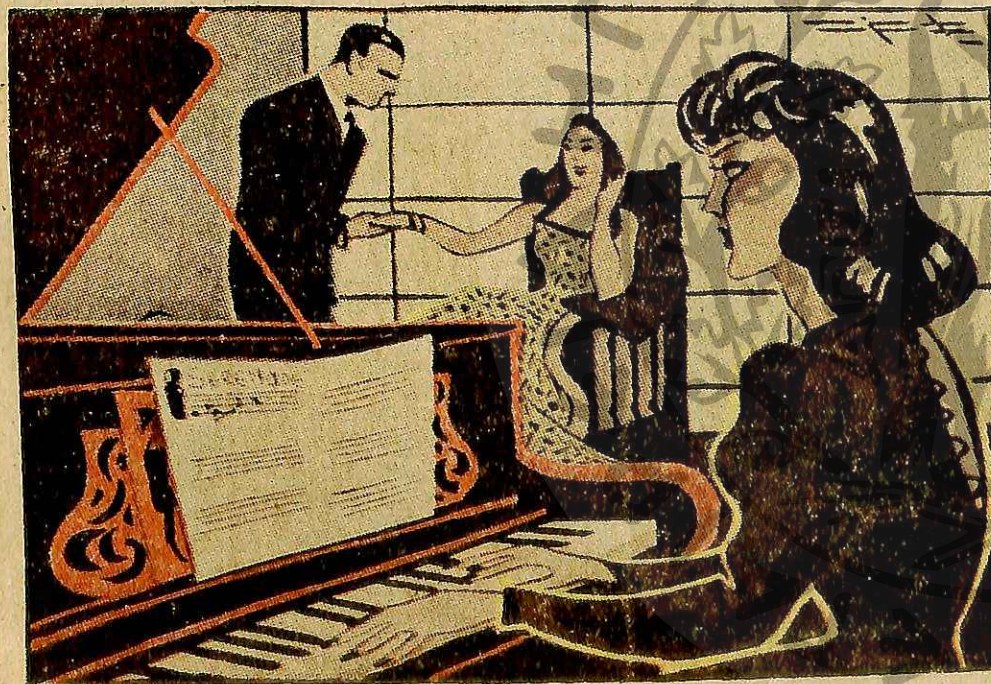
ΜΑΙΡΗ: Ναί, ξέρω. Τ'ό ένδιαφέρον τ'ού Κώστα για μ'ας, ύστερ' άπ' τ'ό θάνατο τ'ού πατέρα σου είχε παρεξηγηθή...

ΑΝΝΑ (πολύ σινά): Ναί...

ΜΑΙΡΗ: Αυτό όμως ήταν κακοήθεια.

ΑΝΝΑ (την διακόπτει): Τ'ό πιστεύω, μαμά. Είναι περιττό να μου κάνης τέτοιες διαβεβαιώσεις.

ΜΑΙΡΗ: Ίσως ό Κώστας να μ' άγαπούσε από τότε, αλλά ποτέ δέ μου τ'όχε π'ή. Σ'την αρχή, τ'όν πρώτο χρόνο, φαινόταν πως έγινε μενόλες προσπάθειες για να μ'ην προσβ'θή. Κι' έγώ έτεμα μ'ήπως άκούσω κανένα έραβ' προτάσεις που θά μ' άπογοήτευαν. Μά όχι! Δέ συνέβη, τί-

ποτε... (Σκέπτεται λίγο): Ή μάλλον... βέλο να μ'αι μαζί σου έντελώς ειλικρινής! Δέ συνέβη τίποτε... έκτός...

ΑΝΝΑ: Έκτός; ΜΑΙΡΗ: Άπό ένα φιλί... Είναι τώρα πέντε χρόνια. Ήταν άπόγευμα. Καθόταν εκεί ακριβώς που κάθεται τώρα έσύ. Ένώ μιλούσαμε, σ'ηκόηκε άξαφνα, και με φίλησε σ'το στόμα. Ξαφνιάστηκα! «Σ' άγαπώ» μου είπε.

ΑΝΝΑ: Έτ'...

ΜΑΙΡΗ (με συγκίνησι): Έπειτα... Δέν μπορώ να σου πώ λεπτομέρειες. Έσύ... ήσουν μικρή ακόμα. Έγώ δέν ήθελα να παντρευτώ. Τ'όν άγαπούσα. Μά δέν τ'ό μ'όλογ'ησα. Τ'ού είπα πως θέλω να μείνουμε φίλοι. Κι' εκείνος... μ' άκούσε... ψιθύρισε ένα «ναί», όπως θέλεις... κι' έφυγε μελαγχολικός εκείνο τ' άπόγευμα. Άπό τότε δέ μου ξανάπε πιά τίποτα. Μά έξακολούθησε νάρχεται, να στέλνη λουλούδια, να πεν'όνα τ'ά θράβια του μαζί μας... να μ'ας συνοδεύει έξω... και τελευταία — είδες; — βρίσκειται έδ'δ σχεδόν όλη την ήμέρα.

ΑΝΝΑ (με αγωνία): Όποτε τ'όν άγαπ'ας τόσο πολύ καιρό;

ΜΑΙΡΗ: Ναί!... Είναι ή πρώτη φορά που ένοιωσα τ'όν έρωτα! Ό πατέρας σου ήταν πολύ μεγάλος όταν τ'όν παντρεύτηκα. Κι' έγώ πολύ μικρή. Ζήσαμε μαζί δυό ν'όνα. Τ'όν άγαπούσα. Μά... πως να σου πώ, έντελώς διαφροσ'τικά. Ένοιωθα για κ'ένον να σ'τοοχή. Τίποτ' άλλο.

ΑΝΝΑ (σ'α ν' άγανακτή μ'αί της): Γιατί δέν έξ'παιρνες τ'όν Κώστα τότε;

ΜΑΙΡΗ: Είχα έσένα. Δέ μπορούσα να σ'το πάρω τ'ή μ'ή υπέταξη σου για να τ'ή δώσω σ' έναν άλλον, που δέ θά ήταν για σ'ένα ό πατέρας. Ίσως και τώρα να μ'ή μπορ'ής να με καταλάβης!... Μά είχα δίκη.

ΑΝΝΑ (με φωνή που τρέμει λίγο): Σέ κ'ταλαβαίνω, μαμά! Έκανες μεγάλη θυσία.

ΜΑΙΡΗ (άλλάζει ύφος): Μά τώρα δέν πρέπει να λιπωμάστε!... Εκείνο που δέν έγινε τότε, θά γίνη σ'ήμερα. Έσύ δέ μ' έχεις πιά τόσο άνάγκη. Είσαι σέ μ'ια ήλικία που ή γυναίκα άσ'οίγει τ'ή δική της ζωή. Σέ λίγο θά παντρευθ'ής...

ΑΝΝΑ (με φωνή που τρέμει περισσότερα): Ά, ναί, βέβαια!...

ΜΑΙΡΗ (την παίρνει σ'την άγκαλιά της): Μά τί έχεις;... (Ξαφνιασμένη): Κλάς!

ΑΝΝΑ (με υπέτατη προσπάθεια, ένδ' άναμνίζεται να πνίξη τ'ους λυγμούς): Έγώ... Όχι, μαμά!... Πώς σου φάνηκε;... (Γελάει ψεύτικα): Συγκινήθηκα λίγο μ' όλ' αυτό!

(Άκούγεται κουδούνι)

ΜΑΙΡΗ: Ό Κώστας! Σκούπισε τ'ά ματάκια σου.

ΑΝΝΑ (τρέχει): Πάω να τ' άνοίξω. ΜΑΙΡΗ: Στάσου. Όα τ' άνοίξη ή Έλένη. (Η Άννα σ'το μεταξύ έχει φύγει).

(Σέ λίγο μπαίνει πάλι με τ'όν Κώστα).

ΚΩΣΤΑΣ: Καλησπέρα. (Τ'ής φιλεί τ'ό χέρι).

ΜΑΙΡΗ: Άργησες λίγο, έ;

ΚΩΣΤΑΣ (φαίνεται ταραγμένος και προσπαθεί να τ'ο κούνη): Ναί. Είναι ένα συμβούλιο, που δέν τ'ό περίμενα. Ό άρραστος πρόκειται όπωσδήποτε να πεθάνη και τ'ό είπε ό γιατρός που καλέσαμε. Μά οι συνενεύεις θέλανε να κάνουν κι' ένα συμβούλιο για ναχουμε, λέει, π'ό ήσυχη τ'ή συνείδησι τ'ους! Μπήκαμε λοιπόν μέσ' σ'τη σάλλα και καθήσαμε τρείς ώρες χωρίς νάνουμε να πούμε τίποτα.

ΜΑΙΡΗ: Τότε γιατί δέν έφευγες νωρίτερα;

ΚΩΣΤΑΣ: Μαλώνανε οι άλλοι για τ'ό ποιός θά νικήσει τ'όν πόλεμο κι' έγώ περ'όμενα να τελειώσω γιατί αν έφευγα μόνον μου θά τ'ους έξέθετα φυσικά!...

(Η Μαιρη γελάει. Η Άννα έχει καθίσει σ'το πιάνο και παίζει κάτι μελαγχολικό).

ΜΑΙΡΗ (σινά): Μήπως θέλεις να μείνουμε οι δυό μας;

ΚΩΣΤΑΣ: Όχι. Γιατί;

ΜΑΙΡΗ: Μά... γι' αυτό που είπες πως

θέλεις να μου πής.
ΚΩΣΤΑΣ: "Α, δεν πειράζει. "Ας τ' ακούσει κι' η "Αννα.
ΜΑΙΡΗ (με φιλάρεσκο γέλιο): Μήπως δε θα τ' ούρνη κι' εκείνη, ε;
ΚΩΣΤΑΣ (σά να θέλη να προλάβη καμμία κουβέντα της που θα τόν έφερνε σε δύσκολη θέση): Δεν είναι δυστυχώς κα' τόσο ευχάριστο!
ΜΑΙΡΗ (παγώνει): Πώς;... Δεν είν' ευχάριστο;
ΚΩΣΤΑΣ (κομπιάζει): "Ε... Δηλαδή... μάλλον όχι!... (μ' απόφασι): Φεύγω για τ' εξωτερικό! Νά, αυτό είν' όλο ΜΑΙΡΗ (που αγνωρίζεται μάταια να συνέλθι): "Α, "Ετσι;... Φεύγετε;... Και... πότε;
ΚΩΣΤΑΣ: Σέ λίγες μέρες. Θα κάνω ένα μεγάλο «τουρ», θα επισκεφθώ νοσοκομεία, θα δώσω διαλέξεις, ... Πρέπει!
ΜΑΙΡΗ: Και... θα λείψεις πολύ;
ΚΩΣΤΑΣ: "Ελπίζω, σ' ένα χρόνο να είμ' εδώ.
ΜΑΙΡΗ: "Ακουσε, "Αννα;... "Ο Κώστας φεύγει για την Εύρωπη. (Τονίζει τις λέξεις): Αύτο ήθελε να μου π' η!...
ΑΝΝΑ (χωρίς να σταματήσει τ' ούρνη): Ναι, μαμά, τ' άκουσα.
ΜΑΙΡΗ: Δε λυπάσαι;
ΑΝΝΑ (με προσπάθεια): "Ενας χρόνος περνάει τόσο εύκολα...
ΜΑΙΡΗ (μελαγχολικά): Πραγματικά! (Σέ λίγο): "Ιδώς για σένα!...
ΚΩΣΤΑΣ (μ' έναν τόνον συμπόνιας): Σέ στενοχωρεί που φεύγω;
ΜΑΙΡΗ (προσπαθώντας να συγκρατήσει τη συγκίνησή της): "Ε... λιγάκι!... (Γιουρίζει τ' πρόσωπό της άλλο κι' άρσενά σηκώνεται και δαίνει έδω. Είνε φανερό πως δε θέλει να φανή που κλαίει).
ΑΝΝΑ (σταματάει τ' ούρνη): Εύτυχώς που σε πρόφτασα! Φαντάσου τί πλήγμα θάτανε αν της έλεγες πως θέλεις να παντρευτείς έμένα!
ΚΩΣΤΑΣ (με μικρή καθυστέρηση): Θα τανε πλήγμα για τόν ένα. "Ενώ τώρα είναι και για τούς τρείς.
ΑΝΝΑ: Θα τύγχε πραγματικά;
ΚΩΣΤΑΣ: Τί άλλο μπορώ να κάνω;
ΑΝΝΑ: Νά μείνης!... Νά μείνης και για τ' άλλους. Και για μένα... και για κείνη!
ΚΩΣΤΑΣ: Και τί θα γίνη; Θα κρυβώ-μωστε αιώνως κι' εκείνη θάνοι άναμεσα μας για να μ' ας χαλάη την εύτυχία και να μ' ας δηλητηριάη τη ζωή;... Κάποια μέρα θα τή μισήσωμε!...
ΑΝΝΑ: Πάψε! Πάψε!... Δεν μπορώ να σ' ακούω.
ΚΩΣΤΑΣ: Θα φύγω!... Δεν υπάρχει άλλη λύσις!
ΜΑΙΡΗ (μπαίνει). "Εχει ένα ύφος γεμάτο απ' τόν άγέραχο πόνο τού ήρωος τού πεθαίνει κι' απ' τήν ίκανοποίησι που δίνουν οι μεγάλες θυσίες στη ζωή; "Οστε φεύγεις λοιπόν, Κώστα, ε; Κι' έγω, έξω, τ' οφθαλμοφανή πως θα μούλεγε; Πώς άγαστες τήν "Αννα και θέλεις να τήν παντρευτείς!
ΚΩΣΤΑΣ (με κατήληψη): Μαίρη!...
ΑΝΝΑ (μ' άγωνία): "Ακουγες τί λέγαμε;
ΙΡΗ (πικρά): "Αφού δεν τ' ο κατάλαβα νύνη μου...
ΑΝΝΑ (τοέχει κοντά της): Μαμά!...
ΜΑΙΡΗ (αύστηρά): "Οχι, όχι! (Δεν τήν άφηνει να τήν άγκαλιάσθι): Δέ θέλω συνιυμνήσεις και δάκρυα!... Είμ' εύτυχισμένη που θα κρατήσω τήν άγάπη σου για πάντα!... "Αν έκανες για μένα τή θυσία που θέλησες θα μ' μισούσες μιά μέρα. Καλά σ'όχι έπεί! (Ποοφάει άργά τις λέξεις): "Ευώ έγω... δεν ήπ'άνει φά... να μ' ήπ'άνει ποτέ!... ("Αλλάζει άπτότομα ύφος): Λοιπόν, π'ς μου, Κώστα, πότε... φεύγετε για τ' Παρίσι; "Ο γάμος θα γίνη νοήσιμα, δεν είν' έτσι;
ΚΩΣΤΑΣ (συγκινησμένα ζωηρά): Ναι, γρήγορα, βέβαια!... (Σιγά): Τί κρίμα... να μ' ού μ' π'ς τ' ότε τ' ούαί!...
ΜΑΙΡΗ (βάζει τ' ο δάχτυλο σ'α χείλη σ'α να μολώνη ένα μικρό παιδί): Σσσ!... Καλύτερα που δεν σ'ότ'επα!
Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟ ΤΟΥ ΜΩΡΕΟΥ

ΕΡΩΤΕΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΦΡΑΓΚΙΚΟΥΣ ΠΥΡΓΟΥΣ

5ον

—Μου είνε άνεξήγητο τ' ο πάθημά μου. Τ' ο άλογό μου, τ' ο «Αήτορ», ποτε ούκ ούκ είχε κάνει τέτοια φασαρία. "Ηταν σαν τρελλό, σαν μανιακό... Τί έγινε έπειτα; "Ηούχασε;...
Κυττάχθηκαν στενοχωρημένες οι δύο γυναίκες.
"Ανήσυχος άνασκηδύθηκε τ' ο ντε Μπρυγιέρ σ'α μαζιλιά του.
—Πώς είνε τ' ο άλογό μου; ρώτησε έντονα.
—Δεν πρέπει να ταραξέσαι, άποκρίθηκε σιγά η "Αννα... Μά... καλύτερα να τ' ο μάθης. "Ο «Αήτορ» σου δεν ξανασηκώθηκε. Πέθανε κεί που έπεσε.
Δεν άποκρίθηκε τ' ο Γοδεφρείδος. "Εκλεισε τ' ο μάτια του σ'α να τόν έπείραζε τ' ο φώς τής ημέρας, και έμεινε τ' οση ώρα άκίνητος και δούδος, ώσπου σ'α τέλος οι ούο γυναίκες ένδομισαν πως η λύπη και η εξάντλησις τού είχαν φέρει πάλι ύπνο.
—Ρωξάνη, είπε σιγά η "Αννα. Μείνε έδω κοντά του λίγη ώρα. Πάω να φέρω τ' ο γιατρό, και να αναγγείλω και σ'όν Γουλιέλμο τ' ο ευχάριστα πως τ' ο άνηψιός του σώθηκε.
"Εφυγε στις μύτες κι' έμεινε η Ρωξάνη μόνη, με τόν πληγωμένο.
Η καρδιά της πηγαίνει να σπάση από εύτυχία. Τώρα που τόν είχε κοντά της, τώρα που μπορούσε να άγγίξη ανάλαφρα, κλεφτά—κλεφτά τ' ο χέρι του, τής φαινόταν τ' ο πιο εύκολο πράγμα τού κόσμου τ' ο εύτυχία. Τί θα τόν έμπόδιζε τ' ο Γοδεφρείδος να τήν άγαπήσθι; "Αφού κι' η νύνη τής ήθελε αυτό τ' ο γάμο, κανένα έμπόδιο δε μπορούσε να παρουσιάσθι. Τώρα θ' άποφάσιζε να τ' ο δείξη κι' αυτή λιγάκι τήν άγάπη της. "Η άγάπη φέρνει τήν άγάπη...
Σέ νάθελε να πάρη θάρρος, έσκυψε σιγά—σιγά τ' ο πρόσωπό της άπάνω σ'α δικό του. "Ενοιωσε τήν άνάσα του ζεστή, κανονική. Τ' ο κανονικά του χαρακτηριστικά είχαν όλα πονεμένη ήρεμία. Τ' ο μέτωπό του, άχρο, φαινόταν τώρα πιο νεανικό από άλλες φορές, κι' οι μαύρες μπουκλές του τής έφάνηκαν να καρτερούνε ένα χέδι. "Οχι, δε θα τ' ο χάιδεε τώρα τ' ο μαλλιά...
Κοκκινίζοντας ως τ' ο ρίζες τ' ον μαλλιών, έσκυψε πιο πολύ. Κι' άσφαφα, έννοιωσε τ' ο χείλη της ν' άκούμπούνε, μόλις άνάλαφα σ'α δικά του. Τρόμαξε τόσο κι' η ίδια με τ' ο τ' ολήμνη τής, που η καρδιά της σταμάτησε. Μά όταν τόν είδε να άνοίγη τ' ο μάτια του και να τήν κυττάη έρωτικά, έννοιωσε όλα γύρω της να στριφογυρίζουν, και μόλις συγκρατώντας μιά φωνή τ' ο τραύμα, τραβήχθηκε από κοντά του σαν νάθελε φάντασμα.
—Τί έχεις; ρώτησε μαλακά τ' ο Γοδεφρείδος.
—"Ω, τίποτα, τίποτα, άποκρίθηκε σαν ένοχη η μικρή.
Τήν έκύτταξε τ' ο άρωστος κάμπος έρωσκέπτικος, και δεν είπε λέξι. "Η Ρωξάνη άκουγε με τ' ορόμο σ'α σιωπή τού δωματίου τόν τρελλό χτύπο τής καρδιάς της.

ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑΣ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

—Όμως, όταν έπέρασε η ταραχή της η πρώτη, έννοιωσε σαν κάποια χαρά γι' αυτό που είχε κάνει. "Η άγαπη φέρνει τήν άγάπη. Ποιός τής είχε π'ι αυτά τ' ο λόγια;... "Η νύνη τής, ναι. Ποιός ξέρει αν τ' ο Γοδεφρείδος δεν θα τής χαμογελούσε τώρα; Κι' αν σ'α χαμόγελό του δεν θα διαβάζε τήν πρώτη υποσχέσι εύτυχίας;
Μά δεν έπρόφτασε να εξακριβώση τ' ο αισθήματα τού άγαπημένου της αρρώστου. Τ' ο δήματα της Πριγκίπισσας άκούστηκαν σ'α διάδρομο διαστικτά. "Η Ρωξάνη σηκώθηκε, και θύμωσε με τόν εαυτό της γιατί έννοιωθε πως κοκκινίζει ως τ' ο ρίζες τ' ον μαλλιών, λες κι' η νύνη τής ήξερε τ' ο τ' ολήμνη της.
—Γοδεφρείδε!... είπε η "Αννα Κομνηνή μόλις μπηκε μέσα. Πώς είσαι; Κάποιος σε ζητεί. "Εχεις τή δύναμι να τόν δεχτείς; Λέει πως έχει ένα μήνυμα έπειγόν να σου φέρη.
Τ' ο μάτι τού αρρώστου ζωήρεψε.
—Ποιός είνε; ρώτησε και άνασκηδύθηκε.
—Είνε τ' ο νέος που σ' έσωσε. "Εσυ δεν κατάλαβες τίποτα, δεν τόν ξέρεις έπειση ήσαν άναίσθητος εκείνη τή στιγμή. "Ονομάζεται "Αλέξιος Λέοντος και είνε "Ελλην.
—"Αλέξιος Λέοντος; έκαμε τ' ο Γοδεφρείδος... Μά αυτός δεν ένίκησε σ'όν ποιητικόν άγώνα;
—Αυτός τ' ο ίδιος.
—Και μέσωσε; "Είχε τή δύναμι να κρατήσει εκείνο τ' ο αφηνιασμένο άλογο;
—Θέλεις να τόν ίδης;
—Βέβαια!, άποκρίθηκε τ' ο ντε Μπρυγιέρ ζωηρά και άνασκηδύθηκε.
Σέ λίγο μπηκε σ'α δωμάτιο τ' ο "Αλέξιος. Στάθηκε με σεβασμό, σοδαρός όπως ήταν πάντα, με μάτια χαμηλωμένα. "Όταν όμως πρωτοσήκωσε τή ματιά του, τ' ο μαύρα άστραφτερά του μάτια στηλωθήκαν για μιά στιγμή σ'α Ρωξάνη. "Αβελά κοκκίνισε η "Ελληνοπούλα, όπως τότε, όταν τής έφίλησε τ' ο χέρι τήν ώρα που τ' ο έπροσφερε τ' ο στεφάνι τής νίκης. Κάτι είχε τ' ο φέροσιμο τού "Αλεξίου που τήν ετάσσε, χωρίς να τόν ξέρη καθόλου, χωρίς να τόν έχη ξαναϊδ'η.
—Σ' ευχαριστώ, φίλε, είπε τ' ο Γοδεφρείδος απλώνοντας τ' ο χέρι του με εγκάρδιο χαμόγελο.
Τ' οσφίξε τ' ο "Ελλην ζωηρά, κι' οι δύο νέοι κυττάχθηκαν για μιά στιγμή σ'α μάτια. Διάβασαν τ' ο ένας σ'α φυσιογνωμία τού άλλου τήν ίδια υπερέφανεση, τήν ίδια παλληκαριά. Και κατάλαβαν άμέσως πως θα μπορούσαν να γίνουν φίλοι η θανάσιμοι έχθροι.
—Δοξασιμένε στρατηγέ ντε Μπρυγιέρ, είπε τ' ο "Αλέξιος Λέοντος. Δεν σε ζήτησα για να δεχθ' ος ευχαριστίες σου. "Εκείνο που έκανα για σένα, θά τόκανα για σ'οποιον άλλον άνθρωπο θάβλεπα να κινδυνεύη. Για άλλον σκοπό έρχομαι. Σ'οφ έφ'νω κάποιο μήνυμα.
—Από ποιόν;
—"Εκείνος που με στέλνει μου έδωσε τήν έντολή να μ' ον άκούσουν άλλα α'ατιά παρά τ' ο δικά σου ούτε τί θέλει να σου π'ι, ούτε τ' ο νόμο του.
"Ο Γοδεφρείδος έφάνηκε στενοχωρημέ-

νος. "Αλλά η "Αννα Κομνηνή χαμογέλασε και είπε:
—Ρωξάνη, πάμε τώρα έμεις. Γοδεφρείδε, με τή βοήθεια τού Θεού, είσαι καθώς θέλω καλά. "Ας κυττάσωμε κι' έμεις οι γυναίκες τ' ος δουλείες μας. Θα σ' άφήσω με τόν "Αλέξιο λίγη ώρα, έπειτα θα σου στείλω τ' ο γιατρό. Μά έσύ, "Αλέξιε, πρόσεχε να μ' ον ταραξής με τ' ο μήνυμά σου.
"Ο "Ελλην δεν έδωσε άπάντησι. Τ' ο μάτια του, έξυπνα, όλόμυαυρα παρακολουθούσαν τ' ος κινήσεις τής Ρωξάνης.
Είχε προχωρήσει προς τήν πόρτα κιόλας η κοπέλλα, μ' α τ' ο μάτια της εγύριζαν κάθε τόσο ντροπαλά, κλεφτά, προς τ' ο Γοδεφρείδο. Δεν χρειαζόταν να είνε κανείς σπουδαίος ψυχολόγος για να νοιώσθι πως η ματιά αυτή δεν ήταν άδιάφορη.
"Όστόσο, τ' ο "Αλέξιος υποκλήθηκε βαθείά μπροστά σ'α τήν Πριγκίπισσα που έφευγε, και μόνον όταν έκλεισε η πόρτα και άπ'ομακρύνθηκαν τ' ο δήματα, άρχισε να μιλά.
ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ ΤΟΥ ΓΟΔΕΦΡΕΪΔΟΥ
—Μέ σ'ε... η "Αντέλα ντε Καταβά, είπε σοδαρά τ' ο "Αλέξιος.
Τ' ο αιμα άνεθεκε σ'α μάγουλα τού αρρώστου κι' η ματιά του καρφώθηκε διαπεραστική σ'όν ξένο.
—Μην ταραξέσαι, είπε ήσυχα τ' ο "Ελλην. Είσαι ακόμα άδύνατος, καθώς δ'έπω, και χρειαζέσαι ήρεμία. Είνε όμως άναγκη να άκουσθης εκείνο που σου παραγγέλλει η "Αρχοντίσσα ντε Καταβά.
—Και που τήν ξέρεις έσύ; έκαμε δυσπιστά, εχθρικά μάλλον τ' ο ντε Μπρυγιέρ.
—Τήν ξέρω και τ' ο ξέρω όλα. "Απο μένα δεν έχεις τίποτα να φοβάσαι, ίπποτα. Κι' αν η ζωή σ' έχη κάμει δυσπιστο, φαντάζομαι πως γνωρίζεις αυτό τ' ο δαχτυλίδι που μούδωσε η "Αντέλα για να πεισθήης.
"Ανεγνώρισε τ' ο Γοδεφρείδος τ' ο ρουμπίνι που φορούσε πάντα η άγαπημένη του.
"Η έκφρασις του άλλαξε.
—Για να σ'αυξη έμπιστοσύνη η "Αντέλα, είπε, σημαίνει πως τήν αξίζεις. "Αλλά τί μήνυμα μου φέρνεις; Μήπως κινδυνεύει;
—"Οχι, στρατηγέ μου, η "Αντέλα δεν κινδυνεύει. "Εσύ ίσως κινδυνεύεις.
—Έγω, έκαμε τ' ο ίπποτης και χαμογέλασε. Δεν είνε τόσο φοβερό αυτό. Για μένα τ' ο κίνδυνος δεν είνε πράγμα άσυνήθιστο.
—Ναι, όταν έχης να κάνης με έχθρό που σ' ο χτυπάει φανερά, παλληκαριστά. "Όταν όμως κινδυνεύεις από δολοφόνους, η παλληκαριά δε σε ωφελεί και πολύ.
—Και ποιος θέλει να μου κάμη τήν τιμή να με δολοφονήσθι; ρώτησε τ' ο Γοδεφρείδος ζαρώνοντας τ' ο φρύδια.
—Εκείνος που σε προειδοποίησε, παιζόντας σου τ' ο άθωο παιχνιδάκι με τ' ο άλογο.
—Τί είνε αυτό που λες; φώναξε τ' ο πληγωμένος και τ' ο μάτι του άστράψε.
—"Ακουσε ήρεμα χωρίς να ταραξέσαι, ίπποτα ντε Μπρυγιέρ. "Ο πρώτος λόγος που με στέλνει η "Αντέλα είνε για να σου εξηγήσω πως συνέβη να μ' ον νίκησθης σ'α κοντορωμαχίες.
—Και ξέρει αυτή;...
—Τ' ο ξέρει όλα. "Θέλεις να σου τ' ο διηγήθω από τήν αρχή;...
—Αυτό θα είνε τ' ο καλύτερο. Γιατί μου λες τόσο παραμένα, που δεν ξέρω τί να πρωτοπιστώ. Και πρώτα-πρώτα, πως σ' έμπιστευθήκε έσένα;
—Δεν είνε τόσο πολύπλοκο τ' ο ζήτημα όπως ίσως τ' ο φαντάζεσαι. "Εγω, όταν ήλθα κι' έπιασα τ' ο άλόγο σου, τ' ο παρακολούθησα έπειτα. Και πρέπει να ξέρης πως έρωκα καλά τ' ο άλογα, από παιδί. Κατάλαβα λοιπόν άμέσως πως τ' ο φέροσιμο τού ζώου δεν ήταν φυσικό. Κι' όταν τ' ο είδα να ξεψυχάη, θυμήθηκα πως έτσι είχε τελειώσει ένα άλογο, που τ' ο είχαμε ποτίσει, παιδικά τρελλά έμεις μιά φορά, κρασί. Τ' ο άλόγο σου, στρατηγέ, ήταν μεθυμένο.
Τ' ον έκύτταξε δυσπιστά σ'α τήν αρχή τ' ο Γοδεφρείδος. Μά η φυσιογνωμία τού "Ελλην ήταν σοδαρή, τ' ο μάτια του έξυπνα, και σιγά-σιγά έννοιωσε τ' ο ντε Μπρυγιέρ τή

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

"Η νύχτα είνε βαθείά. "Ο κατηφορικός δρόμος είνε γεμάτος πέτρες και κλαδιά και από μακριά άκούεται τ' ο ρόγχος τού χειμάρρου που κυλάει από βράχο σ'ε βράχο. Οι δύο νέοι, έπάνω σ'α όρμητικά τους άλογα που φεύγουν με τρελλό καλπασμό, εξακολουθούν τή συνομιλία τους.
—Θα μ' ος φτάσουν, λέει εκείνος.
—"Αχ, πάει, χαθήκαμε! άπαντ' ο κείνη.
Κι' αν μ' ας σκοτώσουν, τόσο τ' ο καλύτερο.
—Ναι, ναι, καλύτερα να μ' ας σκοτώσουν.
—Μά δεν θα θελήσουν.
—Και γιατί;
—Ξέρουν ότ' ο να ζήσω χωρίς έσένα θα μου είνε σκληρότερο παρά να πεθάνω μαζί σου...
—"Ω, θά πεθάνωμε μαζί, χρυσέ μου.
—Μά εκείνος δεν θα θελήσθι να μ' ος σκοτώσθι, έσένα γιατί σ' άγαπ' ο κι' έμένα γιατί με μισεί.
—"Αλλοίμονο!...
Σιωπούν, ενώ τ' ο άλογα διπλασιάζουν τήν ταχύτητά τους.
—Είσαι βέβαιος πως δεν μ' ας μένει καμμία έλπίς;
—Καμμία!
—Και θά ζήσωμε χωρίς να δλεπώμαστε;
—"Αδύνατον!
—Τότε άς πεθάνωμε.
—Ναι, κι' έγω αυτό θέλω.
—"Ακουσε. Σ'α τήν άκρη τού δρόμου α'ατού...
...Υπάρχει ένα βαθύ και τρομακτικό βάραθρο. Τ' ο ξέρω.
—Κέντησε τ' ο άλόγο σου!
—Ναι...
—Πιο γρήγορα, πιο γρήγορα έκόμη!
—Ναι.
—Και να πέσωμε και οι δύο μαζί.
—Και τ' ο τελευταίο φίλι;
—Νά, πάρε το...
—Εμπρός, σ'όν θάνατο!
Τ' ο άλογο τού έραστου εξεσφενδονίσθη σ'α τήν άδυσσο, εκείνη όμως, σαν έπιβάδια άμαζών, με μιά γρήγορη κίνησι συγκρατεί τ' ο άλόγο της, τρέμοντας έμπρός σ'α χείλος τού βαράθρου και σκύδοντας κάτω από τόν έναστρο ο'ορανό, βλέπει με χαιώγελο τόν έραστή της να πέφτ' ο από τόν έναν βράχο σ'όν άλλον και να άπλώνη προς α'ατ' ον τ' ο καταματωμένα τ' ον χέρια...
ΚΑΤΟΥΑ ΜΑΝΤΕΣ

σου άρκει για να καταλάβης πως ξέρω ότι εξακολουθεί η άγάπη σας. Γιατί πριν παντρευτεί η "Αντέλα, όλος τ' ο κόσμος τ' ο ήξερε πως σ' άγαπούσε.
—"Εστω!, έκαμε τ' ο ίπποτης στενοχωρημένος. "Όταν λοιπόν τής είπες πως τ' ο ξέρεις όλα;
—Μ' ευχαρίστησε σ'όν Θεό, που σ'ούσωσα τή ζωή. Και με ρώτησε με δάκρυα σ'α μάτια αν ξέρω πως είσαι. Τής είπα πως δεν ξέρω. Και τότε με παρακάλεσε να έλθω και να ιδ' ο πως είσαι, συγχρόνως όμως να σου π'ω και για τ' ο άλογο, επειδή αγωνιούσε με τήν ιδέα πως θα είσαι απελπισμένος για τήν ήττα σου... Νά ξέρης λοιπόν πως δέ νικήθηκες ούτε με τιμία μέσα, ούτε από τήν τύχη. Και να φυλάγ' οσαι, γιατί η "Ισαβέλλα ντε Καταβά είνε μ' ας φανατική, και φροντίζει για τήν εύτυχία και για τήν τιμή τού παιδιού της πιο πολύ κι' από αυτόν τ' ον ίδιον τόν Τζαν.
"Εμεινε κάμπος έρωσκέπτικος τ' ο ντε Μπρυγιέρ. "Όλα αυτά, σ'α να τ' ο ζαλίζαν τ' ο μυαλό. Πάντως άισθανόταν άνακούφισι που είχε βρ'ι επί τέλους τήν εξήγησι για τ' ο πάθημά του. "Εξηγησι βέβαια άνησυχητική. "Αλλά κάθε κίνδυνος ήταν προτιμότερος για τήν υπερέφανε καρδιά του, παρά η ιδέα ότ' ο από δική του ίσως άδεξιότητα είχε ταπεινωθ'ι.
—"Αλέξιε, είπε επί τέλους. Νομίζω πως θέλεις να σε φωνάξω φίλο...
—"Η φίλια είνε δύσκολο πράγμα, Γοδεφρείδε ντε Μπρυγιέρ, άποκρίθηκε σοδαρά τ' ο νέος. Μ' ον ξεχνάς πως άνήκομε σ'ε φυλές αντίπαλες και πως μιά μ' ας ίσως άναγκαστούνε να πολεμήσωμε; τ' ο ένας τόν άλλον... "Επειτα κι' η ζωή τ' ον ξέρεις τί παρουσιάζει. Μ' ον διάζεσαι να χαρίσης τή φίλια σου... Πάντως, για ένα να είσαι βέβαιος. Πώς ότως και νάρθουνε τ' ο π'αγματο, από μένα δεν έχεις φόβο να γίνη γνωστό τ' ο μυστικό σου. Γιατί η άγάπη σας α'ατή μου φαίνεται ιερή, κι' τ' ο γάμος τής "Αντέλας με τόν άσθενικό α'ατόν πλουσιο άρχοντα ιεροσουλία.
—Είσαι άρεκτά παράξενος άνθρωπος, είπε άργά τ' ο Γοδεφρείδος, κυττάζοντας τόν βαθεία. "Εγώ πάντως σε λογαριάζω για φίλο, άφού μούδωσες τή ζωή κι' άφού ξέρεις τ' ο πιο πολύτιμο μυστικό τής ζωής μου. Και σαν φίλο μου θά σ' έμπιστευθ'ω. Μπορείς να μ' ονύσης τής "Αντέλας να με περιμένη α'αίριο βράδυ τού θέσι που ξέρει...
—Μά έσύ είσαι άρωστος, τόν διέκοψε τ' ο "Αλέξιος. Πώς θα σηκωθ'ης;...
—Δε θέλεις να μου κάνης τή χάρι;
—Καλά, έκαμε τ' ο ξένος σοδαρά. Θά τής τ' ο μ' ονύσω...
"Εσφίξαν πάλι τ' ο χέρια τους οι δύο νέοι κι' τ' ο "Αλέξιος έφυγε σοδαρός, με τ' ο υπερέφανο τ' ο βάδισμα, που τόν έκανε να φαίνεται μεγάλος άρχοντας, μ' όλα του τ' ο μάλλον φτωχικά ρούχα.
ΨΥΧΙΚΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ
—"Αντέλα, είπε τ' ο Τζαν ντε Καταβάς σ'α γυναίκα του. Ποτέ δεν ήσαν άνοήστις και μου. "Από χθες όμως ούτε άνοήσις τ' ο χείλη σου να μου μιλήσης. Νομίζεις πως έτσι πρέπει να φέρεται μιά καλή γυναίκα;
Τόν έκύτταξε ίσια σ'α μάτια η "Αντέλα και δεν μίλησε. "Από τή στιγμή που άνεκάλυψε πως η πεθερά της είχε π'αλώσει ανθρώπους για να μεθύσουν τ' ο άλογα τού Γοδεφρείδου, η επ'έχθει τής για τόν άντρα της είχε γίνει πιο άβάσταχτη.
Σηκώθηκε τ' ο Καταβάς και ήθελε κοντά της. Στάθηκε μπροστά της, κοντάς, άσταθ'ις σ'α άρωστα πόδια του. "Απλωσε τ' ο ξέρό του χέρι και τής εκάιδεως άπαλά τ' ο ξανθά μαλλιά. Τραβήχθηκε από κοντά του με φίρφη η γυναίκα. Αυτός έγέλασε πικρά και είπε:
—Δεν θα τραβίσουν έτσι αν σε χ'αίδεω τ' ο άρωτος Γοδεφρείδος.
ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια

στρατηγική τέχνη για το ωραίο φύλο

Για κάθε γυναίκα η μόδα είναι ολόκληρη στρατηγική τέχνη και η τουαλέττα που φορεί είναι μία παντοπλία. Γιατί κάθε θηλυκό καταφεύγει στα τεχνάσματα και τις πανουργίες της μόδας για να προκαλέσει το ενδιαφέρον των ανδρών και να τους κατακτήσει.

Με τη μόδα κάθε γυναίκα προσπαθεί να μάς σαγηνεύσει, να μάς προκαλέσει, να μάς κάνει δούλους της ομορφιάς και των θελημάτων της. Και σχεδόν πάντα το καταφέρνει. Και ξέρετε γιατί; Έπειδή η μόδα προσαρμόζεται άπολύτως με τα γούστα και τις απαιτήσεις των ανδρών κάθε εποχής.

ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ - ΠΑΝΟΠΛΙΕΣ

Το ντύσιμο της γυναίκας στηρίζεται πάντα σε βαθείς ψυχολογικούς και κοινωνιολογικούς νόμους. Ήταν στη γυναίκα του αιώνα, ένας προσεκτικός παρατηρητής μπορεί να σπουδάσει ολόκληρη κοινωνιολογία. Γιατί η μόδα δεν κάνει άλλο παρά να προσαρμόζεται προς την βαθύτερη νοοτροπία κάθε κοινωνίας, και το κατορθώνει πάντα με καταπληκτική επιτυχία.

Αν ανατρέξουμε στην ιστορία του γυναικείου ντυσίματος, θα ιδούμε ότι η μόδα κάθε εποχής ήταν αυτή ακριβώς που έπρεπε να είναι, και ότι δεν μπορούσε να είναι διαφορετική.

Κατά τους ιπποτικούς χρόνους, λόγω χάριν, η γυναίκα του αιώνα ήταν κατάκληστη, σαν τις πανοπλίες των ιπποτών. Τότε και η γυναίκα θεωρείτο απόρρητο φρούρο, που το πελαγούσαν οι θαυμαστές πολλών χρόνων προτού το κατακτήσουν. Έχουμε παραδείγματα ιπποτών που έκαναν στην εγναυμένη τους αδιάκοπο κόρτε επί δεκά και δεκαπέντε χρόνια.

Φαίνεται πως οι άνδρες της εποχής εκείνης δεν ήσαν εύκολα κατακτητές, αλλά τους άρεσε να βρίσκουν αντίστασι εκ μέρους της γυναίκας. Αυτό τους εξετρελλώνει. Και η γυναίκα, πάντα έξυπνη, φρόντιζε να δώσει στους άνδρες αυτό που τους έλειπε: την ελευθερία. Και δεν της έλειπε ούτε ο θώρος, αφού φορούσε κορσέ με τις περιβόητες μπαλένες.

Εκείνη ακριβώς την εποχή δημιουργήθηκε η πιο παραφορτωμένη μόδα από όλες γνωστές ποτέ ή άγνωστες. Κάθε γυναίκα φορούσε περί τα τριάντα κομμάτια ρουχισμού επάνω της. Και για να πλώσει μια και ινύη αλλάξια χρειάζονταν ολόκληρη μπουγάδα.

Η ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΡΩΜΑΝΤΙΣΜΟΥ

Όταν ροθε η περίοδος του ρωμαντισμού, τα ανδρικά γούστα άλλαξαν εντελώς. Οι άνδρες ήθελαν τη γυναίκα να μοιάζει με κάτι το όνειρικό, το αϊθέριο. Ήταν η εποχή των κατά φαντασίαν έραστών. Η γυναίκα της μόδας, για να προσαρμοστεί προς τα νέα ανδρικά γούστα, άμεσως άλλαξε και αυτή. Έπρεπε να κεντρήσει την φαντασία και είνε γνωστό πως τίποτε δεν κεντράει περισσότερο την φαντασία από το μυστήριο. Με το νέο ντύσιμο, λοιπόν, η γυναίκα έγινε μυστηριώδης και μυστικοπαθής.

Η τουαλέττα της δεν ήταν τόσο βαρειά όπως πριν, αλλά κατάκληστη, έγινε ένα αδιαπέραστο τείχος πίσω από το οποίο έκοιμπούν τα γυναικεία θέληματα. Και αυτό ακριβώς ζητούσαν οι άνδρες της εποχής. Ήθελαν να μοντεύουν την κομψή κινή της αγαπημένης τους, όχι όμως και να την βλέπουν. Γιατί το θεωρούσαν αυτό

Ιεροσολίμ.

Η γυναίκα, αιώνιας έξυπνη, έσπευσε να προσαρμοστεί με την νέα ανδρική νοοτροπία: έκανε αυτό που της ζητούσαν. Δεν έδειχνε τίποτε από το σώμα της, και κρατούσε όλα της τα θέληματα καλά κρυμμένα στη φαρδιά φούστα ή στο κρινολίνο.

Οι δυο αυτές εποχές, του ιπποτισμού και του ρωμαντισμού, ήταν οι εποχές του αίσθητου ντυσίματος. Το γυναικείο γυνών δεν ήταν δημόσιο θέαμα, όπως είναι σήμερα.

Θα παρατηρήσετε βέβαια, ότι η μόδα αυτή δεν ήταν καθόλου λογική, ούτε είχε κανένα αισθητικό γούστο. Και τούτο, επειδή δεν ήταν λογικά και ισορροπημένα τα ερωτικά γούστα των ανδρών της εποχής εκείνης. Ήταν μια περίοδος σχεδόν άρραβων η πράξη, και ποτισμένη με κάποιαν νοσηρότητα ή δεύτερη. Και η γυναικεία μόδα δεν μπορούσε να είναι διαφορετική.

Ήταν βάρβαρη μόδα, γιατί καταδικάζει την γυναίκα στο φόβο εκείνο παραφορτωμένο ντύσιμο, που ήταν τόσο αντιαισθητικό και ανθυγιεινό!

ΟΙ ΑΝΤΙΠΟΔΕΣ

Και τώρα δε έρθουμε στον αντίθετο πόλο, στη μόδα του ήμιγυμνου, του σχεδόν γυμνού. Αυτή η μόδα εθισάμενε έως έ-κα και λίγα χρόνια. Ο σλόος του παγκόσμιου πολέμου δεν μπορούσε παρά να αναστατώσει και τα ερωτικά γούστα των ανδρών. Αντιλήψεις και νοσηρότητες αλωνίσαν μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα. Έτσι ο ρωμαντισμός ήταν ένα από τα θύματα του μεγάλου πολέμου.

Υστερα από την ταραγμένη εκείνη περίοδο, οι άνδρες δεν ζητούσαν πια να ικανοποιήσουν την φαντασία και το αίσθημα. Ήθελαν μια πιο ρεαλιστική ικανοποίηση των αισθήσεων. Ήθελαν σάρκα σπάρτα, ριστί, ήθελαν γυναικείο γυμνόν. Και η γυναίκα, έξυπνη πάντα και πονηρή, έδωσε αυτό που της ζητούσαν. Έβγαλε τα θέλημά της στην δημόσιότητα, έσήκωσε τη φούστα επάνω από το γόνατο.

Τό μανίκι είχε καταργηθεί πρό πολλού. Οι όμοι έγιναν κοινόν θέαμα και η μόδα του ήμιγυμνου εθισάμενε. Και θό έπικρατούσε το τελείως γυμνόν, αν το ήμιγυμνόν δεν ήταν λίγο προκλητικό.

Ας δούμε τώρα κατά πόσον η μεταπολεμική αυτή μόδα είναι λογική και αισθητική. Οι άνδρες που την ήθελαν και την επέβαλαν, είχαν μόλις τότε γυρίσει

από τα χαρικόματα και καθ' όλην την διάρκεια του πολέμου το μάτι τους είχε γίνε-γαρίδα για θηλυκό. Δεν μπόρουν λοιπόν ούτε λογική να έχουν, ούτε αισθητική αντίληψη. Κατά συνέπεια, και η μόδα του πολέμου ήμιγυμνού, που ικανοποιούσε τα γούστα τους, ήταν μόδα ανισόρροπη και εξωφρενική.

Έτσι καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι το λογικό και το ώρσιο είναι πολύ σπάνιο στη μόδα και βρίσκεται μόνο στην μέση οδό. Ούτε πολύ ντυμένες και κατάκληστες πρέπει να είναι οι γυναίκες, ούτε και σκανδαλωδώς μισόγυμνες. Ούτε η μόδα των ιπποτικών χρόνων δεν είναι σωστή, ούτε η μεταπολεμική. Το πραγματικό ωραίο βρίσκεται πάντα στη μέση. Αλλά πώς να ακολουθήσει αυτό το δρόμο η μόδα, αφού της άρεσαν πάντα οι ακρότητες και οι εξωφρενισμοί;

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

Δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι ώρισμένα μέρη του γυναικείου σώματος μπορούν να μείνουν γυμνά χωρίς να προσβληθεί η σεμνότης. Λίγη κνήμη, λίγος λαιμός και τα χέρια της γυναίκας, έτσι και έως τους αγκώνες, μπορούν να μείνουν γυμνά χωρίς να προκαλούν την αγανακτική. Τούαν-τιον, είνε καί το αισθητικό γούστο, όπως είνε αισθητικό και ωραίο το απλό και σεμνό ντύσιμο και όχι η παραφορτωμένη τουαλέττα.

Καταλήγουμε, λοιπόν, στο συμπέρασμα ότι η ώραιότερη, ή πιο λογική και αισθητική μόδα από όλες έχουν φανή έως τώρα από καταβολής κόσμου, είνε εκείνη την οποίαν έλυνσάν οι αρχαίοι Έλληνες. Παικισμένοι με το απαραιμύλο εκείνο καλλιτεχνικό γούστο που εδημιούργησε τόσα αριστουργήματα, δεν μπόρουν βέβαια να φανούν κατώτεροι στο ζήτημα του γυναικείου ντυσίματος. Και εδημιούργησαν μια μόδα που, όσοι αιώνας και αν περάσουν, δεν θα χάσει ποτέ την ομορφιά της.

Αν ιδούμε σήμερα ένα κρινολίνο ή και μια τουαλέττα ραμμένη πρό είκοσιετίας, θα μάς φανούν πολύ κομικά. Ένώ ένα αρχαίο ελληνικό φορέμα μάς προκαλεί πάντα το ενδιαφέρον και τον θαυμασμό. Γιατί οι αρχαίοι Έλληνες όχι μονάχα ήσαν σε όλα τους ισορροπημένοι, αλλά και είχαν εξαιρετικά ανεπτυγμένο το καλλιτεχνικό ένστικτο.

Εξ άλλου, την γυναίκα την θεωρούσαν και την ήθελαν πραγματικό κομψοτέχνημα. Και όταν δεν ήταν πλασμένη τέτοια από τη φύση, προσπαθούσαν να την κάμουν ενα αριστούργημα αισθητικό και καλλιτεχνικό. Και το κατορθώναν με την απλότητα και την λιτότητα, με το μέτρο και την ισορροπία.

Μ. ΓΡΑΚΧΟΣ

Ένα μοιραίο λάθος

Δραματικό έπεισόδιο

Ο Άνταμ Νόρις, ένας από τους διαπρεπεστέρους άνακριτές, μετά το γεύμα άρχισε να λήη στους άλλους καλεσμένους που τον είχαν τριγυρίσει, περιμένοντας κάτι το ενδιαφέρον απ' το στόμα του.

— Έγώ, αγαπητοί μου, δεν παραδέχομαι ότι ένας έγκληματίας μπορεί να εξαφανιστεί όλες τις ένδειξεις απ' τις οποίες είνε δυνατόν να ανακαλυφθεί το έγκλημά του. Συνήθως οι έγκληματίαι άσχολούνται με τόσην άγωνία στην εξαφάνισι όλων αυτών των πειστηρίων, ώστε άφινουν πάντα ίχνη άρκετά για να ανακαλυφθούν. Για να σας πείσω, άρκεί να σας άφηγηθώ ένα από τα πρώτα περιστατικά που μούτυχαν στην άρχή της σταδιοδρομίας μου.

— Έμεινα τότε στο Σαιν Λουί και ήμουν βοηθός του εισαγγελέως, όταν έκάλεσαν τον προιστάμενό μου να αναλάβει μια σοβαρώτατη ύπόθεσι, που δεν παρουσιαζόταν σαν έγκλημα, πάντως όμως ήταν άρκετά μυστηριώδης. Το συμβάν ήταν το εξής:

Ο Έντουαρντ Μουφφρυ, ένας πλουσιώτατος κτηματίας, είχε θυή περίπατο έκαιτο το άπόγευμα, όπως πάντα, καθάλα στο άλογό του, τον Ήλεκτρον. Ο ύπνηρής του τον έπείριμε στο σπίτι, όταν, μετά δυο ώρες, έδοκίμασε μια πολύ δύσνηρη έκπληξι. Στεκόταν στην είσοδο του σταύλου, που ήταν δίπλα στην έπαυλι, όταν άκουσε από μακρυά τον καλπασμό ενός άλδου...

Δεν έπρόφθασε να τρέξει για να ιδή τί συμβαίνει, όταν παρουσιάστηκε ο Ήλεκτρος, το άλογο του κυρίου του, γεμάτο σκόνες και άφρους, που έτρεχε σαν δαιμονισμένος.

Η σέλλα ήταν άδειανή, αλλά ο ύπνηρής παρατήρησε άμέσως κάτι το φρικτό: το άλογο έσερνε πίσω του τον κύριό του, που κρεμόταν από ένα πόδι στον αναβολέα, ενώ το άλλο ήταν ελεύθερο. Καθώς έτρεχε λοιπόν το άλογο τον έσερνε μαζί του και ο δυστυχής αναβάτης είχε σχεδόν παραμορφωθεί, από τους χτύπους στις πέτρες και το σούριμο στο χόμα...

Όταν έφθασε στον τόπο του συμβάντος, ο εισαγγελέως άρχισε άμέσως τις παρατηρήσεις του. Το θύμα ήταν έμπειρος καθάλαρης και φαινόταν παράξενο ότι ένα άλογο τόσο μαλακό και πειθήνιο σαν τον Ήλεκτρο, τον επέταξε από τη σέλλα. Έπειτα βρέθηκαν σημάδια μαστιγώσεως στα καπούλια του άλδου, αν και ήταν γνωστό ότι ο Μουφφρυ άγαπούσε όλα του τα ζώα και πρό παντός τα άλογα.

Έγιναν λοιπόν οι σχετικές έρευνες και άνακρίσεις, ως που μαθεύτηκε η άλήθεια, που είνε η εξής:

Ο Μουφφρυ, ώριμος άντρας αλλά ρωμαλέος ακόμη και σφριγηλός (όπως έφάνονε και το πάθος του προς την ίππασία) πάρα πολύ πλούσιος δε, είχε πάρει γυναίκα του μια πολύ νέα, ένα κορίτσι σχεδόν, με την οποίαν έζησε ευτυχισμένος έως το μοιραίο εκείνο άπόγευμα.

Εκείνη την ήμερα, κάνοντας τον καθημερινό του περίπατο, έφθασε σ' ένα προχωρημένο μονοπάτι του δάσους, όπου βρήκε τη γυναίκα του μ' έναν άλλον άντρα! Όπως σας είπα, ο Μουφφρυ ήταν ακόμη στίβαρος και σφριγηλός. Δεν είνε δύσκολο λοιπόν να φαντασθήτε τη σκηνή που άκολούθησε. Θα ήπείλησε άσφαλώς τον άντιζήλον, ο οποίος για να άμυνθεί, τον έχτυπη με ένα χοντρό ξύλο στο κεφάλι.

Με το χτύπημα εκείνο, χωρίς βέβαια να το θέλη, ο έραστής της γυναίκας του τον έξάπλωσε νεκρόν. Και έπειδή δεν είνε

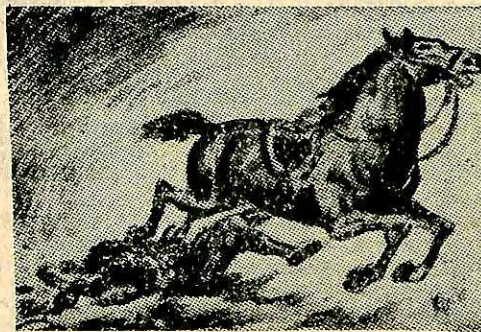
ποτέ ευχάριστο να αναλάβει κανείς τις συνέπειες ενός έγκλήματος, οι δυο έρασταί καταέστρωσαν άμέσως ένα πρόχειρο σχέδιο για να σωθούν. Έπείρασαν λοιπόν ένα πώδι του νεκρού σ' έναν αναβολέα κι' έχτυπησαν δυνατά το άλογο για να φύγει με καλπασμό.

Το δυστυχισμένο ζώο, τρελλό απ' τον πόνο, άρχισε να τρέχει σαν δαιμονισμένο, και συνέβη αυτό που ήθελε ο φονιάς: το θύμα εύρθηκε για άρκετο δρόμο, το άλογο τον χτύπησε πολλές φορές στο κεφάλι με τις όπλές του κι' έτσι δεν ήταν πια δυνατόν να φανή η πρώτη πληγή που είχε προκαλέσει τον θάνατο. Παρ' όλα ταύτα, οι ένοχοι πιάστηκαν και δικάστηκαν...

— Και που έβασισθήκατε για να τους συλλάβετε; έρώτησε ένας από την παρέα με περίεργεια.

— Έίχαμε μίαν άπόδειξι άναμφισβήτητη ότι δεν έπρόκειτο περί δυστυχήματος, όπως φαινόταν στην άρχή, αλλά περί έγκλήματος. Δεν σας είπα προηγουμένως ότι οι έγκληματίαι δεν είνε πάντα εις θέσιν να καταστρώσουν ένα έγκλημα σ' όλες τις λεπτομέρειες; Λοιπόν, ο άντιζήλος του θύματος, που δεν ήταν καθάλαρης, είχε περάσει το άριστερό πόδι στον δεξιόν αναβολέα!

Σ. ΒΕΝΤΟΥΡΙΟ

ΠΟΛΕΜΙΚΑ

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

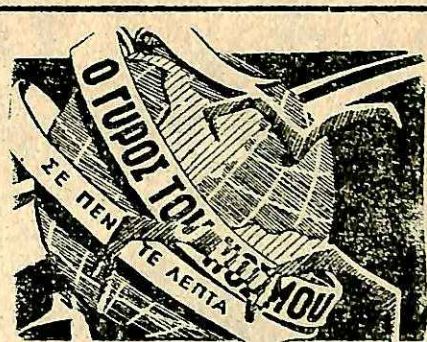
Ο Έθνικός Σύλλογος της Άγγλίας ζητεί να παύσουν οι φλυαρίες που γίνονται εις βάρος των γυναικών που υπηρετούν στο στρατό. Ο σύλλογος θεωρεί ως άνοιξη συκοφαντία τα λεγόμενα ότι οι νεαρές γυναίκες που υπηρετούν στην Άεροπορία και άλλες υπηρεσίες... μεθοκοπούν κάθε μέρα μαζί με τους στρατιώτες, στα διάφορα ποτοπωλεία!

Πολλές γυναίκες που φέρουν άνωτερό βαθμό στο Σώμα των Βοηθητικών Υπηρεσιών, όχι μόνο διαφεύδουν, αλλά και ζητούν να παύσουν οι φλυαρίες αυτές ακόμη και δι' έπιβολής προστίμου.

Ο ΚΑΦΕΣ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Ο πόλεμος της Εύρώπης έπεδείνωσε τη θέση των καφεπαραγωγών της Βραζιλίας. Η κυβέρνηση της Βραζιλίας, αφού κατά την περίοδο 1931 —

1938 αγόρασε τεράστια άποθέματα καφέ και για να συγκρατήσει στο τραπεζικό τους κατρακύλισμα τις τιμές, τώ... έριξε στη θάλασσα, άπεσφάγως, τάρτα να χρησιμοποιήσει τον καφέ ως καύσιμη ύλη. Ανακαταμείνος με πίσωσα, ο καφές συμπίεζεται σε τετράγανους δγκους και χρησιμοποιείται αντί... για κάρβουνο και ξύλο! Έτσι, οι Βραζιλιάνοι θα ζεσταίνουν τα σπίτια τους με... καφέ!

ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ

Να λοιπόν που οι φυλακές έχουν μεταβληθή σε Ώδεια! Αυτό συνέβη στην Αυστραλία, όπου ένας κατάδικος που πρόκειται να μείνει ισόδια στη φυλακή για φόνο, κάποιος Τζέινερ Κλάρκ, έζητησε από το άρμόδιο ύπουργείο την άδεια να πάρη μαθήματα μουσικής δι' αλληλογραφίας και να του έπιτρέψουν να αγοράσει ένα βιολί.

Η σχετική άδεια του δόθηκε και ο Κλάρκ άρχισε να μαθαίνει βιολί. Και την περασμένη έβδομάδα, προκειμένου να πάρη το δίπλωμά του, έδωσε εξέτασεις μέσα στο κελλί του μπροστά σ' έναν καθηγητή του άδειού και σ' έναν στενόν κύκλο συγκαταδικών του.

ΤΟΥΣ ΑΡΕΣΑΝ ΤΑ ΓΕΝΕΙΑ

Σήμερα, οι γυναίκες που βλέπουν να φυτρώνουν μερικές τριχές στο πρόσωπό τους καταφεύγουν σε όλα τα μέσα για να απαλλαγούν απ' αυτές, αφού δεν υπάρχει χειρότερο θέαμα από το γυναικείο τριχωτό πρόσωπο. Αλλά δεν ήταν πάντα έτσι. Σε παλαιότερα χρόνια η αντίληψις περί ώραιού ήταν πολύ διαφορετική.

Ένας Γερμανός ιστορικός ίσχυριζεται σ' ένα τελευταίο άρθρο του ότι οι Ρωμαίες δέσποινες της εποχής του Ίουλίου Καίσαρος έξυσιζοντο με την έλπίδα να προκαλέσουν το φύτρωμα των γενειών και να μοιάσουν έτσι με τους άντρες. Ο ίσχυρισμός δε αυτός δεν είνε έντελώς αστήρικτος, γιατί υπάρχει ένας παλαιός ρωμαϊκός νόμος που άπαγορεύει άυστηρά στις γυναίκες να ξυρίζωνται.

ΤΙ ΑΞΙΖΟΥΝ ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ

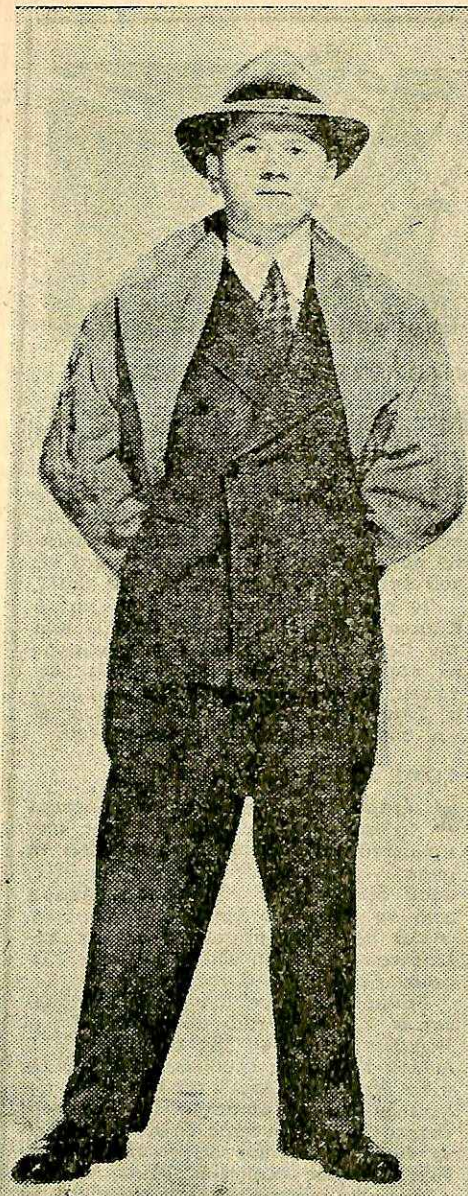
Ενας Γάλλος σοφός έκανε μια πολύ πρωτότυπη στατιστική μελέτη. Βρήκε δηλαδή ότι η οικονομική αξία του άνδρος είνε πολύ μεγαλύτερη από την οικονομική αξία της γυναίκας.

Κατά τους ύπολογισμούς λοιπόν αυτούς, ένας άντρας 30 χρόνων έχει οικονομική αξία 298.380 φράγκων, ενώ μια γυναίκα της ίδιας ηλικίας στοιχίζει 234.980 φράγκα. Έπί πλέον, ενώ με το πέρασμα της ηλικίας η οικονομική αξία του άνδρος ελαττώνεται ανεπαίσθητα, της γυναίκας στα 50 χρόνια μπορεί να πέσει στο μισό και στα 75 να φθάσει στο μηδέν.

ΔΙΚΑΙΗ ΜΟΙΡΑΣΙΑ

Σε μια μικρή πόλι της Αυστρίας έγινε αυτές τις ήμέρες η περιεργότερη δίκη του κόσμου. Κάποιος Ίωσήφ Σάλλερ δικάστηκε έπειδή έμοίρασε τα έπιπλα του με την γυναίκα του από την οποίαν είχε πάρει διαζύγιο, κατά πολύ πρωτότυπον τρόπον.

Κατά την άπόφασι του δικαστηρίου που του έδωσε το διαζύγιο, ο Σάλλερ έπρεπε να μοιράσει τα έπιπλα του σπιτιού με την πύα γυναίκα του. Και αυτός, χωρίς να χάσει καιρό, έπληρε ένα πρίονι και έκοψε όλα τα έπιπλα στη μέση, δίνοντας ένα μέρος στη γυναίκα του και κρατώντας το άλλο για τον εαυτό του. Ένωσείται ότι αυτή του υπέβαλε άμέσως μήνυσι, για την καταστροφή των έπιπλων, αλλά το δικαστήριο τον άβάωσε.

MIKY ΡΟΥΝΕΪ

Με δυσκολία κατορθώνω να θυμηθώ την εποχή που δεν έκανα κινηματογράφους! Λέει πολλές φορές ο Μίκυ Ρούνεϊ.

Και αυτή είναι η καθαρά αλήθεια. Ο Μίκυ Ρούνεϊ, ή με το πραγματικό του όνομα Τζόε Γιούλ, γεννήθηκε στο Μπρούκλιν της Νέας Υόρκης τον Σεπτέμβριο του 1923. Οι γονείς του, ήταν αρτίστες του Μιούζικ Χάλλ και έπαιζαν υπό το όνομα Τζόε Γιούλ και Νέλλ Κάρτερ. Έτσι από πολύ μικρός συνήθισε στην τρικυμώδη ζωή των ηθοποιών.

Ο Μίκυ ήταν μόλις 15 μηνών όταν εμφανίστηκε για πρώτη φορά στη σκηνή με τους γονείς του, και μόλις 2 ετών όταν έπαιτα από ένα απρόοπτο έπεισόδιο χειροκροτήθηκε από το κοινό.

Το έπεισόδιο αυτό είχε τόνση επιτυχή, ώστε ο μικρός Τζόε αναγκάστηκε να το επαναλαμβάνει κάθε βράδυ επί σκηνής και αυτό επί τρία χρόνια.

Τότε όμως η μητέρα του Τζόε, ο οποίος ήταν ήδη πέντε ετών, έσκέφθηκε ότι ήταν πια καιρός να ασχοληθεί λιγάκι και με την αγωγή του παιδιού, και κατάλαβε ότι ο μικρός Τζόε δεν έπρεπε να παραμείνει περισσότερο μέσα στην ατμόσφαιρα αυτή.

Έφυγαν λοιπόν για την Καλιφόρνια, όπου έγιναν αρκετά δύσκολες μέρες. Εκεί η κυρία Νέλλ Κάρτερ έσκέφθηκε ότι θα ήταν προτιμότερο για τον γιού της να εργασθεί στον κινηματογράφο, πράγμα που θα του επέτρεπε να

συνέχιση συγχρόνως και τις σπουδές του.

Πράγματι, με μία συστατική επιστολή, ο Τζόε κατώρθηκε να συναντηθεί με τον παραγωγό Κάρι Ντάμους, ο οποίος του έδωσε και το ψευδώνυμο Μίκυ Μάρκ Γκέρ. Το ψευδώνυμο αυτό άρεσε πολύ στον Τζόε. Από την ημέρα εκείνη και επί έξη χρόνια ο Μίκυ έπαιζε σε 78 φιλμ ασπμαντίνους φυσικά ρόλους, οι οποίοι όμως εδόσαν το όνομά του.

Σε ηλικία δώδεκα ετών επέστρεψε στο Μιούζικ Χάλλ μ' ένα νέο όνομα: «Μίκυ Ρούνεϊ». Δεν άργησε όμως να επανέλθει στον κινηματογράφο, όπου ενεργό γράφη στον πίνακα των βωδών προσώπων. Έπειτα από μήνες του παρουσιάστηκε επί τέλους η κατάλληλη ευκαιρία. Βρέθηκε ένας ρόλος για τον οποίον χρειαζόταν ένα παιδί της ηλικίας του. Μολοντί ο Μίκυ έπαιζε ικανοποιητικά, προτίμησαν ένα άλλο παιδί της ηλικίας του. Ο Μίκυ τότε απέφασε να παίξει με κάθε θυσία τον ρόλο αυτόν. Όταν λοιπόν η μητέρα του του έπρότεινε να επιστρέψουν στο θέατρο, απήντησε κατηγορηματικά:

—Οχι πια θέατρο, μαμά. Βρισκόμαστε στο Χόλλυγουντ και θα μείνωμε... Άλλωστε έχω και μία καλή ιδέα.

Δεν της είπε ποιά ήταν η ιδέα του αυτή. Πήγε όμως και έπαιξε στον Κλάρκ Γκέμπλ. Έκείνος άκουσε με πολλή καλωσύνη τις άτυχίες και τα παράπονά του.

—Βλέπετε, κύριε Γκαϊήμτλ, του είπα, υπάρχει αυτή η στιγμή ένας ρόλος παιδιού της ηλικίας μου στο έργο «Μανχάταν Μελόδραμα» και θέλω να τον παίξω... Ξέρετε ήμουν στη σκηνή από μικρό παιδί και έχω την δύναμη να συναρπάξω το κοινό.

Ο Γκαϊήμτλ, στον οποίον ο Μίκυ άρεσε πολύ, ανέλαβε την υποστήριξή του. Και από τότε, ο Μίκυ Ρούνεϊ πήδα από τον ένα θρίαμβο στον άλλον.

Το πρώτο φιλμ στο οποίο διεκρίθη ήταν το «Ονειρον Βερνής νυκτός» του Σαίξπηρ, όπου έπαιζε τον ρόλο του μικρού Πούκ. Μεταξύ των καλύτερων του φιλμ ως ανάφεραμε το «Δαυίδ Κόμπερφιλντ», «Γίγαντες των θαλασσών» — στο οποίο έπαιζε με τον Σπένσερ Τρέισι —, «Το στοιχειωμένο καράβι» με τον Ουάλλας Μπέρν και τέλος τον με γάλο και τελευταίο του θρίαμβο που τον έκανε παγκοσμίως γνωστό, «Α-δέσποτα νιάτα». Στο φιλμ αυτό ο Μίκυ αποκαλύπτει ένα μεγάλο ταλέντο και δικαίως οι Άμερικανοί τον ώνόμασαν «Σπένσερ Τρέισι 16 ετών».

Λίαν προσεχώς θα θαυμάσωμε τον Μίκυ σε μία σειρά ταινιών με ήρωας την περίφημη οικογένεια Χάρντυ. «Η κληρονομία των Χάρντυ», «Οι Χάρντυ

Ίδου και ένα φιλμ του Μίκυ Ρούνεϊ στην χαριτωμένη Τζούντι Γκάρλαντ, τη νέα αποκαλυμμένη Μέτρο-Γκόλντγουιν, την οποία θα θαυμάσωμε του χρόνου στο φιλμ «Ο μάγος του Όζ» και η οποία όμως συμπρωταγωνιστεί με τον Μίκυ σε πολλές ταινίες της «Οικογένειας Χάρντυ».

στην χώρα των Κάου Μπούξ», «Μια φορά τα νιάτα», κλπ., καθώς και σε δυο άλλα φιλμ: στο περίφημο έργο του Μάρκ Τουαϊν «Μικρός τυχοδιώκτης» και σε ένα περιπετειώδες έργο με πρωταγωνιστή τον Ουάλλας Μπέρν «Δυο υπέροχοι αλήτες».

Εφέτος οι Άμερικανοί εθεώρησαν τον Μίκυ Ρούνεϊ ως το πιο ενδιαφέρον πρόσωπο του Άμερικανικού κινηματογράφου. Πιστεύεται δε ότι και οι Έλληνες θα δικαιολογήσουν απόλυτως του χρόνου την προτίμησιν αυτή, γιατί αλήθεια ο Μίκυ είναι ένα πραγματικό «παιδί-θαύμα» της εποχής μας.

Μετά την μεγάλη του επιτυχία στο φιλμ «Έρωτες ανηλικών», απέφασε όπως το όνομά του αναγράφεται εις εξέχουσας θέσιν των κινηματογραφικών επιγραφών. Χιλιάδες επιστολών ληφθείσαι στα κινηματογραφικά στούντια όπου εργάζεται, έπείδαν όπως αναγνωρίσθη διά του τρόπου αυτού η αξία εκείνου τον οποίον πολλοί αρχισαν να θεωρούν ως ένα των μεγάλων ηθοποιών του συγχρόνου κινηματογράφου. Ο Μίκυ είναι ήδη ηλικίας 17 ετών και δεν φαίνεται και τόσο γοητευμένος από την νέα κατάσταση.

«Θα χρειασθώ τώρα να μοιράζω ένα σωρό αυτόγραφα!», έλεγε μία μέρα.

Εάν αυτός είναι ο μόνος λόγος που κάνει τον Μίκυ να μη δίνει και τόση σημασία στη δόξα που τον περιτοίχίζει, τότε είναι τελείως αδικαιολόγητος, γιατί πολλοί θα ήσαν οι νέοι εκείνοι που θα ήθελαν να κατέχουν στον κινηματογράφο μία παρόμοια θέση, έστω και αντί μεγαλύτερας θυσίας!

Λ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΝΤΙΑΝΑ,

Έκείνοι που ενδιαφέρονται για την Ντιάνα Ντάμπιν θα έχουν ασφαλώς καιρό να διαβάσουν νέα της. «Ας διαβάσουν λοιπόν κατωτέρω μερικά τελευταία τηλεγραφήματα του Χόλλυγουντ σχετικά με την βεντέτα αυτή.

Μόλις πρό ημερών η Ντιάνα έτελείωσε το φιλμ «Είστε στιγμές». Στο φιλμ αυτό, συμπρωταγωνιστής της είναι ο περίφημος Ουγγαρέζος κωμικός Σέκε Σακάλ.

Σήμερα η Ντιάνα έχει διακοπές και κατά τις διακοπές αυτές μελετά τα τραγούδια του προσεχούς φιλμ της, το γύρισμα του οποίου αρχίζει εντός του μηνός. Ο τίτλος του είναι: «Ανοιξιάτικη παρέλασις». Η μουσική ταινίας αυτής ανήκει στον Ρόμπερτ Στόλτς, τον γνωστόν μας από την μεγάλη του επιτυχία «Δυο καρδιές σ' ένα βάλς».

ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ

Ερωτική φαρσούλα του Αυστριακού ΒΕΡΝΕΡ ΛΥΝΤΕΚ

Η Νέλλη, κατ' αρχήν, ήταν εναντίον των «γνωριμιών» του είδους αυτού. Είχε γίνει κατακοκκινή από το θυμό της και ήταν έτοιμη να ξανακρεμάσει το ακουστικό, χωρίς ν' απαντήσει καθόλου. Η περιέργεια της όμως υπερίσχυσε προς στιγμήν.

Αυτό, κύριε, είναι ανάγινος έκ μέρους σου! Εφώναξε στον άγνωστο, που την είχε πάρει στο τηλέφωνο. Και πρώτα απ' όλα, πού βρήκατε τί αριθμό τηλεφώνου έχω;

Ο άγνωστος — που, έλ- λωστε, είχε δηλώσει ευθύς εξ αρχής πως λεγόταν Γκρονάου — έγλεισε έλαφρά από την άλλη άκρη του τηλεφωνικού σύρματος:

—Τίποτε απλούστερο! Μόλις μετεκόμισα πρό μηνός στο αντικρυνό σας σπίτι και σας πρωτοείδα στο παράθυρο, σας έρωτεύθηκα έμμανώς...

—Αφήστε, παρακαλώ, τις αηδίες! Θέλω να ξέρω ποιός σας έδωσε τον αριθμό του τη- λεφώνου μου;

Πάλι έγλεισε έλαφρά ο άγνωστος και η Νέλλη αναγκάστηκε να ομολογήσει ενδόμυχα ότι το γέλιο αυτό ήταν πολύ συμπαθητικό.

—Όπως σας είπα, δεσπο- νίς, σας έρωτεύθηκα από την πρώτη στιγμή και απέφασα να σας γνωρίσω. Είδα ότι κά- θεσθε στο πρώτο πάτωμα του αντικρυνού μου σπιτιού. Έρώ- τησα το θυρωρό της πολυκα- τικίας και έμαθα ότι το πά- τωμα αυτό αποτελείται από δυο απαρτμάν. Στο ένα απ' αυτά κάθεται μία οικογένεια, που δεν ενοικιάζει δωμάτια, άρα έσείς θα πρέπει να κάθε- σθε στο άλλο, του οποίου η ε- νοικιάστρια λέγεται κ. Τσού μπριγκ και είναι γραμμένη στον κατάλογο του τηλεφώ- νου. Βλέπετε, λοιπόν, τί σπου- δαίος ντέκετιβ που είμαι...

—Ακούστε, όμως, τώρα, δε- σποινίς Στόρμερ: Έχω να σας κάω μία σπουδαία πρό- τασι. Μ' ακούτε;... Έμπρός! ώ διαβόλε... διέκοψε!

Το βράδυ, που έγύρισε αρ- γά στο σπίτι, η Νέλλη βρή- κε επάνω στο τραπέζι της έ- να σημειωματάκι της νοικο- κυράς της. Κάποιος κύριος Γκρονάου είχε τηλεφωνήσει 3 φορές και είχε παρακαλέσει μόλις επιστροφή η δεσποινίς, να τον ζητήσει στον αριθμό 12.346!... «Έω φρενών έ- τσαλάκωσε η Νέλλη το χαρ- τάκι και το επέταξε στο κα- λάθι των άχρήστων.

Ο κύριος όμως από απέ- ναντι δεν έγκατέλειπε τόσο εύκολα τον άγωνα. Κάθε πρωί την έχαιρετούσε από το παράθυρο με μία φιλική υπό- κλιση και το απόγευμα άργά- καθώς έβγαίνει από το σπίτι — θά είχε φαίνεται νυκτε- ρινή εργασία — την άποχαιρε- τούσε έπίσης με μίαν υπόκλι- σι.

Η Νέλλη συνελάμβανε συ-

χνά τον εαυτό της να σκέπτε- ται τί να ήταν άρα γε αυτός ο κύριος με την συμπαθητική φωνή και την επίμονη προσ- πάθεια να συνάψη σχέσεις μαζί της. Μετά, όμως, φουρ- κιζόταν για την «επιπολαιότη- τά» της και το βλέμμα της γινόταν ακόμη πιο παγερό, καθώς αντίκρυζε τον κ. Γκρο- νάου να την χαιρετά από ά- πέναντι. Κι έτσι, έξακολου- θησε η ιστορία αυτή επί δυο

—τρεις έβδομάδες, όποτε μία νύχτα...

Θάταν περίπου η ώρα 11, όταν η Νέλλη έγύρισε από τον κινηματογράφο, όπου εί- χε πάει με μία φίλη της. Στο τραπέζακι υπήρχε πάλι μία σημειώσις: «Ο κ. Γκρονάου είχε ζητήσει την δεσποινίδα. Τηλέφωνο αριθμός 12.346....

—Ω! μά είναι έντοφο» ρος!... έμυρμούρισε η Νέ- λλη κι επέταξε πάλι το ση- μείωμα στο καλάθι.

Έπειτα έπρόχωρησε προς το παράθυρο για να κλείση το τζάμι... Απέναντι, ο κ. Γκρονάου είχε ακόμα φάς. Καθόταν στη μέση του δωμα-τίου, σ' ένα τραπέζι και έ- κλεινε τον φακέλλο ενός γράμματος. Κάτι έμοιαζε να λήη στον εαυτό του. Έπειτα έσηκώθηκε, έστράφηκε θά- ρεϊα σε μία καρέκλα και έ- κλεισε τα μάτια. Τα μαλλιά του, συνήθως, κτενισμένα μ' έπιμέλεια, έπεφταν τώρα ά- τាក់τα στο μέτωπό του...

Η Νέλλη, σαν ύπνωτισμέ- νη, έμεινε καρφωμένη στο παράθυρο: Ο αντικρυνός της έδούβισε τώρα το χέρι στην τσέπη και άνεσυρε ένα γυαλι- στερό, μαύρο αντικείμενο... «Ω, Θεέ μου! Μά αυτό ήταν περίστροφο! Καί, σαν σε δ- νεϊρο, έκλεισε για μία στι- γμή ο Γκρονάου τα μάτια του. Η στάσις του ήταν άπε- ρίγραπτα κουρασμένη. Έδει- χνε φανερά τον άνθρωπο, που νικήθηκε από τη ζωή και δεν είχε πια κουράγιο ν' αντιδρά- ση... Έκύτταξε για μία στι- γμή το περίστροφο, που κρα- τούσε στο χέρι και έχασογέ- λασε πικρά. Τώρα πάλι έ- μοιαζε να μονολογεί. Σιγά — σιγά, κουρασμένο το κεφάλι του έκλινε προς το στήθος. Η Νέλλη ήταν πια έντελώς

δεβαία: Αυτός ο άνθρωπος άπέναντι έπρόκειτο να αυτό- κτονήσει!...

Γά όνομα του Θεού, δεν έπρεπε να γίνη τέτοιο «πρά- γμα!... Η Νέλλη έννοιωσε την καρδιά της να πιάνεται. Έπρεπε άπαραιτήτως να κά- μη κάτι, γιατί σε λίγο θά ή- ταν ίσως άργά... Το τηλέφω- νο! Ο αριθμός του!... Πού είνε ο αριθμός του;... Έρωτησε προς το καλάθι, έπηρε το χαρτάκι με τον α- ριθμό κι έβγηκε διαστικά στον διάδρομο όπου ήταν το τηλέφωνο... Τά δευτερόλεπτα της έφάνηκαν άρες δλόκλη- ρες, άλλ' επί τέλους... δόξα σοι ο Θεός! Ήταν η φωνή του. Καί μάλιστα φανόταν σχετικώς ζωηρή κι ευδιάθε- τη:

— Έμπρός! Γκρονάου έ- δώ!... Η Νέλλη άνέπνευσε θα- βεία.

—Δόξα σοι ο Θεός που σας έπρόλαβα! Δεν πρέπει να το κάμετε αυτό, δεν πρέ- πει! Ακούστε με, κ. Γκρο- νάου: Είστε ακόμη νέος. Έ- χετε όλη τη ζωή μπροστά σας. Ο,τι και να συνέβη, δεν μπορεί να είναι τόσο τρομερό κι άνεπανόρθωτο!... Σας πα- ρακαλώ, ύποσχεθήτε μου να

το ξανασκεφθήτε ως αύριο!... Η μάλλον, σταθήτε μία στι- γμή! Κατεβήτε δυο λεπτά στο δρόμο! Θά ήθελα να σας μιλήσω... Πώς... Ναι, τώρα άμέσως! Κανέτε μου τη χά- ρι, σας παρακαλώ! Δεν ξέ- ρετε πόσο μπούει μία φιλική κουβέντα να εξαλαφρώση έναν άνθρωπο. Τά βλέπει κανείς έ- πειτα έντελώς διαφορετικά! Λοιπόν, μου δίνετε την ύπόσχε- σι ότι θά έλθετε;... Θά καθή- σωμε μία στιγμή στον πάγκο που είναι στη στάσι του τρύμ.

Ο κύριος που λεγόταν Γκρο- νάου έγλεισε κάπως στενοχώ- ρημένα:

—Η καλωσύνη σας με συγ- κινεί ειλικρινά!... Πολύ καλά, λοιπόν, σε τρία λεπτά!... Έπί τρεις άρες μετά έκά-

—Α γ γ λ ο ι: «Αν ένας άν- δρας χάση μία γυναίκα και έ- να λεπτό, περισσότερο θά λυ- πηθή γ ιατί έχασε το λεπτό. Γ ά λ λ ο ι: «Ενας άνδρας από άγχρο άξίζει όσο μία γυ- ναίκα από μάλαμα. Σ κ ω τ ο ι: Το καλύτερο είναι να μην έχη κανείς σύζυ- γο. Έπειτα έρχεται το να έχη σύζυγο καλή. Γ ε ρ μ α ν ο ι: Δυο μόνον καλές γυναίκες ήσαν στον κό- σμο, η μία πέθανε ή δε άλλη δεν είναι δυνατό να βρεθή. Ι τ α λ ο ι: «Όποιος λέγει γ υ ν α κ α λέγει ζ η μ ι α.

—Α γ γ λ ο ι: «Αν ένας άν- δρας χάση μία γυναίκα και έ- να λεπτό, περισσότερο θά λυ- πηθή γ ιατί έχασε το λεπτό. Γ ά λ λ ο ι: «Ενας άνδρας από άγχρο άξίζει όσο μία γυ- ναίκα από μάλαμα. Σ κ ω τ ο ι: Το καλύτερο είναι να μην έχη κανείς σύζυ- γο. Έπειτα έρχεται το να έχη σύζυγο καλή. Γ ε ρ μ α ν ο ι: Δυο μόνον καλές γυναίκες ήσαν στον κό- σμο, η μία πέθανε ή δε άλλη δεν είναι δυνατό να βρεθή. Ι τ α λ ο ι: «Όποιος λέγει γ υ ν α κ α λέγει ζ η μ ι α.

—Α γ γ λ ο ι: «Αν ένας άν- δρας χάση μία γυναίκα και έ- να λεπτό, περισσότερο θά λυ- πηθή γ ιατί έχασε το λεπτό. Γ ά λ λ ο ι: «Ενας άνδρας από άγχρο άξίζει όσο μία γυ- ναίκα από μάλαμα. Σ κ ω τ ο ι: Το καλύτερο είναι να μην έχη κανείς σύζυ- γο. Έπειτα έρχεται το να έχη σύζυγο καλή. Γ ε ρ μ α ν ο ι: Δυο μόνον καλές γυναίκες ήσαν στον κό- σμο, η μία πέθανε ή δε άλλη δεν είναι δυνατό να βρεθή. Ι τ α λ ο ι: «Όποιος λέγει γ υ ν α κ α λέγει ζ η μ ι α.

—Α γ γ λ ο ι: «Αν ένας άν- δρας χάση μία γυναίκα και έ- να λεπτό, περισσότερο θά λυ- πηθή γ ιατί έχασε το λεπτό. Γ ά λ λ ο ι: «Ενας άνδρας από άγχρο άξίζει όσο μία γυ- ναίκα από μάλαμα. Σ κ ω τ ο ι: Το καλύτερο είναι να μην έχη κανείς σύζυ- γο. Έπειτα έρχεται το να έχη σύζυγο καλή. Γ ε ρ μ α ν ο ι: Δυο μόνον καλές γυναίκες ήσαν στον κό- σμο, η μία πέθανε ή δε άλλη δεν είναι δυνατό να βρεθή. Ι τ α λ ο ι: «Όποιος λέγει γ υ ν α κ α λέγει ζ η μ ι α.

—Α γ γ λ ο ι: «Αν ένας άν- δρας χάση μία γυναίκα και έ- να λεπτό, περισσότερο θά λυ- πηθή γ ιατί έχασε το λεπτό. Γ ά λ λ ο ι: «Ενας άνδρας από άγχρο άξίζει όσο μία γυ- ναίκα από μάλαμα. Σ κ ω τ ο ι: Το καλύτερο είναι να μην έχη κανείς σύζυ- γο. Έπειτα έρχεται το να έχη σύζυγο καλή. Γ ε ρ μ α ν ο ι: Δυο μόνον καλές γυναίκες ήσαν στον κό- σμο, η μία πέθανε ή δε άλλη δεν είναι δυνατό να βρεθή. Ι τ α λ ο ι: «Όποιος λέγει γ υ ν α κ α λέγει ζ η μ ι α.

—Α γ γ λ ο ι: «Αν ένας άν- δρας χάση μία γυναίκα και έ- να λεπτό, περισσότερο θά λυ- πηθή γ ιατί έχασε το λεπτό. Γ ά λ λ ο ι: «Ενας άνδρας από άγχρο άξίζει όσο μία γυ- ναίκα από μάλαμα. Σ κ ω τ ο ι: Το καλύτερο είναι να μην έχη κανείς σύζυ- γο. Έπειτα έρχεται το να έχη σύζυγο καλή. Γ ε ρ μ α ν ο ι: Δυο μόνον καλές γυναίκες ήσαν στον κό- σμο, η μία πέθανε ή δε άλλη δεν είναι δυνατό να βρεθή. Ι τ α λ ο ι: «Όποιος λέγει γ υ ν α κ α λέγει ζ η μ ι α.

—Α γ γ λ ο ι: «Αν ένας άν- δρας χάση μία γυναίκα και έ- να λεπτό, περισσότερο θά λυ- πηθή γ ιατί έχασε το λεπτό. Γ ά λ λ ο ι: «Ενας άνδρας από άγχρο άξίζει όσο μία γυ- ναίκα από μάλαμα. Σ κ ω τ ο ι: Το καλύτερο είναι να μην έχη κανείς σύζυ- γο. Έπειτα έρχεται το να έχη σύζυγο καλή. Γ ε ρ μ α ν ο ι: Δυο μόνον καλές γυναίκες ήσαν στον κό- σμο, η μία πέθανε ή δε άλλη δεν είναι δυνατό να βρεθή. Ι τ α λ ο ι: «Όποιος λέγει γ υ ν α κ α λέγει ζ η μ ι α.

—Α γ γ λ ο ι: «Αν ένας άν- δρας χάση μία γυναίκα και έ- να λεπτό, περισσότερο θά λυ- πηθή γ ιατί έχασε το λεπτό. Γ ά λ λ ο ι: «Ενας άνδρας από άγχρο άξίζει όσο μία γυ- ναίκα από μάλαμα. Σ κ ω τ ο ι: Το καλύτερο είναι να μην έχη κανείς σύζυ- γο. Έπειτα έρχεται το να έχη σύζυγο καλή. Γ ε ρ μ α ν ο ι: Δυο μόνον καλές γυναίκες ήσαν στον κό- σμο, η μία πέθανε ή δε άλλη δεν είναι δυνατό να βρεθή. Ι τ α λ ο ι: «Όποιος λέγει γ υ ν α κ α λέγει ζ η μ ι α.

—Α γ γ λ ο ι: «Αν ένας άν- δρας χάση μία γυναίκα και έ- να λεπτό, περισσότερο θά λυ- πηθή γ ιατί έχασε το λεπτό. Γ ά λ λ ο ι: «Ενας άνδρας από άγχρο άξίζει όσο μία γυ- ναίκα από μάλαμα. Σ κ ω τ ο ι: Το καλύτερο είναι να μην έχη κανείς σύζυ- γο. Έπειτα έρχεται το να έχη σύζυγο καλή. Γ ε ρ μ α ν ο ι: Δυο μόνον καλές γυναίκες ήσαν στον κό- σμο, η μία πέθανε ή δε άλλη δεν είναι δυνατό να βρεθή. Ι τ α λ ο ι: «Όποιος λέγει γ υ ν α κ α λέγει ζ η μ ι α.

—Α γ γ λ ο ι: «Αν ένας άν- δρας χάση μία γυναίκα και έ- να λεπτό, περισσότερο θά λυ- πηθή γ ιατί έχασε το λεπτό. Γ ά λ λ ο ι: «Ενας άνδρας από άγχρο άξίζει όσο μία γυ- ναίκα από μάλαμα. Σ κ ω τ ο ι: Το καλύτερο είναι να μην έχη κανείς σύζυ- γο. Έπειτα έρχεται το να έχη σύζυγο καλή. Γ ε ρ μ α ν ο ι: Δυο μόνον καλές γυναίκες ήσαν στον κό- σμο, η μία πέθανε ή δε άλλη δεν είναι δυνατό να βρεθή. Ι τ α λ ο ι: «Όποιος λέγει γ υ ν α κ α λέγει ζ η μ ι α.

—Α γ γ λ ο ι: «Αν ένας άν- δρας χάση μία γυναίκα και έ- να λεπτό, περισσότερο θά λυ- πηθή γ ιατί έχασε το λεπτό. Γ ά λ λ ο ι: «Ενας άνδρας από άγχρο άξίζει όσο μία γυ- ναίκα από μάλαμα. Σ κ ω τ ο ι: Το καλύτερο είναι να μην έχη κανείς σύζυ- γο. Έπειτα έρχεται το να έχη σύζυγο καλή. Γ ε ρ μ α ν ο ι: Δυο μόνον καλές γυναίκες ήσαν στον κό- σμο, η μία πέθανε ή δε άλλη δεν είναι δυνατό να βρεθή. Ι τ α λ ο ι: «Όποιος λέγει γ υ ν α κ α λέγει ζ η μ ι α.

—Α γ γ λ ο ι: «Αν ένας άν- δρας χάση μία γυναίκα και έ- να λεπτό, περισσότερο θά λυ- πηθή γ ιατί έχασε το λεπτό. Γ ά λ λ ο ι: «Ενας άνδρας από άγχρο άξίζει όσο μία γυ- ναίκα από μάλαμα. Σ κ ω τ ο ι: Το καλύτερο είναι να μην έχη κανείς σύζυ- γο. Έπειτα έρχεται το να έχη σύζυγο καλή. Γ ε ρ μ α ν ο ι: Δυο μόνον καλές γυναίκες ήσαν στον κό- σμο, η μία πέθανε ή δε άλλη δεν είναι δυνατό να βρεθή. Ι τ α λ ο ι: «Όποιος λέγει γ υ ν α κ α λέγει ζ η μ ι α.

—Α γ γ λ ο ι: «Αν ένας άν- δρας χάση μία γυναίκα και έ- να λεπτό, περισσότερο θά λυ- πηθή γ ιατί έχασε το λεπτό. Γ ά λ λ ο ι: «Ενας άνδρας από άγχρο άξίζει όσο μία γυ- ναίκα από μάλαμα. Σ κ ω τ ο ι: Το καλύτερο είναι να μην έχη κανείς σύζυ- γο. Έπειτα έρχεται το να έχη σύζυγο καλή. Γ ε ρ μ α ν ο ι: Δυο μόνον καλές γυναίκες ήσαν στον κό- σμο, η μία πέθανε ή δε άλλη δεν είναι δυνατό να βρεθή. Ι τ α λ ο ι: «Όποιος λέγει γ υ ν α κ α λέγει ζ η μ ι α.

—Α γ γ λ ο ι: «Αν ένας άν- δρας χάση μία γυναίκα και έ- να λεπτό, περισσότερο θά λυ- πηθή γ ιατί έχασε το λεπτό. Γ ά λ λ ο ι: «Ενας άνδρας από άγχρο άξίζει όσο μία γυ- ναίκα από μάλαμα. Σ κ ω τ ο ι: Το καλύτερο είναι να μην έχη κανείς σύζυ- γο. Έπειτα έρχεται το να έχη σύζυγο καλή. Γ ε ρ μ α ν ο ι: Δυο μόνον καλές γυναίκες ήσαν στον κό- σμο, η μία πέθανε ή δε άλλη δεν είναι δυνατό να βρεθή. Ι τ α λ ο ι: «Όποιος λέγει γ υ ν α κ α λέγει ζ η μ ι α.

—Α γ γ λ ο ι: «Αν ένας άν- δρας χάση μία γυναίκα και έ- να λεπτό, περισσότερο θά λυ- πηθή γ ιατί έχασε το λεπτό. Γ ά λ λ ο ι: «Ενας άνδρας από άγχρο άξίζει όσο μία γυ- ναίκα από μάλαμα. Σ κ ω τ ο ι: Το καλύτερο είναι να μην έχη κανείς σύζυ- γο. Έπειτα έρχεται το να έχη σύζυγο καλή. Γ ε ρ μ α ν ο ι: Δυο μόνον καλές γυναίκες ήσαν στον κό- σμο, η μία πέθανε ή δε άλλη δεν είναι δυνατό να βρεθή. Ι τ α λ ο ι: «Όποιος λέγει γ υ ν α κ α λέγει ζ η μ ι α.

—Α γ γ λ ο ι: «Αν ένας άν- δρας χάση μία γυναίκα και έ- να λεπτό, περισσότερο θά λυ- πηθή γ ιατί έχασε το λεπτό. Γ ά λ λ ο ι: «Ενας άνδρας από άγχρο άξίζει όσο μία γυ- ναίκα από μάλαμα. Σ κ ω τ ο ι: Το καλύτερο είναι να μην έχη κανείς σύζυ- γο. Έπειτα έρχεται το να έχη σύζυγο καλή. Γ ε ρ μ α ν ο ι: Δυο μόνον καλές γυναίκες ήσαν στον κό- σμο, η μία πέθανε ή δε άλλη δεν είναι δυνατό να βρεθή. Ι τ α λ ο ι: «Όποιος λέγει γ υ ν α κ α λέγει ζ η μ ι α.

—Α γ γ λ ο ι: «Αν ένας άν- δρας χάση μία γυναίκα και έ- να λεπτό, περισσότερο θά λυ- πηθή γ ιατί έχασε το λεπτό. Γ ά λ λ ο ι: «Ενας άνδρας από άγχρο άξίζει όσο μία γυ- ναίκα από μάλαμα. Σ κ ω τ ο ι: Το καλύτερο είναι να μην έχη κανείς σύζυ- γο. Έπειτα έρχεται το να έχη σύζυγο καλή. Γ ε ρ μ α ν ο ι: Δυο μόνον καλές γυναίκες ήσαν στον κό- σμο, η μία πέθανε ή δε άλλη δεν είναι δυνατό να βρεθή. Ι τ α λ ο ι: «Όποιος λέγει γ υ ν α κ α λέγει ζ η μ ι α.

—Α γ γ λ ο ι: «Αν ένας άν- δρας χάση μία γυναίκα και έ- να λεπτό, περισσότερο θά λυ- πηθή γ ιατί έχασε το λεπτό. Γ ά λ λ ο ι: «Ενας άνδρας από άγχρο άξίζει όσο μία γυ- ναίκα από μάλαμα. Σ κ ω τ ο ι: Το καλύτερο είναι να μην έχη κανείς σύζυ- γο. Έπειτα έρχεται το να έχη σύζυγο καλή. Γ ε ρ μ α ν ο ι: Δυο μόνον καλές γυναίκες ήσαν στον κό- σμο, η μία πέθανε ή δε άλλη δεν είναι δυνατό να βρεθή. Ι τ α λ ο ι: «Όποιος λέγει γ υ ν α κ α λέγει ζ η μ ι α.

—Α γ γ λ ο ι: «Αν ένας άν- δρας χάση μία γυναίκα και έ- να λεπτό, περισσότερο θά λυ- πηθή γ ιατί έχασε το λεπτό. Γ ά λ λ ο ι: «Ενας άνδρας από άγχρο άξίζει όσο μία γυ- ναίκα από μάλαμα. Σ κ ω τ ο ι: Το καλύτερο είναι να μην έχη κανείς σύζυ- γο. Έπειτα έρχεται το να έχη σύζυγο καλή. Γ ε ρ μ α ν ο ι: Δυο μόνον καλές γυναίκες ήσαν στον κό- σμο, η μία πέθανε ή δε άλλη δεν είναι δυνατό να βρεθή. Ι τ α λ ο ι: «Όποιος λέγει γ υ ν α κ α λέγει ζ η μ ι α.

—Α γ γ λ ο ι: «Αν ένας άν- δρας χάση μία γυναίκα και έ- να λεπτό, περισσότερο θά λυ- πηθή γ ιατί έχασε το λεπτό. Γ ά λ λ ο ι: «Ενας άνδρας από άγχρο άξίζει όσο μία γυ- ναίκα από μάλαμα. Σ κ ω τ ο ι: Το καλύτερο είναι να μην έχη κανείς σύζυ- γο. Έπειτα έρχεται το να έχη σύζυγο καλή. Γ ε ρ μ α ν ο ι: Δυο μόνον καλές γυναίκες ήσαν στον κό- σμο, η μία πέθανε ή δε άλλη δεν είναι δυνατό να βρεθή. Ι τ α λ ο ι: «Όποιος λέγει γ υ ν α κ α λέγει ζ η μ ι α.

—Α γ γ λ ο ι: «Αν ένας άν- δρας χάση μία γυναίκα και έ- να λεπτό, περισσότερο θά λυ- πηθή γ ιατί έχασε το λεπτό. Γ ά λ λ ο ι: «Ενας άνδρας από άγχρο άξίζει όσο μία γυ- ναίκα από μάλαμα. Σ κ ω τ ο ι: Το καλύτερο είναι να μην έχη κανείς σύζυ- γο. Έπειτα έρχεται το να έχη σύζυγο καλή. Γ ε ρ μ α ν ο ι: Δυο μόνον καλές γυναίκες ήσαν στον κό- σμο, η μία πέθανε ή δε άλλη δεν είναι δυνατό να βρεθή. Ι τ α λ ο ι: «Όποιος λέγει γ υ ν α κ α λέγει ζ η μ ι α.

—Α γ γ λ ο ι: «Αν ένας άν- δρας χάση μία γυναίκα και έ- να λεπτό, περισσότερο θά λυ- πηθή γ ιατί έχασε το λεπτό. Γ ά λ λ ο ι: «Ενας άνδρας από άγχρο άξίζει όσο μία γυ- ναίκα από μάλαμα. Σ κ ω τ ο ι: Το καλύτερο είναι να μην έχη κανείς σύζυ- γο. Έπειτα έρχεται το να έχη σύζυγο καλή. Γ ε ρ μ α ν ο ι: Δυο μόνον καλές γυναίκες ήσαν στον κό- σμο, η μία πέθανε ή δε άλλη δεν είναι δυνατό να βρεθή. Ι τ α λ ο ι: «Όποιος λέγει γ υ ν α κ α λέγει ζ η μ ι α.

—Α γ γ λ ο ι: «Αν ένας άν- δρας χάση μία γυναίκα και έ- να λεπτό, περισσότερο θά λυ- πηθή γ ιατί έχασε το λεπτό. Γ ά λ λ ο ι: «Ενας άνδρας από άγχρο άξίζει όσο μία γυ- ναίκα από μάλαμα. Σ κ ω τ ο ι: Το καλύτερο είναι να μην έχη κανείς σύζυ- γο. Έπειτα έρχεται το να έχη σύζυγο καλή. Γ ε ρ μ α ν ο ι: Δυο μόνον καλές γυναίκες ήσαν στον κό- σμο, η μία πέθανε ή δε άλλη δεν είναι δυνατό να βρεθή. Ι τ α λ ο ι: «Όποιος λέγει γ υ ν α κ α λέγει ζ η μ ι α.

—Α γ γ λ ο ι: «Αν ένας άν- δρας χάση μία γυναίκα και έ- να λεπτό, περισσότερο θά λυ- πηθή γ ιατί έχασε το λεπτό. Γ ά λ λ ο ι: «Ενας άνδρας από άγχρο άξίζει όσο μία γυ- ναίκα από μάλαμα. Σ κ ω τ ο ι: Το καλύτερο είναι να μην έχη κανείς σύζυ- γο. Έπειτα έρχεται το να έχη σύζυγο καλή. Γ ε ρ μ α ν ο ι: Δυο μόνον καλές γυναίκες ήσαν στον κό- σμο, η μία πέθανε ή δε άλλη δεν είναι δυνατό να βρεθή. Ι τ α λ ο ι: «Όποιος λέγει γ υ ν α κ α λέγει ζ η μ ι α.

—Α γ γ λ ο ι: «Αν ένας άν- δρας χάση μία γυναίκα και έ- να λεπτό, περισσότερο θά λυ- πηθή γ ιατί έχασε το λεπτό. Γ ά λ λ ο ι: «Ενας άνδρας από άγχρο άξίζει όσο μία γυ- ναίκα από μάλαμα. Σ κ ω τ ο ι: Το καλύτερο είναι να μην έχη κανείς σύζυ- γο. Έπειτα έρχεται το να έχη σύζυγο καλή. Γ ε ρ μ α ν ο ι: Δυο μόνον καλές γυναίκες ήσαν στον κό- σμο, η μία πέθανε ή δε άλλη δεν είναι δυνατό να βρεθή. Ι τ α λ ο ι: «Όποιος λέγει γ υ ν α κ α λέγει ζ η μ ι α.

—Α γ γ λ ο ι: «Αν ένας άν- δρας χάση μία γυναίκα και έ- να λεπτό, περισσότερο θά λυ- πηθή γ ιατί έχασε το λεπτό. Γ ά λ λ ο ι: «Ενας άνδρας από άγχρο άξίζει όσο μία γυ- ναίκα από μάλαμα. Σ

Η ματαία ΑΝΑΜΟΝΗ

Δραματική ιστορία υπό
ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

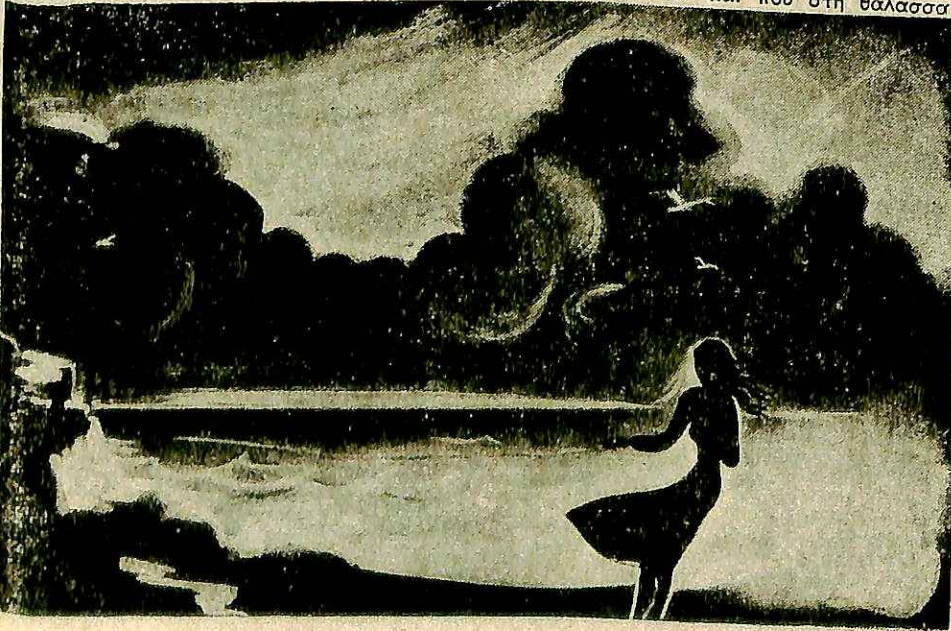
— Έπληξα και έγκαταστάθηκα σ' εμιάν ά-
πόκρημνη άκτή, τέσσερα χιλιόμετρα πε-
ρίπου μακριά από την πλάζ της Μπονεβίλ.
Ήταν ένα μέρος άγριο και σχεδόν έρημο.
Ο 'Ιούλιος ήταν πολύ ζεστός τον χρόνο
έκείνο, μά δεν τό νοιώθαμε στο ύψος που
βρισκόμαστε, χάρις στον άέρα της θάλασ-
σας. Ο ούρανός ήταν πάντα γαλάσιος, μά
έκανε τόση ψύχρα, που έδγαίναμε ακόμη
και τό μεσημέρι με παλτά. Έπρεπε νά-
χης ειδικούς λόγους και μεγάλη έπιθυμία
για άπομόνωσι για νάρθης σ' αυτό τον έ-
ρημο τόπο.

Άλλως τε, δεν υπήρχαν παρά δυό σπι-
τια σ' αυτή την άπόκρημνη άκτή. Λίγο πα-
ρακάτω από τό δικό μου, σ' εμιά βίλλα
άρκετά μεγάλη, καθόταν μιά πολυμελής
οικογένεια. Κάθε βράδυ, περνώντας μπο-
ροστά από τον μεγάλο κήπο, έδλεπα μέσα
από τά κάγκελα μιάν ήλικιωμένη κυρία
και έναν ήλικιωμένο κύριο να περπατούν
πολύ σιγά ανάμεσα σ' τα παρτέρια. Καμ-
μιά φορά ένα μεγάλο αυτόκινητο εστάθμευε
στην πόρτα και έπαιρνε γιά κυνήγι τρείς ή
τέσσερις νέους.

Κάθε βράδυ επίσης, κατά τις έξη, μιά
νέα με γαλάζιο άνοιχτό φόρεμα, άνοιγε
την καγκελόπορτα και ανέβαινε προς την
άκτή, περνώντας έμπρός από τό σπίτι
μου.

Ήταν ολόξανθη και άρκετά ψηλή. Μιά
μέρα, ενώ περνούσε μπροστά από τά κά-
γκελα του δικού μου σπιτιού, με έκτύπησε έ-
πιμονα σ' τα μάτια, αλλά δεν σταμάτησε.
Είχε προχωρήσει έως είκοσι δέματα από
τό μέρος που στεκόμουν εγώ και έξακο-
λουθούσε να με κυττάξη, γυρίζοντας πίσω
της, με τόση έπιμονή, που δεν μπόρεσα
νά άνθξω στο βλέμμα της. Ωστόσο, δι-
έκρινα καλά τό πρόσωπό της, που ήταν
χαοιτωμένο και έδειχνε ένεργητικόν χα-
ρακτήρα.

Έμπήκα στο σπίτι μου και έρώτησα
την υπηρέτριά μου, την Αύγουστίνη, αν
έγνώριζε αυτούς που έκάθονταν σ' εκείνη
τη βίλλα. Και θέλοντας να φθάσω στον
σκοπό μου, την έρώτησα αν ήξερε ιδιαι-
τέρως ποιά ήταν αυτή ή όμορφη νέα που
περνούσε κάθε μέρα μπροστά από τό
σπίτι.

— Πώς; Δεν ξέρει ο κύριος; είπε ή Αύ-
γουστίνη. Είπε μιά τρελλή.
— Μιά τρελλή;
— Ναι, μου τό είπε ή μαγειρίσά τους.
Αυτό τό κορίτσι είχε μιάν έρωτική άπογο-
ήτευσι και τρελλάθηκε. Κάποιος νέος της
ύποσχέθηκε γάμο και έπειτα ένα βράδυ έ-
φυγε, γιά να μην ξαναγυρίση πιά. Λένε
λοιπόν πως τρελλάθηκε από αυτή την αι-
τία. Έπέρασε πολλά μερόνυχτα, μήνες ο-
λόκληρους περιμένοντάς τον στο δρόμο...

Την άλλη μέρα, έπληξα και έπερίμενα
την συνηθισμένη ώρα, την νέα να περάση
και όταν φάνηκε στα κάγκελα, ένοιωσα
μέσα μου μιά θαδική συγκίνησι. Η τρελ-
λή με τραβούσε, αλλά και την φοβόμουν.
Ανέβαινε στην άκτή με γρήγορα βή-
ματα και δεν τολμούσα να μείνω μπρο-
στά σ' τα κάγκελα. Έτραβήχθηκα άρκετά
δέματα μέσα στον κήπο. Φοβόμουν μή με
προσέξη, αλλά εκείνη έφάνηκε πως δεν με
είδε.

Ένα πρωί, είδα την Αύγουστίνη να
στέκη στο ακαλοπάτι της πόρτας μας
και να κουδεντιάξη με την υπηρέτριά της
βίλλας. Η συνάδελφός της είχε έρθει να
δανεισθή κάτι γιά τό μαγειρέμα, γιά να
άποφύγη τον κόπο να κατέβη έως την
Μπονεβίλ. Έπλησίασα:

— Είπε αλήθεια, την έρώτησα, αυτό
πού μου είπε ή Αύγουστίνη, ότι έχετε σπι-
τι σας μιά τρελλή;

— Τό καυμένο τό κορίτσι! "Αχ, ναι,
κύριε! Έχει πάντα τό μυαλό της σα-
λεμένο, εξ αίτίας του άρραβωνιαστικού
της.

— Την βλέπω να περνά κάθε μέρα σ' τις
έξη.

— Ναι, κύριε. Άνεβαίνει στους βρά-
χους, πηγαίνει να κυττάξη από τό μέ-
ρος της θάλασσας, και καμμία φορά έ-
χει μαζί της και μικρές μπουτίλλιες...

— Μικρές μπουτίλλιες;

— Μάλιστα, κύριε, γιά να τις πετάξη
στο νερό. Γράφει διάφορα μικρά σημειώ-
ματα, που τά βάζει μέσα σ' όλες τις
μπουτίλλιες που βρίσκει, ακόμη και μπου-
καλάκια από μυρωδιά. Μιά μέρα, μου πή-
ρε μιά καρόφα, την έβούλωσε όσο καλύ-
τερα μπόρουσε με τό χαρτάκι και την
έπέταξε στην θάλασσα. Σ' τις άρχες που
ήρθαν εδώ, ήταν πολύ λυπημένη, γιάτι
δεν της άπαντούσε ο άρραβωνιαστικός
της. Περνούσε ολόκληρες μέρες κλαίοντας,
χωρίς να λήη τίποτε, χωρίς να άκούεται.
Την έδλεπαν να περπατά, να κινείται,
να κάθεται, να γράφει και δεν θάλεγε κα-
νείς πως έκλαψε, αν δεν κύτταζε τό πρό-
σωπό της. Τά δάκρυά της δεν σταματού-
σαν. Ήταν θλιβερό να την βλέπης. Τό-
τε τά αδελφία της προσπάθησαν με έναν
τρόπο να την παρηγορήσουν. Είχαν μιλή-
σει με τον γιαντό, γιά τον τρόπο αυτόν
και τούς είπε πως ήταν μιά καλή ιδέα.
Πάνε λοιπόν που και που σ' τη θάλασσα

με τη βάρκα και κάνουν πως βρήκαν άλ-
λες μπουτίλλιες, όπου όπως καταλαβαί-
νετε, βάζουν οι ίδιοι τις άπαντήσεις. Ο
άρραβωνιαστικός της τάχα της γράφει να
τον περιμένη, πως θα γυρίση μόλις τελει-
ώσει τις δουλειές του. Μόνο που είνε δύ-
σκολο, να γράφης γιά μιά τρελλή, δεν
είνε έτσι; Γιάτι δεν καταλαβαίνει καλά.
Νοιώθει μιά χαρά, που δεν μπορείτε να
την φαντασθήτε, κάθε φορά που παίρνει
μιά άπ' αυτές τις μπουτίλλιες. Πηγαίνει
και κρύβεται σ' εμιά γωνιά γιά να την
σπάση... Νομίζει πως δεν την βλέπουν...
Τότε διαβάζει τά γράμματα.

— Μά ξέρουν τί έχει γράψει εκείνη;
Έχουν διαβάσει ποτέ κανένα από τά δικά
της γράμματα;

— Ω, βρίσκουν πολλά δικά της γράμ-
ματα, γιάτι είνε μέρες που ξεχνάει εν-
τελώς πως έγραψε και άφινει τά χαρτά-
κια πεταμένα από δω κι' από κεί... Στα-
θήτε, έχω ένα εδώ, που τό βρήκα χάμω
στην κάμαρά της.

Η μαγειρίσσα έδγαλε από τό πορτο-
φόλι που είχε στην τσέπη της ένα χαρ-
τάκι, λερωμένο από τά νομίσματα.

Μολονότι μέσα στο γράψιμό της υπήρ-
χαν πράγματα ακατάληπτα, ώστόσο μπό-
ρεσα να διαβάσω αυτές τις φράσεις: «Τό
δαπόρι ήρθε... Τό άλλο δαπόρι θα ξανάρ-
θη... Όλα τά όμορφα άμείνια θαρθούν
να σάς περιμένουν στον σταθμό... "Αλο-
γο είνε άρρωστο, μά δεν πειράζει. Θα φέ-
ρετε γιά μένα τό 6 ο ζ α.»

— Μου φαίνεται πως θέλει να πη ότι
έρχεται με τό προσεχές δαπόρι, και ότι
θα τον περιμένη στον σταθμό, μέσα σ' ο-
μορφο άμάξι, αν και τό άλογο είνε άρ-
ρωστο. Μά τί είν' αυτό τό 6 ο ζ α;

— Δεν ξέρω, κύριε. Γράφει κάτι λέ-
ξεις που δεν τις καταλαβαίνει κανείς.

Ακριδώς εκείνο τό πρωί έφευγα γιά
μιάν ολιγοήμερη έκδρομη. Κατά τό διά-
στημα του ταξιδιού μου, ή εικόνα της
νέας παρουσιάσθηκε πολλές φορές μπρο-
στά μου και κατηγορούσα τον εαυτό μου
πού δεν προσπάθησα να την πλησιάσω
περισσότερο και να της μιλήσω. Μιά ιδέα
μου ήρθε στο μυαλό. Νά την ζητήσω ά-
πό τούς γονείς της γιά να την θεραπεύ-
σω, να την πάρω κοντά μου.

Αυτή ή σκέψη μ' έκυριεύσε τόσο, που
έπετάχυνα την έπιστροφή μου και αντί να
γυρίσω τά μεσάνυχτα, έγύρισα τό άπένευ-
μα. Μόλις έφθασα, αντί να μω στο σπι-
τι μου, ανέβηκα κατ' ευθείαν στην άκτή,
γιά να περιμένω εκεί ψηλά την τρελλή
και να δοκιμάσω να της μιλήσω. Είχα
πάει λίγο νωρίτερα. Κυτούσσα με άγω-
νία σ' τη στροφή του δρόμου, αλλά έφθασε
ή νύχτα χωρίς να φανή εκείνη που πε-
ρίμενα.

Κατέβηκα ως τό σπίτι μου και έρώτη-
σα τη μαγειρίσσα αν είχε τίποτε νεώτε-
ρο. Στην άρχη μου άπάντησε πως δεν
είχε τίποτε... έπειτα φώναξε ξαφνικά:

— "Α, κύριε! "Αν, ξέρατε, αυτή ή καυ-
μένη ή τρελλή που μένει εκεί κάτω, πέ-
θανε!...

— Πέθανε;...

— Μάλιστα, κύριε. Μου διηγήθηκε ή
υπηρέτριά τους πως συνέβη τό κακό. Την
άλλη μέρα που έφύγατε ή μιά μέρα μετά,
δεν ξέρω και ακριδώς, βρήκαν τό πτώμα
της κάτω στους βράχους της άκτής. Κρα-
τούσε στο χέρι της την άκρη ενός σπάγ-
γου που έφθανε ως μέσα σ' τη θάλασσα.
Φαίνεται της ήρθε ή ιδέα να δέση την ά-
κρη της μπουτίλλιας, γιά να ιδή αν ο άρ-
ραβωνιαστικός της θα την τραβήξη. Τότε,
δεν είν' έτσι; Τώρα, είνε πιθανόν ή μπου-
τίλλια να σκάλωσε σ' εμιά και ή δεσποινίς
να ένοιωσε την αντίστασι και να νό-
μισε πως ο άρραβωνιαστικός της την έ-
καλούσε... Και έπεσε στην θάλασσα... Δεν
είνε όμως τά νερά βαθιά στο μέρος αυ-
τό, και χτύπησε στους βράχους...

— Έμεινα γιά κάμποσες στιγμές έφωνος.
— Και οι καυμένοι οι δικοί της θα εί-
νε άπασι... λοιπόν, ή;

— Ω, κύριε! Ξέρετε, ένα κορίτσι σαν
κι' αυτήν, όπως έλεγε ή μαγειρίσσα, ήταν
μάλλον ένας υπελάς...

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

Η ΠΛΗΗ ΤΩΝ
ΔΥΟ ΦΥΛΩΝ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

Πηρα τό παρακάτω γραμμα:

«Τον έγνώρισα σ' εμιά τρα-
γική στιγμή της ζωής μου. Μου
έπρόσφερε την άγάπη του και
τον εαυτό του. Έδέχθηκα. Γιά-
τι; Μά γιάτι είχα άναγκη από
έναν σύντροφο. Σ' τό διάστημα
πού έπηκολούθησε, διέπιστώσα
πως ο ψυχικός μας κόσμος ή-
ταν διαφορετικός. Άποτέλεσμα
ήταν, όταν τό ποτήρι ξεχείλισε,
να φύγω. Δεν μπόρεσα να συν-
δέσω τη ζωή μου μ' έναν άν-
θρωπο, που ήξερα εκ των προ-
τέρων πως δεν θα μ' έκανε εύ-
τυχισμένη. Τάτε, εκείνος προσ-
πάθησε με κάθε μέσον να με
πειση πως μ' αγαπούσε. Δεν
ξαναγύρισα, γιάτι δεν πίστευα
πίσ στην άγάπη του. "Η μάλ-
λον ή άγάπη που μπόρουσε να
μού δώση δεν με ίκανοποιού-
σε».

«Απ' τά παραπάνω κι' από
άλλες λεπτομέρειες του γράμ-
ματος, έβγαλα τό συμπέρασμα
πως ο άνδρας αυτός δεν ήξερε
ν' αγαπάη και ακόμη πως ή ά-
γάπη που ένοιωσε γιά αυτή την
κοπέλλα ήταν ένα σάθλημα έ-
γωιστικό, χωρίς ευγενικά έλα-
τήρια.

Μά θα μου πητε: άφου της
έπρόσφερε τον εαυτό του, τί
άλλο ήθελε; Έχω τη γνώμη
πως αυτό δεν έχει καμμία σχέ-
σι. Πολλές φορές συμβαίνει να
προσφέρη ένας ή μία την άγά-
πη του, τον εαυτό του, κι' ωσ-
τόσο ή άγάπη αυτή να μην εί-
νε πραγματική άγάπη, έστω
και αν δεν υπάρχουν οικονομικά
έλατήρια σ' τη μέση. Μπορεί,
δηλαδή, τά ελατήρια να είνε ή
έπιθυμία της ίκανοποίησως
του έγωισμού, κι' έπομένως ή
άγάπη αυτή είνε ρηχή, γιάτι
μόλις έπιτευχθή ο άντικειμενι-
κός σκοπός, που είνε αυτή ή
ίκανοποίησις του έγωισμού, έ-
ξοστίζεται σαν σαπουνόφου-
σκι.

«Έτσι φαντάζομαι πως συνέ-
βη και με την περίπτωση της
αναγνωστριάς μου. Ο άνδρας
αυτός δεν ήξερε ν' αγαπάη. Α-
νεν μπόρεσε να δώση τίποτε
απ' την ψυχή του, γιάτι ψυχή
αυτός ήταν μόνον ή άτοιμη-
κή του ευχαρίστησις. Βέβαια,
δεν μπορείς ν' άποκλείσης σ'
έναν π' αγαπάει τό δικαίωμα
αυτό. Άλλά δεν πρέπει να είνε
μόνον αυτό. Πρέπει να έπιδιώ-
ξη νά ίκανοποιήση και την ψυ-
χή νά ίκανοποιήση και την ψυ-
χή του άλλου. Όταν, αντί να
κάμνη αυτό, τον πληγώσει, τον
πονέση, τον ταπεινώση, είνε
φυσικό, τό ποτήρι να ξεχειλίση
και μιά μέρα και να τον χάση. Τό-
τε, βλέποντας πως τον χάνει,
έπιστρατεύει όλα τά μέσα, γιά
να τον επανασφύρη. Μά είνε πιά
άργά. Τό πουλί επέταξε: Δεν
γυρίζει προς τά πίσω, γιάτι έ-
χει κακές αναμνήσεις άπ' τούς
τόπους που άφησε.

Σ' εμιά άγαπήτη μου, γιά την ά-
πόφασι που πήρες. Με όσα σου
έκαμε, ήταν έπομένο να φθά-
σης εκεί. Τώρα, αν στο τέλος
έμεινε εκείνος με άνικανοποίητο
τον έγωισμό, καλά να την πά-
θης. Έτσι, την παθαίνουν όσες
ξαναμνή με τις σκέψεις αυτές.
Τό κάθε τι γιά την δικαίω-
του σ' αυτόν τον κόσμο.

ΕΥΑ

ΧΡΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΝΤΡΕΙΑΣ,

ΧΡΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΙΣΟΥΣ

Κάθε κορίτσι της παντρε-
ας έχει ένα μονάχα ιδι-
αίτη: τό γάμο. Και γιά
νά επιτύχουν τον σκοπό αυτόν
καταφεύγουν σ' όλα τά μέσα,
μεταχειρίζονται όλα τά τεχνά-
σματα.

Υπάρχει έν τούτοις ένας τρό-
πος που διευκολύνει την παν-
τρειά των κοριτσιών, εύκολος
και άποτελεσματικός όπως βε-
βαιώνουν όσες τον έδοκίμασαν,
που δεν τον ξέρουν όλες οι γυ-
ναίκες. Είνε ή έκλογη του χρώ-
ματος των φορεμάτων τους.

Αυτό τό γερβαίνει ή "Αμερι-
κανίς "Ενν Ρέους, που έδοκι-
μασε τό σύστημα σ' τον εαυτό
της και έπέτυχε, άφου ο σύζυ-
γος παρουςίασθηκε πολύ πιό
γρήγορα από ό,τι τον έπερίμε-
νε. Και την ίδια ευχάριστη έκ-
πληξη έδοκίμασαν όλες οι φίλες
της που έβαλαν σ' έφαση γιά
τις θαυματουργές συμβουλές
της.

«ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΧΡΩΜΑΤΩΝ»

Η "Εδθ Μαρία Ρέους είνε
μιά νεαρή ξανθή κυρία, ή ό-
ποία, αν και παντρεμένη από
καιρό, εξακολουθεί ν' άτκή ε-
να πολύ περιέργο επάγγελμα:
είνε «σύμβουλος χρωμάτων» σ'
ένα μεγάλο ύφανουργείο της
Νέας Υόρκης. Διαλέγει, δηλα-
δή, αυτή τά χρώματα που πρό-
κειται να χρησιμοποιηθούν γιά

την κατασκευή διαφόρων ύφα-
σμάτων.

Η γυναίκα αυτή είνε τόσο
πειραμένη σ' τα χρώματα, ώ-
στε άρκει να ρίξη μιά ματιά,
γιά να πη άμέσως σ' έναν άν-
θρωπο, άνδρα ή γυναίκα, ποιά
χρώμα του παριάζει καλύτερα.
Κυρίες όμως, και δεσποινίδες
δεν καταφεύγουν σ' τα φώτα της
μονάχα όταν πρόκειται να ρα-
βάνουν όσες τον έδοκίμασαν,
που δεν τον ξέρουν όλες οι γυ-
ναίκες. Είνε ή έκλογη του χρώ-
ματος των φορεμάτων τους.

Γιάτι πραγματικά έχει εξα-
κριβωθεί, ότι οι συμβουλές που
ή κυρία Ρέους έδωσε σ' τις φίλες
και τις πελάτισσές της, τις έ-
βοήθησαν πολύ και σ' τις αίσθη-
ματικές των υποθέσεις. Κατα-
λαβαίνετε, λοιπόν, πως έχει
συνέβη ή πελατεία της και τί
μεγάλη πέραςι έχουν οι συμβου-
λές της.

Τά χρώματα, λέει ή κυρία
Ρέους, προκαλούν μιά ιδιαίτε-
ρη έντύπωσι και ίσως κάποιαν
συγκίνησι σ' τους άνδρες, χω-
ρίς βέβαια να τό καταλαβαί-
νουν ούτε αυτοί. Και όσοι δεν
τό πιστεύουν αυτό άς ρωτήσουν
τούς ψυχολόγους, που άσχο-
λούνται με τέτοιου είδους προ-
βλήματα.

ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΨΥΧΟΛΟΓΟΙ

Πολλοί ψυχολόγοι έχουν κά-

μει από καιρό τέτοιου είδους
πειράματα σ' τα ψυχιατρεία, με
άποτελέσματα άρκετά ένδιαφέ-
ροντα.

Μεταξύ των άλλων εξακρί-
βωσαν πως οι ψυχοπαθείς που
τοποθετούνται μέσα σ' εμιά
τά με πράσινους τοίχους και
έπιπλα από τό ίδιο χρώμα,
καθησυχάζουν άμέσως και σ' ε-
λίγον καιρό ή κατάστασίς τους
έχει βελτιωθή σημαντικά.

Αντιθέτως, οι μελαγχολικοί,
όταν κλειστούν μέσα σ' εμιά
δωμάτια, γίνονται άμέσως
εύθυμοι. Και αυτό είνε πολύ
περιέργο, γιάτι γενικάς πιστεύ-
εται ότι τό κίτρινο είνε τό χρώ-
μα της μελαγχολίας.

Είνε λοιπόν φανερό, ότι κά-
θε άνθρωπος έπηρεάζεται από
τά χρώματα και σχηματίζει έ-
νερπένην έντύπωσι άπ' τό κα-
θένα.

Ας άκούσαμε τώρα την συμ-
βουλή της κυρίας Ρέους, που
είνε ή μόνη κατάλληλη να μάς
πη με ποιά χρώματα μπορεί
μιά γυναίκα να κατκτήση έναν
άντρα.

Όταν βρισκόμαστε σ' τη
παιδρι, με πολύ εώς και ήλιο,
και θέλετε να προκαλέσετε μί-
αν έρωτική έξομολόγησι, να
φορέσετε φόρεμα ροζ άνοιχτό.
Γιά τούς ρομαντικούς είνε τό
έλκυστικότερο χρώμα, αυτό
που προκαλεί περισσότερον από
κάθε άλλο τό ένδιαφέρον των
ανδρών.

Αν όμως φορέσετε κίτρινο
φόρεμα, ο άνδρας που βρίσκε-
ται μαζί σας θα φανή ότι είνε
καλός φίλος, αλλά δεν θα τολ-
μήση ποτέ να σάς μιλήση γιά
ερωτα.

ΣΕ ΚΛΕΙΣΤΟ ΧΩΡΟ

Τά χρώματα πρέπει ν' όλ-
λάζουν, ανάλογα προς τον φω-
τισμό του περιβάλλοντος. Έ-
τσι λοιπόν, αν θέλετε να προ-
καλέσετε έρωτική έξομολόγησι
από τον άνδρα που αγαπάτε,
και βρισκόμαστε σ' εμιά
δωμάτιο, πρέπει να φορέσετε
άσπρο φόρεμα. Θα φανή πιο
λεπτή και κομψή. Ακόμους δε
όταν οι γυναίκες έχουν αυτή την
όμη προκαλούν περισσότερο τό
ένδιαφέρον των ανδρών.

Ένα κορίτσι ντυμένο σ' τα
κόκκινα, μπορεί να κάνει έντύ-
πωσι και να τό προσέξουν πολ-
λοί, αλλά ποτέ δεν τ' άκούση
από έναν άνδρα πρότασιν γά-
μου. Τό κόκκινο προκαλεί σ' τους
άνδρες σαρκικές συγκινήσεις,
ενώ τό άσπρο προκαλεί καθα-
ρώς πνευματικές συγκινήσεις,
δηλαδή ετι χροιάζεται γιά να
φανή ένας άνδρας πιο αδύνα-
τος σ' τη γυναίκα και να υ-
ποκύνη σ' όλες τις βελήσεις
της.

Όταν μιά νέα δεν είνε κα-
ταπληκτικώς ώραία και θέλη
να κάνει έντύπωσι σ' έναν χο-
ρό ή σ' εμιά συγκέντρωσι, τό
άσπρο είνε τό καταλληλότερο
χρώμα που της παριάζει.

Τέλος, αν θέλετε να παντρευ-
τήτε, μη φορέσετε ποτέ άνοιχτό
πορτοκί χρώμα, ούτε κίτρινο
ζωηρό. Μπροστά σ' αυτά τά
χρώματα κανένας άνδρας δεν
θα δείξη ρομαντικές διαθέσεις
και δεν θα σάς προτείνη γάμο.

Αμερικανικοί έξωφρενισμοί,
θα πητε. Άλλά δεν έχετε τί-
ποτε να χάσετε αν δοκιμάσετε,
άφου μάλλον πρόκειται γιά
την εύτυχία σας.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

13

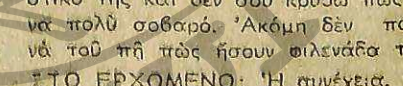
KIMONOS ATTIKOY

θουν, αὐτὰς καὶ ἡ Ἀστὴν, νὰ διορθώ-
ουν τὰ πράγματα καὶ νὰ ἐπαναφέρουν τὸν

οκίμασε ασυγκράτητη γαοὰ όταν ἐκείνη νηγορεύθη βασίλισσα. Ἀλλὰ δὲν ἐτόλμη ε νὰ πάη νὰ τὴν βρῇ, ἀπὸ φόβο μήπως

σαν, πηγαινοέρχονταν γελώντας και

ταυμένη καὶ καταπτομένη, φαίνεται
θὰ ξεψυχοῦσε πρὶν ἀκομῇ ἀρχίσουν τὰ

17

ΕΡΩΣ και ρευματισμοί

Μοντέρνο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ

Είπε βραδάκι. 'Ο ούρανός συννεφιασμένος.

Ο Ρολάν βρίσκεται στην έσοδο του δάσους της Βουλώνης. Κάνει βόλτες και φαίνεται πως κάποιον περιμένει.

Εκείνη τη στιγμή, βλέπει νάρχεται προς το μέρος του ο φίλος του ο Ρενέ, που είχε κατα 10 χρόνια νεώτερός του.

Α! ξεχάσα να σάς πω ότι ο Ρολάν δεν είναι πια νέος. Έχει περάσει τα πενήντα, αλλά είναι πάντα κομπόζα ντυμένος και θέλει να παριστάνει τον Δον Ζουάν.

Ο Ρολάν, λοιπόν, θέλει να αποφυγή την συνάντησή αυτή, αλλά ο Ρενέ τον έχει ήδη και προχωρεί προς το μέρος του.

—Μπα! Τι γυρεύεις εδώ;

—Βλέπεις. Κάνω βόλτες!

—Μ'αυτον τον καιρό και τέτοια ώρα;

Ο Ρολάν λέει κάπως νευρικά:

—Γιατί; 'Ο καιρός είναι θαυμάσιος.

Ο Ρενέ κυττάζει τον ούρανό.

—'Αστεινέσαι; 'Όπου νάναι θα πιάση βροχή. Κι' εμένα θα σε ξαναπιάσουν οι ρευματισμοί σου.

—Δε θα βρέξει! Καί' επί τέλους, τι σε νοιάζει εμένα; Τρελλανόμω για τη βροχή.

—Είσαι αδιόρθωτος, τέλος πάντων! Ραντεβουδάκι έ;

—Καλά που το κατάλαβες! Έκαμε ο Ρολάν αρκετά ένθερμα. Κάποιον περιμένω, πράγματι. Για μια υπόθεση σπουδαία, ξέρεις.

—Και δε μου λές. Είναι ξανθή ή μελαχροινή;

—Ποιά;

—Η... υπόθεσής! Τι, θέλεις να κρυφτείς από μένα; Σά να μην ξέρω τι μουρτζήρ είσαι! Δε θα βάλεις ποτέ σου μυαλό, καμένε; Δε βλέπεις που έχεις κορίτσι για παντρεία! Άλλά...

Ο Ρολάν κυττάζει το ρολόι του και τον διακόπτει απότομα.

—Προηγούμενος σε είδα που ήγαινες κάπου διαστικά.

—Ω, μην ανησυχής, δεν διάζομαι και τόσο. Δεν πρόκειται, άλλωστε, να φύγω από κοντά σου, αν δεν μου πης ποιά είναι! Με ξέρεις δα τι περίεργος που είμαι.

—Σε είδοπα, Ρενέ, ότι αρχίζεις να μου δίνης στα νεύρα.

—Δεν σε συμφέρει όμως να τσακωθούμε. Αυτή τη στιγμή τουλάχιστον! Γιατί θα περνούσε η ώρα με το τσακωμά μας και θα χάναμε το ραντεβού σου. Λοιπόν, λέγε, ποιά είναι;

—Όχι, δε σε αρέσει, με σκότισες. Δε φεύγεις τώρα; Στις 7 μούδωσε ραντεβού, και είναι παρά δέκα.

—Ποιά είναι λοιπόν; 'Η Νινέτ ή ντιζέ, έ; Την κατάφερες, άθλιε!

—Όχι.

—Τότε... για σόσου. 'Η Μιρέιγ! Ναι, ναι, μη μου πης δ-

χι! 'Α, τρομερό Δον Ζουάν. Κανέναν μας δεν μπόρεσε να την καταφέρει... ενώ εσύ...

—Δεν είναι ούτε η Μιρέιγ.

—Ε, τότε, θα είναι η Άρλετ, ή θεατρινούλα.

—Ούτε η Άρλετ δεν είναι, και μάθε ότι δεν ενδιαφέρομαι πια για καμμιάν απ' αυτές. 'Η καινούργια μου κατάκτηση τις έχει σβύσει όλες. Είσαι εύχρηστος τώρα;

—'Ισα-ίσα. Τώρα είναι που το ζήτημα είναι πιο ενδιαφέρον: Ξανθή ή μελαχροινή;

—Δεν ξέρω.

—Πώς δεν ξέρεις;

—Δεν ξέρω ποιά είναι! Κατάλαβε τώρα; Έχω ραντεβού με μιάν άγνωστη!

—Αυτό πάλι δεν το περίμενα!

—Και όμως είναι απλούστατο. Κι' ούτε μου συμβαίνει για πρώτη φορά! Κάποια με αγάπησε... ή έμένα ή την τσέπη μου.

—Μάλλον την τσέπη σου...

του λές ο Ρενέ ειρωνικά.

—Αδιάφορο! Μου έγγραψε λοιπόν ένα γράμμα. Το έλασα σήμερα το πρωί. Μου όριζε ραντεβού εδώ, στις έπττα. Με ξέρει λέει από καιρό. Μ' έχει γνωρίσει σε κάποιο φιλικό σπίτι, αλλά δεν τολμούσε ως τώρα να μου δείξη το ενδιαφέρον της, γιατί βρισκόμαστε ανάμεσα σε γνωστούς. Θα ήθελε ωστόσο να γνωριστούμε καλύτερα. Και...

—Τώρα την περιμένω. Γι' αυτό δεν ξέρω αν είναι ξανθή ή μελαχροινή. Ξέρω όμως ότι είναι γοητευτική. 'Ότι είναι ένα θελκτικό πλάσμα, άθωο, που μ' αγαπά μ' όλη της την ψυχή, έμένα, ναί, έμένα κι' όχι την τσέπη μου κύριε, και που θα με ξετρελλάνη! Ξέρω πως είμαι ο πρώτος της έρας! Μου μιλάς για τους ρευματισμούς μου. Μά ε-

γώ έχω ξανονειώσει, αγαπητέ μου, από τη στιγμή που έλαβα αυτό το γράμμα.

—Και... δε μου λές. Πώς τα κατάλαβες δλ' αυτά; 'Από το γράμμα της;

—Ναι.

—Σου γράφει δηλαδή ότι είναι ο πρώτος της έρας;

—Όχι. Δεν μου το γράφει. Με άφινει όμως να το ένοήσω. Τι διάβολο. Έχω κάποια πειρά απ' αυτές τις δουλειές. Τι να σου πω, φίλε μου, είναι τόσο αυθόρμητο το γράμμα της, τόσο άθωο, τόσο δειλό! Μόνο ένα άβγατο κορίτσι μπορούσε να το γράψη. Λίγο μυαλό να χη κανείς, το καταλαβαίνει αυτό άμέσως.

—Απορώ τότε πως... το κατάλαβες εσύ, που δεν θα βάλεις ποτέ σου μυαλό. ('Αντίχεις να ψιχαλίζη). 'Ω! δλ' βρέχει. Σ' αφήνω... και καλή έπιτυχία. Χαιρετισμούς στους ρευματισμούς σου!

Η βροχή δυναμώνει, κάνει ψύχρα. Ξαφικά ο Ρολάν αισθάνεται μιά σουβλιά στο δεξί του πόδι. Αναστενάζει... δογγάζει μάλλον. Κυττάζει τριγύρω να βρη κανένα καταφύγιο. Δεν βλέπει κανένα. Τα ζευγαράκια ψευ γουν κι' αυτά διαστικά. 'Αποφασίζει να περιμένει λίγο ακόμα. Άλλη, ξαφνικότερη σουβλιά στο πόδι. 'Αχ! αυτοί οι ρευματισμοί! Με μιάς, βλέπει μιάν άνοιχτή όμπρέλλα επάνω από το κεφάλι του. Την κρατάει η Μαρί, ή όποια είναι προβάλλει πίσω από ένα δένδρο.

—Ο Ρολάν τα χάνει.

—Μαρί! Πώς βρέθηκες εδώ;

—'Η Μαρί γελάοντας:

—Μ' έστειλε ο Θεός για να σε σώσω! 'Αν και δεν το άξιζης, μπαμπά. Μα είναι κατάστας αυτή, να βρίσκεσαι τέτοια ώρα εδώ, χωρίς ούτε μιά όμπρέλλα, ούτε αδιάδωχο; Για τί κοιτάσεις, μπαμπά;

—Αυτοί οι αναθεματισμένοι ρευματισμοί!

—Τα βλέπεις, λοιπόν;

—Καλά δλ' αυτά, δεν μου είπες όμως, τι γυρεύεις εδώ έδω, τέτοια ώρα;

—Νά!... δεν μπορούσα να μείνω στο σπίτι μόνη μου. 'Η μωνα τόσο στενοχωρήμένη... Και ήρθα έδω να περπατήσω λίγο.

—Και γιατί ήσουν στενοχωρημένη;

—Μην έπιμένης, δεν θα σου το πω. 'Όχι, όχι, μην έπιμένης! Πάει τώρα, να κάνω τέτοιες κουβέντες μαζί σου; 'Ε, καλά, αφού τόσο έπιμένεις. Νά...

...με στενοχωρεί ή ζωή που κά νεις. Οί φίλες μου μου ρίχνουν 'πόντους' για την γλεντζεδική ζωή σου... με τις διάφορες θεο ταινούλες. Με πειράζει, που βλέ πω πως ο μπαμπάς μου χάνει έτσι την σοβαρότητά του. Κάποιος μάλιστα έτόλμησε να' πη αν μοιάζει και ή κόρη του πατέρα...

—Μαρί! Έσύ έγραψες αυτό το γράμμα; Έσύ μούδωσες έδω ραντεβού στις 7;

—'Η Μαρί, τρέμοντας λιγάκι:

—Ναι!

—Γιατί;

—Γιατί... έσκέφθηκα: 'Αν έπιπαι βροχή, θα σε τρέλλαναν οί ρευματισμοί σου... και δεν ήθελα να είσαι μόνος, ήθελα να σε βοηθήσω, να σε γλυτώσω... Πάλι, αν δεν έβρεχε, θα σε τοέλ λαινε ο έρως... και δεν τώθελα ούτε αυτό. 'Ηθελα να σε βοηθήσω, να σε γλυτώσω. Καταλαβαίνεις, μπαμπά...

Ο Ρολάν πιάζει το κεφάλι και εύχαστεί την κόρη του... που τον έγλύτωσε απ' τον έρωτα και τους ρευματισμούς του.

ΤΕΛΕ ΠΕΡΙΒ!

ΕΝΑΣ ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΜΗΝ... ΑΝΑΤΡΕΦΕΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ.

Έένο περιοδικό δημοσιεύει τον έξης δεκάλογο, που τον όνομάζει «δεκάλογος της κακής ανατροφής ενός παιδιού»:

1) Διδέτε του, όταν είναι μικρό, ό,τι σας ζητεί.

2) Μιλάτε μπροστά του για τη μεγάλη του έξυπνάδα.

3) Λέτε μπροστά του ό,τι είναι αδύνατον να το διορθώσετε.

4) Μην είσθε ποτέ σύμφωνοι μπροστά του, πατέρας και μητέρα για ό,τι το όφωρουν.

5) 'Ο πατέρας ός κατηγορή τη μητέρα, παρουσία του, ή και αντίθετα ή μητέρα τον πατέρα.

6) Μην προσέχετε καθόλου με ποιά παιδιά παίζει.

7) 'Ασινέτε του αήματα στα χέρια.

8) Τιμωρήτε το για ένα τίποτα και γελάτε για τις κακιές του.

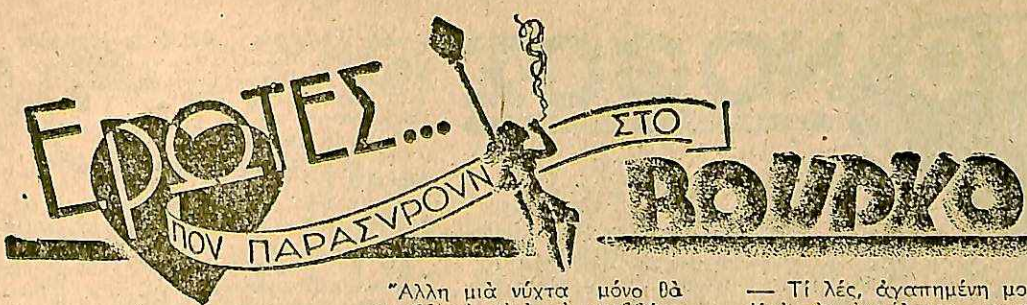
9) 'Ασινέτε το να λέν ό,τι θέλει.

10.) 'Αν το τιμωρούν οί δίσκαλοι του στο σχολείο, παίρνετε το μέρος του και κατηγορείτε τους δασκάλους του.

ΤΙ ΛΕΝ ΓΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΟΙ...

Ισπανοί: 'Αν το σώμα της γυναίκας ήταν ανάλογο με τις αρετές της, θα έφθανε ή φλούδα μιάς φακής για να την ντύσετε.

Πέρσαι: Γυναίκα και μαχαίρι είναι καλά μόνο από μακριά.

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Νύχτα. 'Η Ντόρα κάτω από τα σκεπάσματα του συγγυικού κρεβάτιού, έπροσποιείτο ότι ήταν κοιμισμένη.

Ο άνδρας της άγρυπνούσε σκυμμένος επάνω σ' ένα χοντρό τεφτέρι και κάνοντας άτελειώτους λογαριασμούς. 'Η ύπνος άρνείται να βρη να να νουρίση και να αποκοιμήση την συγκίνησή της. Τα ώραια όνειρα την παρασύρουν πάλι στην χορό τους.

Ξαναδύπει το τραίνο της φυγής της, να τρέχη μέσα σε κάμπους γεμάτους λουλούδια. Μεγάλα γιοιλά ταξιδεύουν κι' εκείνα στον ούρανό. Καμπάνες χτυπούν μακριά. Μέσα σ' έ- κεινη την απέραντη έρημιά της φύσεως, αυτή και ο αγαπημένος της είναι τα εύτυχτεστερα πλάσματα της δημιουργίας. Στέκονται κοντά στο παρθέρο του θαλασίου, άγκαλιασμένοι, χωρίς να μιλούν. Και το τραίνο πάντα τρέχει.

Το θρόνυ, φθάνουν σε μιά μικρή πόλη, κοντά στη θάλασσα. Στο μέρος αυτό θα έσταματούσαν για να λήσουν. Όλα κατοικούσαν σ' ένα χαμηλό σπίτι, στο βάθος ενός μικρού κόλπου στην ακοοθαλασσία.

Θα έκαναν έκδρομοδύλες με τη βάρκα. 'Η ζωή τους θα ήταν εύκολη και ώραια, άπλοική και αστροστολισμένη, όπως οί γλυκές νύχτες που θ' άπελάμβαναν.

Το όνειρο αυτό λικνίζεται στο νού της Ντόρας, άτέλειωτο, όρμονικό, γαλάζιο και ήλιόλουστο. Μόλις το πρωί, όταν τα τζάμια άσπασαν όπλο το αύγινό φώς, την πήρε ο ύπνος.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

—μέσος το άλλο θρόνυ συναντήθηκε με τον 'Αρη. Οί συναντήσεις των έγίνονταν σ' ένα μικρό, σκεδόν πάντα έρημο πόρκο, κοντά στο σπίτι της Ντόρας. Είχαν διαλέξει μιά ήσυχη, όπομμερη θούσε να μείνη βυθισμένος στο λογαριασμούς και στις υποθέσεις του. Και ή Ντόρα έβρισκε όλο τον καιρό να χαίρεται τις έρωτικές συγκινήσεις στην άγκαλιά του αγαπημένου της.

—'Αρη! 'Αρη! ψιθυρίζει μέσα στα όνειροπολήματά της και ή καρδιά της σπασαρά.

Ο ζωέμπορος, όίπλα, έξακολουθεί να ροχαλίζει...

ΠΛΑΝΑ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΜΑΤΑ.

Ντόρα δεν μπορεί να κλείση μάτι. Το όνειρο την κυριεύει πάλι.

—δύο μέρες, σκέπτεται, θα είμαι μακριά απ' έδω. Τά έχει κονοήσει όλα με τον αγαπημένο της, να φύγουν μαζί το μεθεπόμενο απόγευμα.

—'Αλλη μιά νύχτα μόνο θα κοιμηθώ σ' αυτό το κρεβάτι. Και έπειτα ή φυγή.

Για έναν καινούργιο τόπο, για μιά νέα ζωή, πλημμυρισμένη από το φώς και την ζεστή γλύκα μιάς άτελειώτης ευτυχίας.

Βάζει την παλάμη της στο μέρος της καρδιάς για να συγκρατήσει τους παλμούς της. 'Η ευδαιμονία της φουσκώνει το στήθος, την κάνει να άναπνήξη γρήγορα, της φέρνει ένα γλυκό σφίξιμο στο λαμό. 'Ο ύπνος άρνείται να βρη να να νουρίση και να αποκοιμήση την συγκίνησή της. Τα ώραια όνειρα την παρασύρουν πάλι στην χορό τους.

Ξαναδύπει το τραίνο της φυγής της, να τρέχη μέσα σε κάμπους γεμάτους λουλούδια. Μεγάλα γιοιλά ταξιδεύουν κι' εκείνα στον ούρανό. Καμπάνες χτυπούν μακριά. Μέσα σ' έ- κεινη την απέραντη έρημιά της φύσεως, αυτή και ο αγαπημένος της είναι τα εύτυχτεστερα πλάσματα της δημιουργίας. Στέκονται κοντά στο παρθέρο του θαλασίου, άγκαλιασμένοι, χωρίς να μιλούν. Και το τραίνο πάντα τρέχει.

Το θρόνυ, φθάνουν σε μιά μικρή πόλη, κοντά στη θάλασσα. Στο μέρος αυτό θα έσταματούσαν για να λήσουν. Όλα κατοικούσαν σ' ένα χαμηλό σπίτι, στο βάθος ενός μικρού κόλπου στην ακοοθαλασσία.

Θα έκαναν έκδρομοδύλες με τη βάρκα. 'Η ζωή τους θα ήταν εύκολη και ώραια, άπλοική και αστροστολισμένη, όπως οί γλυκές νύχτες που θ' άπελάμβαναν.

Το όνειρο αυτό λικνίζεται στο νού της Ντόρας, άτέλειωτο, όρμονικό, γαλάζιο και ήλιόλουστο. Μόλις το πρωί, όταν τα τζάμια άσπασαν όπλο το αύγινό φώς, την πήρε ο ύπνος.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

—μέσος το άλλο θρόνυ συναντήθηκε με τον 'Αρη. Οί συναντήσεις των έγίνονταν σ' ένα μικρό, σκεδόν πάντα έρημο πόρκο, κοντά στο σπίτι της Ντόρας. Είχαν διαλέξει μιά ήσυχη, όπομμερη θούσε να μείνη βυθισμένος στο λογαριασμούς και στις υποθέσεις του. Και ή Ντόρα έβρισκε όλο τον καιρό να χαίρεται τις έρωτικές συγκινήσεις στην άγκαλιά του αγαπημένου της.

—'Αρη! 'Αρη! ψιθυρίζει μέσα στα όνειροπολήματά της και ή καρδιά της σπασαρά.

Ο ζωέμπορος, όίπλα, έξακολουθεί να ροχαλίζει...

—Τί λές, αγαπημένη μου; Και την άγκαλίασε τρυφερά.

Το φεγγάρι, στρογγυλό και σαν από μέλι, άνέβαινε πίσω από τον άντικρυνό λόφο. Την στιγμή εκείνη φαινόταν ότι άγ γίγχε τη γη. 'Ανέβαινε γρήγορα ανάμεσα στ' άραιά φυλάματα των δένδρων του πάρκου. Και σε λίγο έπλημύρισε με τ' άσήμια του την νυκτερινή σιγαλιά.

—Τί ώραιά βραδυά! είπε ο νέος.

—Θά έχωμε από δώ και πέρα τόσες ώραιές βραδυές! έπρόσθεσε ή Ντόρα.

Και σαν να μιλούσε με τον έαυτό της, έξηκολούθησε:

—Πόσο εύτυχισμένη είμαι, που θα φύγω μαζί σου, αγαπημένε μου! Και όμως γιατί νοιώθω βαρειά την καρδιά μου; Μήπως είναι από την υπερβολική ευτυχία;

—Είπε ακόμη καιρός, είπε ο νέος, να σκεφθής, μήπως άργάτεσα μετανοήσης.

—Ποτέ! απήντησε άποφασιστικά ή Ντόρα. Γιατί να μετανιώσω; Δεν υπάρχει έμπόδιο που να μην είμαι ικανή ν' άντιμετωπίσω όταν είμαι μαζί σου.

Επείσσε τα χέρια της γύρω από τον λαμό του κοί του είπε με πνιγμένη φωνή:

—'Αγαπημένε μου! Θά ήμουν ικανή να θυσιάσω και τη ζωή μου για την αγάπη μας!

Και από τα μάτια της έτρεξαν χοντρά δάκρυα.

—'Η ώρα είχε προχωρήσει. Έπρεπε να χωρισθούν.

—'Αν παρουσιασθή την τελευταία στιγμή κανένα έμπόδιο, είπε ή Ντόρα, θα σε είδοποίησα. Το ίδιο να κάμης κι' έσύ.

—'Η έπικοινωνία τους γινόταν κατά τον έξης τρόπο: Μιά μικρή έξαδελφή του 'Αρη έφερνε στην ύπηρετρία της Ντόρας κάθε γράμμα ή σημείωμα, που ήθελε εκείνος να της στείλη. Και ή ύπηρετρία το έδινε με προφύλαξη στην κυρία της. 'Αν πάλι ή Ντόρα ήθελε να είδοποίησθ τον αγαπημένο της, του έστειλε ένα σύντομο πάντα γραμματάκι με την ύπηρετριά της.

Η ΦΡΙΚΤΗ ΠΡΟΔΟΣΙΑ

—νέτιλε ή υέρα της φυγής. 'Η Ντόρα ήταν άπό το πρωί πολύ συγκινημένη και άησυχη. Το μεσημέρι ήθε ο άνδρας της και κάθισαν μαζί στο τραπέζι.

—Είπε όλα έτοιμα; ρώτησε τον αγαπημένο της ή Ντόρα.

—Ναι.

—Έκαναν έναν μικρό περίπατο. Έπειτα κάθισαν σε μιά μεγάλη, ίσια πέτρα.

—Είσαι μελαγχολικός, είπε ή Ντόρα.

—Όχι. Πώς σου πέρασε τέτοια ιδέα;

—Μη θέλεις να κρυφτείς 'Εγώ δεν θέλειμα. Μήπως μετανιώσες;

—Ναι.

—Έκαναν έναν μικρό περίπατο. Έπειτα κάθισαν σε μιά μεγάλη, ίσια πέτρα.

—Είσαι μελαγχολικός, είπε ή Ντόρα.

—Όχι. Πώς σου πέρασε τέτοια ιδέα;

—Μη θέλεις να κρυφτείς 'Εγώ δεν θέλειμα. Μήπως μετανιώσες;

—Ναι.

—Έκαναν έναν μικρό περίπατο. Έπειτα κάθισαν σε μιά μεγάλη, ίσια πέτρα.

—Είσαι μελαγχολικός, είπε ή Ντόρα.

—Όχι. Πώς σου πέρασε τέτοια ιδέα;

—Μη θέλεις να κρυφτείς 'Εγώ δεν θέλειμα. Μήπως μετανιώσες;

—Ναι.

—Έκαναν έναν μικρό περίπατο. Έπειτα κάθισαν σε μιά μεγάλη, ίσια πέτρα.

—Είσαι μελαγχολικός, είπε ή Ντόρα.

—Όχι. Πώς σου πέρασε τέτοια ιδέα;

—Μη θέλεις να κρυφτείς 'Εγώ δεν θέλειμα. Μήπως μετανιώσες;

—Ναι.

—Έκαναν έναν μικρό περίπατο. Έπειτα κάθισαν σε μιά μεγάλη, ίσια πέτρα.

—Είσαι μελαγχολικός, είπε ή Ντόρα.

—Όχι. Πώς σου πέρασε τέτοια ιδέα;

—Μη θέλεις να κρυφτείς 'Εγώ δεν θέλειμα. Μήπως μετανιώσες;

—Ναι.

—Έκαναν έναν μικρό περίπατο. Έπειτα κάθισαν σε μιά μεγάλη, ίσια πέτρα.

—Είσαι μελαγχολικός, είπε ή Ντόρα.

—Όχι. Πώς σου πέρασε τέτοια ιδέα;

νιού, άνοιξε με νευρικότητα το γράμμα και διάδασε:

«Πρέπει να κάμης κουράγιο, αγαπημένη μου Ντόρα. Δεν θέλω να κάμω δυστυχισμένη την ύπαρξή σου. Αυτό που σε έθίκαμε για μιά στιγμή να κάμωμε, ήταν μιά τρέλα. Έπ' πάνω στον πυρετό του έρωτά μας δεν έσκέφθηκα ψυχραιμία. Έσπρηξαμε μεγάλη έμπιστοσύνη στο μέλλον μας, ότι θα ήταν εύτυχισμένο. Άλλά όμως σκέψου, Ντόρα, 'Ο κόσμος είναι κακός. Παντού, όπου κι αν έπηγαίναμε, θα μάς κυνηγούσε ή κακία του κόσμου. Θα ήσουν στην ανάγκη να ύποπτης συκοφαντίες, περιφρονησεις και προσβολές. 'Όχι, Ντόρα! Δεν θέλω να υποφέρης εξ αιτίας μου. Δεν πρέπει να παρανοήσουμε τη λογική, διότι αυτό θα μάς ώδηγούσε στη δυστυχία. Χαίρε, αγαπημένη μου! Φεύγω μακριά σου, παίρνοντας μαζί μου για αιώνα συντροφιά και παρηγοριά μου την ανάμνησή σου. 'Αγιος»

—'Η Ντόρα πρίν καλά - καλά τελειώση το διάβασμα της έπιστολής, όταν άντελήθη το φοβερό της νόημα, όταν κατάλαβε την άνανδρη προδοσία του αγαπημένου της την τελευταία στιγμή, ένοιωσε ένα σκοτεινό νέφος να τυλίγη το μυαλό της, έχασε τις αισθήσεις της και έσφαρίσθηκε με κρότο στο πάτωμα. 'Ο άνδρας της άκουσε τον θόρυβο και έτρεξε. Την βρήκε έσφαλισμένη να κρατά ακόμη στο χέρι της το δέλεριο γράμμα. Το πήρε και το έβαλε στην τσέπη του.

... ..

Ο επίλογος αυτής της ιστορίας ύπηρεσε μοιραίος. 'Ο ζωέμπορος έδιωξε την Ντόρα. Καί' αυτή, άπελπισμένη, άφησε την άδεια ζωή της να κατασκυλισή σιγά - σιγά στον δούρκο.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

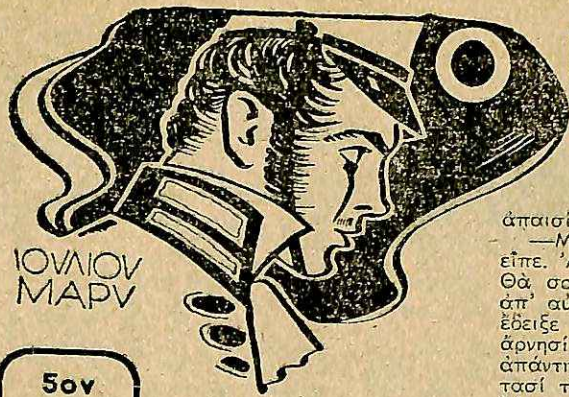
ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

ΠΡΟΣΟΧΗ

ΣΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ

Κάθε γυναίκα πρέπει να έχη το ιδιαίτερο άρωμά της. Είναι δε μεγάλο σφάλμα να νομίζει ή γάθε μιά ότι μπορεί να μετοχειρισθή όποιοδήποτε άρωμα επειδή της αρέσει ή έπείσθ της το συνέστησε μιά φίλη της. Το άρωμα πρέπει να είναι ανάλογο με τη σύσταση του δέρματος. Ένα άρωμα λοιπόν που πηγαίνει θυμαίσια σε μιά γυναίκα, μπορεί να είναι έφωρτο σε μιά άλλη. Γι' αυτό, προτού χρησιμοποίησθ κανείς ένα άρωμα πρέπει να το δοκιμάση και να προσέχη προ πάντως τί έντύπωσι κάνει στους άλλους.

Επίσης πρέπει μιά γυναίκα να ξέρη ότι αν έχη δώ ένα άρωμα που της ταιριάζει και το χρησιμοποίησι επί πολύν καιρό, είναι προτιμότερο να το κρατήσει και να μην παρυσυρθί από τη μόδα, γιατί το άρωμα αυτό, που το χρησιμοποίησε επί τσόν καιρό, έχει έσωματίσει όλο της το περίδλλον.

Ο ΝΟΘΟΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

άπαισία έκφρασι.

—Μπορείς να τον κλάψεις όσο θέλεις, είπε. 'Αλλ' αυτός ο νέος δεν σου εταίριαζε. Θά σου θρούμε άλλον, πολύ καλύτερον απ' αυτόν. Πρέπει να ξέρης όμως ότι δεν έδειξε καμμία έκπληξι, όταν άκουσε την άρνησί μου. Είπε φανερό ότι έμάντευε την απάντησι που θα του έδιδαν στην πρότασί του. Μην κλαίς λοιπόν χωρίς κανένα λόγο.

'Αλλ' η Μαργαρίτα δεν τον άκουγε πιά. Τό πρόσωπό της είχε πλημμυρήσει από δάκρυα.

Ο 'Αντώνιος δεν επέμεινε περισσότερο. Της έριξε ένα περιφρονητικό βλέμμα και έβηκε από το δωμάτιο.

Η Μαργαρίτα έμεινε επί πολλή ώρα μόνη.

Δεν είχε τη δύναμι να κινηθῇ ούτε να κάμῃ τίποτε.

Τέλος απομακρύνθηκε από εκεί με κλονιζόμενο θῆμα, και ἤρθε να κλεισθῇ μέσα στο δωμάτιό της.

Από τὸ ανοιχτό παράθυρό της, έβλεπε τὸ γειτονικό δάσος, όπου είχε ζήσει τις πιο εὐτυχισμένες στιγμές της ζωῆς της.

Τὸ βλέμμα της διαπερνούσε τὰ φυλάματα καὶ εἰσχωροῦσε μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, πού ἀπλωνόταν δόλοχρα, σὺν τὴν ζήτουσά τῃ μικρὴ κόλυβα τοῦ 'Ιουλιανού, όπου θὰ ἔπρεπε τώρα νὰ βρίσκεται ὁ ἀγαπημένος της.

Θὰ τὸν ξανάβλεπε ἄραγε;

—Ένα ρίγος διέτρεξε ὁλόκληρο τὸ σῶμα της στὴ σκέψι ότι θὰ μπόρουν νὰ χωρισθοῦν γιὰ πάντα.

'Αλλ' ὄχι! Αὐτὸ δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ. Ἐπρεπε νὰ τὸν ἴδῃ γιὰ τελευταία τουλάχιστον φορὰ.

Καὶ τότε δὲν ἐδίστασε πιά. Μία μεγάλη ἡρεμία ἐπικρατοῦσε σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι.

Η Μαργαρίτα ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου της καὶ ἐκύτταξε ἔξω.

Κανένας δὲν ὑπῆρχε στὸ διάδρομο. Ἐγλύστρησε τότε σιγὰ καὶ κατέβηκε τὶς σκάλες.

Σὲ λίγο, ἔτρεχε μέσα στὸ γειτονικό δάσος.

Η νύχτα είχε γίνει πῦρ σκοτεινὴ τώρα καὶ δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ τὴν διακρίνῃ κανεὶς.

Όταν ἔφθασε ἐμπρὸς στὸ σπιτάκι τοῦ δασοφύλακος, ἐσταμάτησε.

Κανένα φῶς δὲν ἐφαίνονταν μέσα σ' αὐτό.

Ἐμοιαζε σὰν ἀκατοίκητο.

—Θὰ ἔφυγε, ἐσπλονοῖζόταν ἡ Μαργαρίτα. Θὰ ἔφυγε χωρὶς νὰ τὸν ξαναἰδῇ...

Καὶ μία φοικητὴ ἀμφιβολία ἐπέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό της.

—Δὲν με ἀγαποῦσε ὅσον ἐγὼ τὸν αγαπῶ.

Ἐπῆρε, ὡστόσο, τὸ θάρρος νὰ πλησιάσῃ στὴν πόρτα καὶ νὰ τὴν σπρώξῃ ἔξω.

Δὲν ἦταν κλειδωμένη ἀπὸ μέσα. Στὴν ἀρχή, ἡ Μαργαρίτα δὲν διέκρινε τίποτε.

'Αλλά, σιγὰ-σιγὰ, τὰ μάτια της ἐσυνήθισαν μέσα στὸ σκοτάδι καὶ εἶδε τότε μίαν σκιά στὸ βάθος τοῦ δωματίου.

Ἡ σκιά ἦταν καθισμένη σ' ἕνα κάθισμα καὶ δὲν ἔκανε καμμία κίνησι.

—'Ιουλιανέ! 'Ιουλιανέ! εἶπε με φωνὴ πού ἔτρεμε ἡ Μαργαρίτα.

Ἡ σκιά ἐσηκώθηκε τότε καὶ ἦλθε κοντὰ στὴ νέα.

—Μαργαρίτα, ἔκαμε, σὺ εἶσαι λοιπόν; Ἐπειτα, ὁ 'Ιουλιανός —γιατί αὐτὸς ἦταν— ὠδήγησε τὴ φίλην του σὲ ἕνα κάθισμα καὶ ἐκάθισαν καὶ αὐτὸς κοντὰ της.

Ἡ συνομιλία τῶν δύο νέων διήρκεσε ἐπὶ ἄρετῃ ώρα.

Στὸ τέλος, συνειφώνησαν νὰ γράφουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, με τὴν ἐλπίδα ότι, μίαν μέρα, ἡ τύχη θὰ τοὺς εὐνοοῦσε ἰσως περισσότερο.

Ο 'Ιουλιανός θὰ ἐταχυδρομοῦσε τὰ γράμμάτα του «Ποστ - Ρεστάντ», στὸ Μπλουά κατὰ τὸ καλοκαίρι καὶ στὸ Παρίσι κατὰ τὸν χειμῶνα καὶ ἡ Μαργαρίτα θὰ ἐφρόντιζε νὰ τὰ παίρνῃ ἀπὸ ἐκεῖ.

Ἐπειτα ἐχωρίσθησαν.

Η Μαργαρίτα ἐγύρισε τρέχοντας στὸ Μπλουά.

Εἶχαν ἔλθει ἡ ὥρα τοῦ βραδυνοῦ φαγητοῦ καὶ οἱ οἰκείοι της ἦταν καθισμένοι στὸ τραπέζι.

Ο πατέρας της καὶ ὁ 'Αντώνιος εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἀνησυχοῦν γιὰ τὴν ἀπουσία της Μαργαρίτας καὶ ἐκύτταξαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον με βλέμμα πού ἐξέφραζε τοὺς ἀμοιβαίους φόβους των.

Όταν τέλος τὴν εἶδαν νὰ ἐμφανίζεται μέσα στὴν τραπέζια, ἀρχισαν νὰ της κάνουν ἕνα σωρὸ ἐρωτησίων, γιὰ νὰ μάθουν πού ἦταν κατὰ τὸ διάστημα αὐτό.

Η Μαργαρίτα ἐδικαιολογήθη λέγοντας ότι ἡ νύχτα ἦταν τόσο ὥραια ὥστε παρέτεινε, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, τὸν περίπατό της.

Ο πατέρας ἐπίστευσε αὐτὴ τὴν ἐξήγησι.

Μόνον ὁ 'Αντώνιος ἐξακολούθησε νὰ τὴν ἐξετάζῃ με τὸ αὐστηρὸ καὶ συνωφρυνμένο βλέμμα του.

'Αλλ' ἡ συνάντησίς της με τὸν 'Ιουλιανὸν εἶχε κάμῃ ἡ Μαργαρίτα νὰ ἡρεμήσῃ καὶ της εἶχε δώσει ἐλπίδες γιὰ τὸ μέλλον.

Γι' αὐτὸ ὑπέμεινε με ἀταραξία τὸ ἐρευνητικὸ βλέμμα τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ ὁ 'Αντώνιος δὲν ὑποπτεύθηκε τίποτε ἐπὶ τὸ τέλος.

ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΙΑΙΑ ΠΑΡΑΦΟΡΑ

Οἱ δύο ἔρασαν εἰρήρσαν τὸ λόγο τους. Ἐγράφαν πολὺ τακτικά ὁ ἕνας στὸν ἄλλον καὶ οἱ ἐπιστολὲς αὐτὲς ἀνεκούφιζαν τὴ θλίψι τους.

Ἐτοὶ ἐπέρασε ὁλόκληρο τὸ καλοκαίρι, χωρὶς νὰ σημειωθῇ τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸ κατὰ τὸ διάστημα αὐτό.

Όταν ἐπέστρεψαν τὸν χειμῶνα στὸ Παρίσι, ὁ πατέρας καὶ ὁ ἀδελφός της τὴς παρουσίασαν τὸν Γεώργιον ντὲ Σαυερν, πού, ἄλλωστε, ἡ Μαργαρίτα τὸν ἐγνώριζε ἀπὸ πολὺ καιρὸ.

Ἡ νέα δὲν ἄργησε νὰ ἀντιληφθῇ τὰ αἰσθήματα τοῦ Γεωργίου ἀπέναντι της. Ἀντελήφθη ἐπίσης ότι ὁ πατέρας καὶ ὁ ἀδελφός της προώριζαν τὸ νεαρὸ ἀξιωματικὸ ὡς σύζυγό της.

Ο Γεώργιος ἦταν ὡραίος νέος με καλοὺς καὶ εὐγενικοὺς τρόπους. Ἐφερε ἕνα λαμπρὸ ὄνομα καὶ τὸ μέλλον του στὸ σῆμα τὸ προσηνυνοῦτο θαυμασίον.

Σὲ καθε ἄλλη περίπτωσι, ἡ ἀφοσίωσις πού εἰδεινε ἀπέναντι της νέας θὰ τὴν ἐκολάκευε καὶ ἰσως θὰ ἐγεννοῦσε στὴν ψυχὴ της αἰσθημάτων ὁμοία με ἐκείνα πού καὶ αὐτὴ εἶχε ἐμπνεύσει στὸ νεαρὸ ἀξιωματικὸ.

'Αλλ' ἡ τρυφερὴ καὶ μελαγχολικὴ μορφή του 'Ιουλιανού Ρεμοντέ ἐγείμισε ὅλη τὴ σκέψι της καὶ τὴς ἦταν ἀδύνατο νὰ προσέξῃ ὅτι ἤδητο ἄλλο.

Δὲν μπορούσε ὁμως νὰ ἀποφύγῃ τὶς ἐπισκέψεις τοῦ Γεωργίου, πού ἦταν πολὺ συχνὲς στὸ ἐπὶ της ὁδοῦ Κουρσελ μέγαρο τῶν Πονταλῆς.

Εὐτυχῶς ότι τὸ πένθος τοῦ Σαυερν, λόγω τοῦ θανάτου τοῦ πατέρα του, ἀνέβαλε πρὸς τὸ παρὸν καθε σκέψι γάμου.

'Αλλωστε, καὶ χωρὶς τὸ πένθος αὐτὸ ἡ ἐνώσις τῶν δύο νέων δὲν θὰ μπορούσε νὰ πραγματοποιηθῇ, γιὰτὶ μία μεγάλη συμφορά ἔπληξε τὴν οἰκογένεια τῶν Πονταλῆς λίγο μετὰ τὴν ἐπιστροφή των ἀπὸ τὸ Μπλουά.

Ἡ μητέρα της Μαργαρίτας ἐπέθανε ξαφνικά, ἔπειτα ἀπὸ μίαν σύντομὴ ἀσθένεια.

Ἐτοὶ, ὅλα ἐφαίνοντο νὰ εὐνοοῦν τοὺς σκοπούς της Μαργαρίτας καὶ τοῦ 'Ιουλιανού, πού ἤθελαν νὰ κερδίσουν καιρὸ, ἕως ὅτου σκεφθοῦν τί ἔπρεπε νὰ κάμουν.

Μία μέρα ὁμως, ὁ Πονταλῆς ἔπληξε κοντὰ τοῦ ἡ Μαργαρίτα καὶ τὴς εἶπε:

—Κόρη μου, βλέπω με μεγάλη μου εὐχαρίστησι ότι ἔγινες λογικὴ καὶ ότι δὲν μοὺ κάνεις πιά λόγο γιὰ μερικὲς παιδικὲς ἀναμνήσεις σου, πού θὰ ὁμολογήσεις καὶ σὺ τώρα ότι ἦταν πολὺ ἀνόητες.

Ἡ Μαργαρίτα ἐκατέβαλε τὸ κεφάλι.

Όλο της τὸ εἶναι διεμαρτύρετο γιὰ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ πατέρα της καὶ με φωνὴ πού ἦ συγκίνησις τὴν ἔκανε νὰ τρέμῃ ἐλαφρὰ, εἶπε:

—Πατέρα μου, ἔχετε ἄδικο νὰ νομίζετε ότι ἐλησμόνησα...

Ο πατέρας της ἔγινε σκεπτικός.

—Δὲν θὰ εἶχα καμμία ἀντίρρησι, εἶπε ἔπειτα, νὰ διατηρήσῃς αὐτὲς τὶς ἀναμνήσεις σου, ἀρκεῖ νὰ μὴ ἐπισκιάζον τὴ σημερινὴ ζωὴ σου. Ἀλλὰ δὲν σε ἐκάλεσα γι' αὐτὸ νὰ ἔλθῃς κοντὰ μου. Θὰ ἤθελα νὰ σοὺ κάμω γνωστὸ ότι κάποιος σ' ἐξήγησε ὡς σύζυγο καὶ ότι ὁ ἀνθρώπος αὐτός μοὺ ἀρέσει πολὺ. Ἐλπίζω ότι καὶ σὲ σένα θὰ ἀρέσῃ ἐπίσης... καὶ ότι θὰ δεχθῇς νὰ γίνῃ ὁ ἀνθρώπος αὐτός σύζυγός σου.

Ο Γεώργιος ντὲ Σαυερν, γιὰτὶ γι' αὐτὸν δέβαια πρόκειται, σὲ αγαπᾷ, ἐπειδὴ δὲ καὶ ἐγὼ τὸν ἐκτιμᾷ πολὺ. τοῦ ὑποσχέθηκα ότι θὰ γίνῃς σύζυγός του. Οἱ γάμοι μας θὰ γίνονιν μόλις περᾶσῃ τὸ πένθος σου...

—Ω! Πατέρα μου, ἔκαμε ἡ Μαργαρίτα, εἰσάστε τόσο καλὸς πάντοτε ἀπέναντι μου. Γιατί βλέπετε τώρα νὰ με λυπηθεῖτε τόσο πολὺ; Δὲν με ἀγαπᾶτε λοιπόν;

Ἐπῆρχε τὴ συγκίνησι στὴ φωνὴ της, ὥστε ὁ πατέρας της ἐταράχθηκε ἀπὸ τὰ λόγια της αὐτά.

Ο Πονταλῆς ἐλάτρευε τὴ Μαργαρίτα. Καὶ ἡ πατρικὴ του καρδιά συνεκινήθη ὅταν εἶδε τὸ πρόσωπο τῆς κόρης του νὰ πλημμυρίζῃ ἀπὸ δάκρυα.

—Ω! Πατέρα μου, ἔκαμε ἡ νέα, στήριζοντας τὸ κεφάλι της ἐπάνω στὸν ὤμο του, δὲν θὰ θελήσῃς νὰ μοὺ προδεήσῃς αὐτὴ τὴ λυπή...

Ο Πονταλῆς ἐπροσπάθησε νὰ κρύψῃ τὴ συγκίνησι του καὶ, με φωνὴ ἥσυχῃ, εἶπε:

—Παίδι μου, ὁ Γεώργιος ντὲ Σαυερν εἶναι σύζυγός, πού καθε πατέρας θὰ ἐνυρεῖτο γιὰ τὴν κόρη του. Τί ἐλάττωμα τοῦ βρίσκεις;

—Κανένα, ἀπήντησε ἡ Μαργαρίτα. Τὸν ἐκτιμᾷ πολὺ, ἀλλὰ δὲν τὸν αγαπᾷ καὶ δὲν θὰ μπόρῃ νὰ τὸν αγαπήσῃ ποτέ.

Ἀναγνωρίζω τὰ μεγάλὰ προτερημάτα του καὶ τὸν θεωρῶ ὡς ἕνα θαυμασίον σύζυγο.

—Λοιπόν; ἔκαμε ὁ Πονταλῆς. Αὐτὰ εἰνε ἀρκετὰ γιὰ νὰ ζήσετε εὐτυχισμένοι...

Πολλοὶ ἄλλοι γάμοι γίνονται χωρὶς νὰ συντρέχουν ὅλα αὐτὰ τὰ πλεονεκτήματα...

—Σεχνάτε ὁμως, πατέρα μου, ότι αγαπᾷ τὸν 'Ιουλιανό. Οἱ κ. ντὲ Σαυερν με ἀνρίνε ἐντέλως ἀδιάφορη.

—Καὶ ὁμως πρέπει νὰ γίνῃς σύζυγός του.

—Γιατί, πατέρα μου; Γιατί θέλετε νὰ μ' ἐξαγαγκάσετε σ' αὐτὸ τὸ γάμο; Δὲν καταλαβαίνετε λοιπόν ότι θὰ γίνω δυστυχισμένη; Καὶ ἡ αἰτία θὰ εἴσαστε σεις...

Ο Πονταλῆς εἶχε κατεβάσει τώρα τὸ κεφάλι.

Ἐκαταλάβαινε τώρα ότι ἡ θυσία πού ἐζητούσε ἀπὸ τὴν Μαργαρίτα ἦταν πολὺ μεγάλη. Ἦταν τὸ τίμημα με τὸ ὁποῖον μπορούσε νὰ ἀποκρυφθῇ ἡ δικὴ του ἀναγρία καὶ ἀτιμία.

—Κόρη μου, εἶπε, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ διαφορετικὰ. Ο γάμος αὐτός εἶναι ἀναγκαίος.

—Γιατί, πατέρα; ἔκαμε ἡ Μαργαρίτα. Ποίος σὰς ἀναγκάζει σ' αὐτὸ τὸ γάμο;

Ο Πονταλῆς εἶχε κατεβάσει τώρα ἀκόμη πῖρ πολὺ τὸ κεφάλι του.

—Ἐδῶκα τὴν ὑπόσχεσί μου, ἀπήντησε. Καὶ τὴν ἐδῶκατε χωρὶς νὰ ζητήσετε τὴ δικὴ μου γνώμη.

—Δὲν ἔδωκα μίαν ἀπλὴ ὑπόσχεσι, Μαργαρίτα. Τὸ ὠρκίσθηκα. Ο πατέρας τοῦ Γεωργίου ἐπέθανε με τὴν δεκαδότητα ότι θὰ ἐγινάσκον σύζυγός τοῦ γιου του.

Ἡ Μαργαρίτα δὲν μπορούσε νὰ ἀντιληφθῇ τί ἐσήμαιναν τὰ μυστηριώδη αὐτὰ λόγια τοῦ πατέρα της.

Καὶ ἐπέμεινε.

Εἶμαι δέβαια, εἶπε, ότι ὁ πατέρας τοῦ Γεωργίου, ἂν ἦταν σήμερον στὴ ζωὴ, δὲν θὰ ἐπιθυμοῦσε ποτέ αὐτὸ τὸ γάμο, ἐὰν ἔξερε ότι ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ με θυσία τῆς ἀγάπης, τῆς ζωῆς μου, τῆς εὐτυχίας μου. Πρέπει νὰ τὸ πῆτε αὐτὸν Γεώργιο, πατέρα. Πρέπει νὰ τοῦ πῆτε ότι αγαπᾷ ἄλλον. Μὴν καταστρέφετε τὴν εὐτυχία μου! Ἡ ἀγάπη πού αἰσθάνομαι σὲ σὰς θὰ γίνῃ πῖρ μεγάλη τώρα, γιὰτὶ θὰ προστεθῇ σ' αὐτὴ καὶ ἡ ἐγγνωμοσύνη μου.

—Όχι! Όχι! ἔκαμε ὁ Πονταλῆς. Δὲν

μπορεῖ, δὲν πρέπει νὰ γίνῃ ποτέ αὐτὸ πού μοὺ ζητεῖς.

Ἡ φωνὴ του ἔτρεμε καὶ ἕνα δάκρυ ἐκυλούσε ἀπὸ τὰ μάτια του.

—Κλαίτε, πατέρα μου; εἶπε ἡ Μαργαρίτα, βλέποντας τὸ δάκρυ αὐτό. Με ἀγαπᾶτε λοιπόν;

—Σὲ λατοεύω, κόρη μου, εἶπε ὁ Πονταλῆς. Ποτέ δὲν σε ἀγαπᾶσα τόσο ὅσο τώρα. Καί, πιστέμῃ με, ότι λυποῦμαι πολὺ...

—Καὶ ὁμως, πατέρα, εἶναι τόσο εὐκολο νὰ με κάμετε εὐτυχισμένη.

—Όχι, Μαργαρίτα, εἶπε ὁ Πονταλῆς. Δὲν εἶναι εὐκολο. Δὲν εἶναι οὔτε καν δύσκολο. Εἶναι τελείως ἀδύνατο!...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ 'Αντώνιος ἐμπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο.

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ἐκατάλαβε τὰ πάντα. Καὶ τὸ αὐστηρὸ βλέμμα του ἐστράφη πρὸς τὴ Μαργαρίτα.

Ἡ νέα ἐρίγγισε ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια, βλέποντας τὸ βλέμμα αὐτό.

Θὰ ἦταν εὐκολο ἰσως νὰ νικήσῃ τὸν πατέρα της καὶ νὰ τὸν προσελκύσῃ πρὸς τὶς ἐπιθυμίες της.

Ἄλλὰ, τὸν 'Αντώνιο, ποτέ!

Ἐνοιῶθε τώρα ότι τὰ πάντα εἶχαν χαθῇ.

—Ὑποθέτω, πατέρα μου, εἶπε ὁ 'Αντώνιος, ότι ἐμίλησατε στὴ Μαργαρίτα γιὰ τὸ γάμο της με τὸν κ. ντὲ Σαυερν. Ἡ ἀδελφὴ μου δὲν θὰ ἔχη θέβαια καμμία ἀντίρρησι γι' αὐτό. Εἶναι περιττὸ νὰ συζητοῦμε λοιπόν περισσότερο.

Ἐγώτοις ἔπειτα πρὸς τὴν ἀδελφὴν του.

—Μαργαρίτα, εἶπε, ὁ κύριος ντὲ Σαυερν θὰ εἶναι ὁ μέλλον σύζυγός σου. Ἡ ἀπόφασίς τοῦ πατέρα μου καθὼς καὶ ἡ δικὴ μου ἔχει παρθεῖ πιά καὶ εἶναι ὀριστική. Τίποτε δὲν θὰ μπόρῃ νὰ τὴν μεταβάλῃ.

Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία φορὰ, κατὰ τὴν ὁποία ὁ πατέρας καὶ ὁ ἀδελφός της τὴς ἔκαναν λόγο γιὰ τὸ γάμο αὐτό. Σύμφωνα με τὴ γνώμη τοῦ 'Αντωνίου, ἡ ἀνακρίνωσις πού της ἔκαμαν ἦταν ἀρκετὴ. Καὶ γι' αὐτό, ἀπὸ τὴν ἐπομένη ἡμέρα, τὰ πάντα ἐβάδιζαν πρὸς τὴν πραγματοποίησι αὐτοῦ τοῦ γάμου.

Ο Γεώργιος ντὲ Σαυερν τὸν ἤθελε ὅσο τὸ δυνατόν συντομότερα.

Τὸ ἴδιον συνέβαινε καὶ με τοὺς Πονταλῆς, πού ἐνοιῶσαν πῶς, με τὸ γάμο αὐτό, ἕνας μεγάλος ἐφιάλτης θὰ ἔφευγε ἀπὸ τὸ κεφάλι τους.

Ἡ Μαργαρίτα ἀντελήφθη τὸν κίνδυνο. Καί, ἀμέσως, ἔστειλε ἕνα σύντομο γράμμα πρὸς τὸν 'Ιουλιανό.

«Θέλουν νὰ με παντρεύουν, τοῦ ἔγραφε. Εἶμαι μόνη μου καὶ δὲν ἔχω κανένα γιὰ νὰ με ὑπερασπίσῃ. Εἶσαι μακριὰ μου καὶ φοβοῦμαι».

Ἡ ἀπάντησις ἦλθε ἔπειτα ἀπὸ μερὶς ἡμέρες.

«Πηγαῖν στὸ Παρίσι, ἔγραφε ὁ 'Ιουλιανός, γιὰ νὰ συναντήσω τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα σου».

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΙΛΕΙ ΓΙΑ...

Ο,ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΝΑ ΕΧΗ Ο ΚΑΘΕΝΑΣ

- ★ Ένα χαμόγελο γιὰ τὸν εὐτυχισμένο.
- ★ Ένα δάκρυ γιὰ κείνον πού ὑποφέρει.
- ★ Έναν ἑταῖρο γιὰ τὸν δίκαιο.
- ★ Μία συγγνώμη γιὰ τὸν ἀμαρτωλό.
- ★ Ἐνίσχυσι σ' ἐκείνον πού ἀγωνίζεται τίμια.
- ★ Ένα χῶδι γιὰ τὸ παιδί.
- ★ Στεῖρομ στὸν γέροντα.
- ★ Οἶκτο γιὰ τὸν ἀνθρώπο πού καταπατεῖ τὰ δικαιώματά μας.
- ★ Ἐπιφύλαξι σ' ἐκείνον πού μᾶς ἐπαίνει.

Αὐτὲς εἶναι μίαν σειράν συμβουλῶν, πού ἀποβλέπουν στὴν καλλιέργεια τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς, ὅπως λέει ἡ

ΜΑΡΙΑ ΡΟΖΕΤΤΙ

τὸν ἀδελφὸ σου. Κατόπιν θὰ ἔλθω στὸ Μπλουά, γιὰ νὰ σοὺ ἀνακοινώσω τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ νέου αὐτοῦ διαδηματός μου».

Ἡ οἰκογένεια Πονταλῆς, με τὶς πρώτες ἡμέρες τῆς ἀνοίξεως, εἶχε πραγματικὰ ἐγ καταστάσῃ καὶ πάλι στὸ Μπλουά.

Ἡ Μαργαρίτα δὲν ἤλπιζε πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὸ νέο αὐτὸ διάδημα τοῦ 'Ιουλιανού. Ἄλλ' ἦταν εὐχαριστήμενη γιὰτὶ θὰ τὸν ξανάβλεπε.

Μία νευρικὴ ἀνησυχία τὴν εἶχε καταλάβει στὴν προσδοκία αὐτὴ.

Τέλος, ἕνα πρωί, τὴν ὥρα πού ἡ Μαργαρίτα ἔκανε τὸ συνθησιμένο περίπατό της στὸ δάσος, ἕνας μικρός τῆς ἔδωκε ἕνα σημείωμα, γραμμένο με τὸ μολύδι.

Προήρχετο ἀπὸ τὸν 'Ιουλιανό.

«Βρίσκομαι στὸ σπῆτι τοῦ πατέρα μου, ἔγραφε, καὶ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ σε ἴδω».

Ἡ Μαργαρίτα δὲν ἐδίστασε οὔτε στιγμή.

Τὴν ὥρα αὐτὴ, κανεὶς δὲν θὰ ἐπρόσχε τὴν ἀπουσία της. Διευδύνθηκε λοιπόν πρὸς τὰ ἐκεῖ.

'Αλλά, ἑκατὸ θήματα πῖρ πέρα, συνήνησε ἕναν ἀνθρώπον, πού τὴν ἔκαμε νὰ ριγῇ ἀπὸ τρόμο.

Καί, ὡστόσο, ὁ ἀνθρώπος αὐτός δὲν τῆς ἦταν ἀγνωστός.

Ἦταν ὁ Πατόχης, ὁ ἐπιστάτης τῶν κτημάτων τοῦ Πονταλῆς.

Κανεὶς δὲν ἔξερε ἂν ὁ ἀνθρώπος αὐτός ἦταν καλός ἢ κακός.

Καὶ ὁμως ὅλοι τὸν ἐφοβοῦντο, χω

ΛΙΓΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΡΟΜΟΥ

"Ένα δραματικό αισθηματικό επεισόδιο

Οι πελάτες του Αδριανού Λεκρού, του κουρέα της οδού Μπλουδίν, είχαν προσέξει έκαιη την ημέρα ότι, παρά τη συνήθειά του, ήταν πολύ νευρικός.

Η γυναίκα του, όμως, η ωραιότερη Μαρκέλλα, ήταν γελαστή όπως πάντα, κάνοντας επίδειξη των κάτασπρων δοντιών της, που τα έπλαιναν με το αλικο λουλούδι των χειλιών της. Αυτό το αλκο λουλούδι της έλεγε καθήμενη οι θαυμαστές της, αυτά της έπιθιραν, όταν έπληγαν στο ταμείο για να πληρώσουν.

Η άλλη της όμως είχε ότι ο Αδριανός Λεκρού δεν είχε φανή ποτέ ζηλότυπος.

Ωστόσο, εκείνη την ημέρα ο Λεκρού είχε μια πολύ σοβαρή αιτία για να εγκαταλείψει την απάθειά του. Ένα ανώνυμο γράμμα του είχε μεταβάλει την ψυχή σε κόλαση, αποκαλύπτοντας τις έρωτικές σχέσεις μεταξύ της γυναίκας του και του Ιουλίου Νιδάρ, ενός νεαρού φίλου του, ταχυδρομικού διανομέως της συνοικίας.

Το ανώνυμο γράμμα του έλεγε να παρακολουθή την γυναίκα του, με την όποια ο Νιδάρ έρωτοτροπούσε συνεχώς.

Ο Νιδάρ ήταν πελάτης του και δεν είχε την παραμικρή υποψία για αυτό που τον έπεριμενε. Έπληγε λοιπόν στο κουρέιο για να ευρισθώ.

Καλημέρα, Αδριανέ, είπε μπαίνοντας μέσα.

Καλημέρα, Ιούλιε, απήντησε ο κουρέας με ένα προσηπτικό χαμόγελο.

Ο φίλος έπλησσε στο ταμείο, όπου ήταν θρονιασμένη η κυρία Μαρκέλλα και την έχαιρε φιλικά. Στο κατάστημα είχαν μείνει μονάχα οι τρεις τους. Ο Αδριανός τα κατάφερε να δώσει στους άλλους πελάτες.

Έλα, κάθισε να σε ξυρίσω, και να τα πούμε λιγάκι, του είπε ο κουρέας.

Ο Νιδάρ εκάθισε στην πολυθρόνα. Έγινε πίσω το κεφάλι και περίμενε να του βάλει ο κουρέας την πετσέτα στο λαιμό.

Λοιπόν, πώς πάνε οι έρωταδουλειές σου; Ερώτησε ο κουρέας, αφού του έκανε μια καλή σαπουνάδα στο πρόσωπο και άρχισε να περνάει το ξυράφι από το λαιμό.

Τι έρωταδουλειές; Έκανε ο Νιδάρ. Έδω, σ' αυτή τη συνοικία, ξέρεις πολύ καλά πως είμαστε περιορισμένοι. Και αν θέλεις να ενδιαφερής για καμιά γυναίκα της προκοπής, έχεις όλο το κόσμο που ένοει να σου κάνει έλεγχο!

Ναί, καλά λές. Εγώ όμως ξέρω ότι δεν ενδιαφέρει καθόλου για αυτά που σκέπτεται ο κόσμος. Οι γυναίκες σ' αρέσουν, εμένα, και μάλιστα οι όμορφες...

Μά, Αδριανέ, δεν κατα-

λαβαίνω γιατί μου τα λές αυτά, επιθύρισε ο Νιδάρ με φανερά ανησυχία.

Εγώ, για να ξέρεις, δεν τους χωνεύω αυτούς τους κορτάκηδες που πειράζουν τις ξένες γυναίκες, έστω και αν δεν μπορούν να καταφέρουν τίποτα. Και ακόμη χειρότερα, όταν είναι φίλος. Αν κανείς απ' αυτούς δοκιμάσει να μου πάρει τη γυναίκα και βρεθή έπειτα στα χείλια μου, έτσι όπως βρίσκεισαι τώρα εσύ, ξέρεις τι θα του έκανα;

Ναί, το φαντάζομαι απήντησε με μεγαλύτερη ανησυχία ο νέος.

Όχι, αγαπητέ μου, είνε αδύνατον να το φαντασθώ. Εγώ λοιπόν θα έκανα το έλεος, καθώς θα κράταγα το ξυράφι όπως το κρατώ τώρα, θα του έδινα μια στο λαιμό, έδω δα, και θα τον έστειλα στον άλλο κόσμο ως που να της κρεμύδι! Και θα έκανα πως μ' έπιασε κάτι, πως ίδια βέβαια ξαφνικά, ώστε να νομίσω όλος ο κόσμος, άκρη και το δικαστήριο, ότι ήταν δυστύχημα, ενώ στην πραγματικότητα, θα ήταν μια πρώτη τάξεως εκδίκησης.

Α, ξέχασα να σου πω ότι έλαβα ένα ανώνυμο γράμμα που λέει ότι...

Ο Νιδάρ είχε γίνει κατα- γλωμος σαν πεθαμένος, και κυττούσε την Μαρκέλλα που τα είχε χάσει κυριολεκτικά.

Έκασε μίαν απελπισμένη προσπάθεια, και με τη λίγη φωνή που του έμεινε ακόμα, είπε:

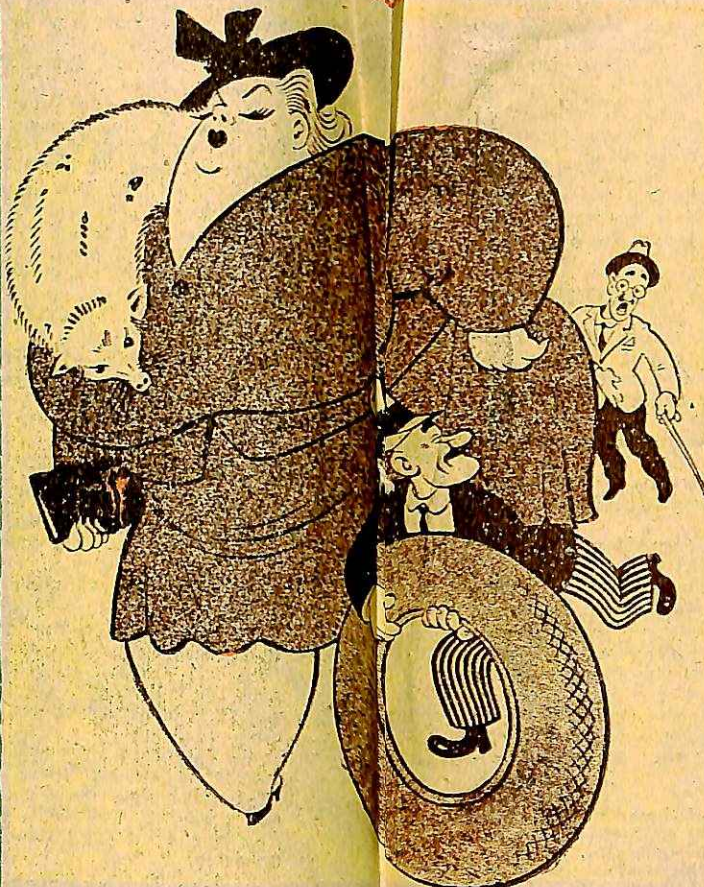
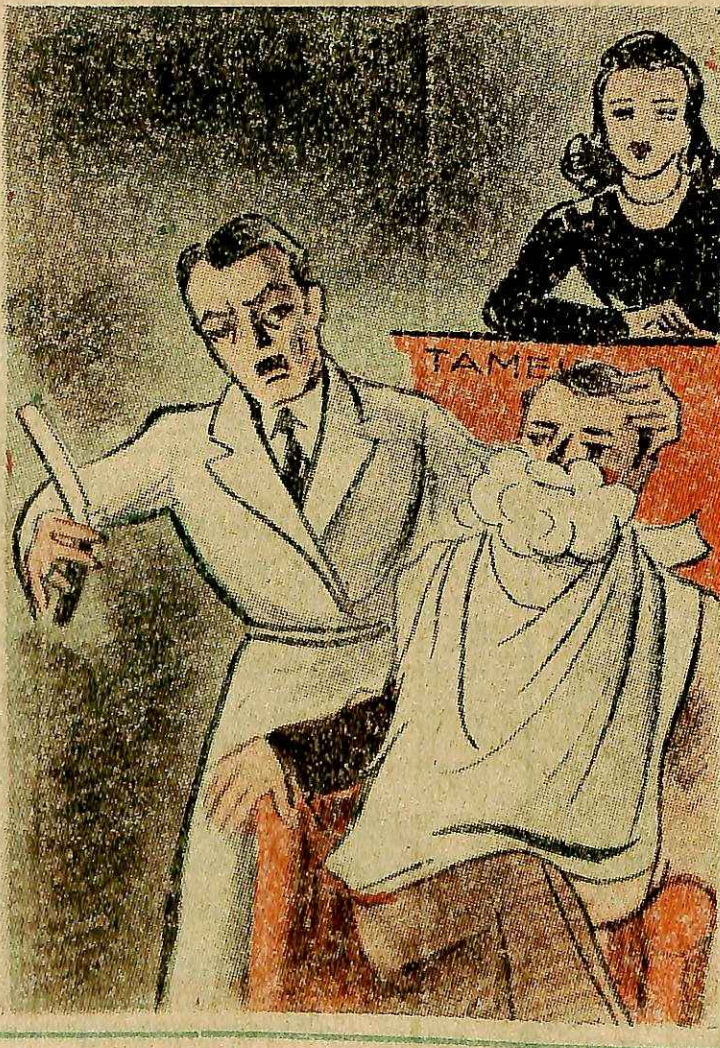
Κι' εγώ, αγαπητέ μου Αδριανέ, έλαβα ένα γράμμα... Με ειδοποιούν ότι με μεταθέσανε σε άλλη πολιτεία, όπου θα πάω και την άραβωνιστική μου, γιατί πρόκειται να παντρευθώ. Ηρθα να ξυρισθώ για τελευταία φορά και να σ' αποχαιρετήσω. Ίσως αύριο να φύγω...

Ο Λεκρού στάθηκε ακίνητος σαν άκουσε αυτά τα λόγια. Ο κίνδυνος απομακρυνόταν, λοιπόν, αφού ο θαυμαστής της γυναίκας του επρόκειτο να φύγει.

Μου ήθελε μια ζαλάδα, είπε, και ένιωσα πως θα λιποθυμούσα. Αλλά μου πέρασε, δεν είνε τίποτα...

Το ξύρισμα είχε τελειώσει. Ο Νιδάρ σηκώθηκε, χαιρέτησε διακριτικά και έτρεξε στο γραφείο του για να ζητήσει τη λεγερσοκώς μετάφραση στο δυνάτον πιδ μακρού απ' εκεί. Και αργότερα, όταν κυττάθηκε στον καθρέφτη, είδε για πρώτη φορά αρκετές άσπρες τρίχες που του εστόλζαν τους κροτάφους.

ΑΝΡΥ ΜΙΣΟΝ

— Μπα! Μπα! Και εις όπερα. Πήρες αυτοκίνητο;
— Όχι, αδερφέ. Πήρα καπλο της μόδας για τη γυναίκα μου...

ΑΓΚΑΘΙΑ ΚΑΙ ΤΣΟΥΚΝΙΔΕΣ

Ο γνωστός ποιητής Κλαύδιος Μαρκίνας έκυκλοφόρησε κατ' αυτών τον ανώτερο τίτλο μια συλλογή σατυρικών επιγραμμάτων, τα οποία διακρίνει μια σπάνια παρατηρητικότητα και άσπια τεχνική απόδοσης και τα διαπνέει σφαιρικά διαθέσεις δηκτικότητας. Χάριν των αναγνωστών του «Θησάρου», με την άδεια του ποιητή, αναδημοσιεύουμε ώρισμα ένα χαρακτηριστικό κομμάτι:

ΑΓΚΑΘΙΑ ΚΑΙ ΤΣΟΥΚΝΙΔΕΣ

Της μοίρας της ανθρώπινης νόμος σκληρός το θέλει πίκρα να δίνει ή ζάχαρη και το φάρμακο μέλι. Αγκάθι και τριαντάφυλλο να ζουν ταίρι-ταίρι, να θλίβεται ένας άρχοντας κι ένας φτωχός να χαίρει. Να μας βαρύνει ή ανάπαυση, να ξεκουράζει ο κόπος και να γεμίζει από φτερά της φυγής ο τόπος. Ζωή να δίνει ο θάνατος κι ο σπαραγμός έλπίδα και να χαίδεύη κάποτε τ' αγκάθι ή τσουκνίδα. Κι' εσύ, Άρλεκίνη άνθρωπε — θύμα μέσ' στ' άλλα θάματα — συχνά με γέλια να βρήνης και να γέλας με κλάματα...

ΕΙΣ ΑΜΥΑΛΟΝ ΦΙΛΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ

Πόσα βιβλία διάβασες σοφά — κι όσα για σένα τίποτα δεν μένει σαν το φτωχό ταμιά που μετρά κούσια... ξένη!

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΝ ΥΠΑΛΛΗΛΟΝ

Ίδου το μανωλεϊόν του: Μιά χλωμένη πλάκα. Μά τίμιος απέθανε και νησιτικός... Το βλάκα!

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΤΡΙΓΩΝΑ

Ήταν κοκέττα ή σύζυγος κι' ή ράφτρα φιγουρίνι και γυναικός ο κύριος... Τι θέλατε να γίνει; Πίσω και μπρος πηγαίνοντας για πόδες και μοντέλα, ρόδο το κάνανε κι' οι τρεις και... στην κορφή κανέλλα! Μά, για να ξεγνούμεθα, σ' αυτό η ράφτρα, κάποιος τον άλλον έπρεπε να ντύει και να γδύνει... Και ντύει ή ράφτρα την κυρά κι' αυτός τη ράφτρα γδύνει και πάλι, στο λογαριασμό τον έγινε εκείνη... Και ντύονται και γδύνονται με καμ' ευκαιρία, και παίρνουν άριστα κι' οι τρεις στην... τριγωνομετρία!..

ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΙΝΑΣ

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΩΡΑΙΑ

Μιά εϋδυμη κοινωνική ψαρρούλα

και αναρωτιώντανε όλοι ποιά μπορούσε να είνε ή άγνωστη αυτή έπιστολογράφος.

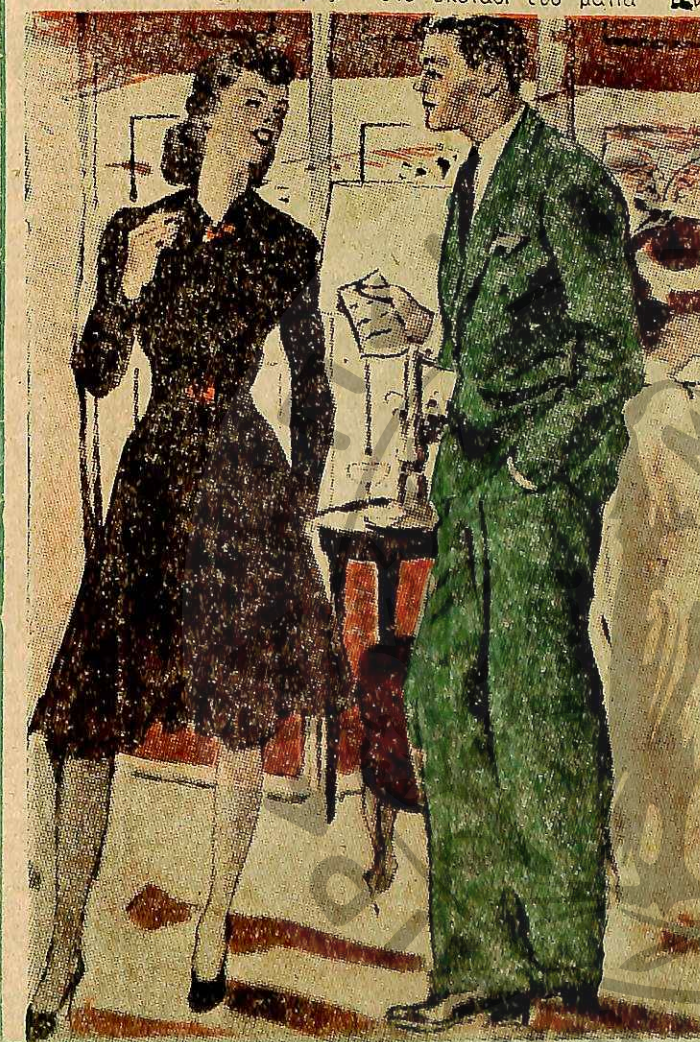
Μετά λίγες ημέρες ο κ. Μποντουέν έβγαλε λόγο στην αίθουσα της Δημαρχίας, μπροστά σε πολλόν κόσμο. Έμίλησε απλά, μετρημένα, δίγως ρητορικές εξάρσεις. Με την βοήθεια όμως της φαντασίας τους, οι παρευρισκόμενες γυναίκες ανατρίχισαν από μιά καινούργια ήδση, σάμπως ή κάθε μία να ήταν ή «Μυστηριώδης ώραία».

Την άλλη μέρα ο κ. Μποντουέν έλαβε το ακόλουθο γράμμα:

«Φίλε μου,

»Σας άκουσα χθές. Ήσαστε ώραιότερος από την άλλη φορά. Έπρεπε όμως να διστάσω προτού να σας το πω, γιατί δεν έκρατήσατε την απαιτούμενη έχεμύθεια. Το πρώτο γράμμα που σας έστειλα ήταν αστηρώς προσωπικό και δεν έπρεπε να το δείξετε. Αλλά δεν κατορθώνα να θυμώσω μαζί σας. Σας αγαπώ τόσο πολύ!...

»Ίσως κάποτε να μπορέσω να σας πω το όνομά μου. Έν τώ μεταξύ να με σκέπτεσθε συχνά. Να συλλογίζεσθε πως στο σκοτάδι δυο μάτια δεν

παύουνε να σας κυττούν, ένας νους είτε πλημμυρισμένος από τη σκέψη σας, κι' ένα στήθος αναστενάζει για σας. Την ημέρα σας παρακολουθώ, τη νύχτα σας όνειρεύομαι. Έβιωξα από την ψυχή μου κάθε ταπεινή απασχόληση. Άρκει ή σύντροφος του βίου σας να νοιώθω το ταλέντο σας και αυτό θα με ανακουφίσει πολύ.

»Και πάλιν ύπογράφω:

»Η Μυστηριώδης ώραία».

Όταν έδιάβαζε την τελευταία αυτή φράση, ή κ. Μποντουέν, αντί να διαμαρτυρηθή, έπηρεασμένη από την μυστηριώδη αυτή περιπέτεια, αγκάλιασε τον άνδρα της, ψιθυρίζοντας:

— Πόσο σε νοιώθω, αγαπημένε μου! Για μένα είσαι ο μεγαλύτερος ρήτωρ του κόσμου και σε θαυμάζω όσο κανένας άλλος!...

Ποτέ δεν ήταν τόσο υμνισμένο το ανδρόγυνον. Την Κυριακή, στον Δημόσιο Κήπο, την ώρα που έπαιζε ή μουσική της φρουράς, ο κ. και ή κ. Μποντουέν έκαναν αγέραστα τον περίπατό τους, πισσμένοι άγκαλι:

— Μήπως έλάβατε κανένα άλλο γράμμα; ρωτούσαν έσοι τους συναντούσαν

— Ναί.

— Για να ιδούμε, λοιπόν, τί λέει;

— Να το κρατήσετε όμως μυστικό, γιατί δεν έννοώ να έκβωσω την κυρία.

Και ο κ. Μποντουέν έθριάμβευε.

Την επομένη έβδομάδα, ο ύπουργός της Παιδείας ήρθε να εγκαινιάσει το νέο κτίριο του γυμνασίου και ο κ. Μποντουέν ήταν ο μόνος ένδεξιγμένος για να έκφωνηση τον πανηγυρικών της ημέρας. Τί έκαιεστική τιμή! Τη στιγμή που προνόμιο! Με τί ένθουσιασμό έτοίμασε τον καινούργιο του λόγο.

Αλλά δεν τον έκφώνησε γιατί την ημέρα της τελετής αρρώστησε. Και ξέρετε γιατί αρρώστησε; Έπειδή το βράδυ της παραμονής της τελετής έλαβε ένα γράμμα που έλεγε τα εξής:

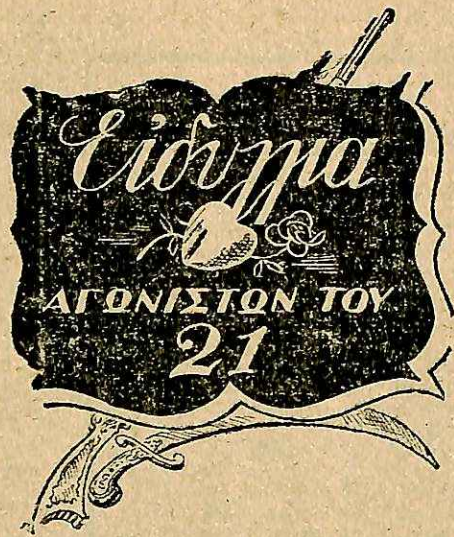
«Κύριε Μποντουέν,

»Αν μέχρι αύριο πρωί δεν με προσλάβετε πάλι στην υπηρεσία σας, θα δημοσιέσω σε όλες τις εφημερίδες ότι είμαι εγώ ή «Μυστηριώδης ώραία», καθώς και το περιεχόμενον των έπιστολών που σας έστειλα.

»Η πρώτη υπηρεσία σας». Ο κ. Μποντουέν μόνο πρ'ό δεν τρελλάθηκε. Την ξανάπηρε, φυσικά, την υπηρεσία, για σ' αποφυγή το σκάνδαλον. Αλλά τι θα γινόταν τώρα το γόητρό του.

Και από τότε, όσοι τον ρωτούσαν για την «Μυστηριώδη ώραία» έλαβαν την στερεότυπη απάντησι πως ήταν μιά ξεπεσμένη ποιήτρια.

Π. ΝΤ' ΕΚΚΡΕΜΟΝ

ΣΗΦΑΚΑΣ

& ΕΛΕΝΙΤΣΑ

—Μάνα, πάρε το δαχτυλίδι και πήγαινε του το! Και πές του πως είμαι άσχημα, πές του πως δεν μπορώ... Πές του ότι σε φωτίζει ο Θεός. Μά μην του πής την πραγματική αιτία... Σ' εξορκίζω στην ψυχή του πατέρα...

—Ελενίτσα, παιδί μου, διαμαρτυρήθηκε η μητέρα της. Δεν έχεις δική να το κάνεις αυτό. Ο Γιάννης ο Σήφακας αν έγυρσε πίσω απ' τα βουνά της Μαλαζας, είναι για σένα... Γιατί ήρθε να σε ιδεί, Αφίσε τα παλληκάρια του να χτυπιώνται με τους Όθωμανούς των Χανίων και πετάχτηκε να σε ανταμώσει για λίγο...

—Μητέρα, μην επιμένεις...
—Ο Γιάννης, παιδί μου, σ' αγαπά. Η φωτιά που καίει στα φυλλοκάρδια του είναι τόσο τρανή, που τον πυρπολεί δλου... Υστερα από δυο εβδομάδες χωρισμό δεν έβασταξε άλλο... Αφίσε τις ανόητες σκέψεις, Ελενίτσα, και μη ζητάς να κάνεις μιά τρέλλα. Το δαχτυλίδι αυτό σάς έχει δεμένους με αιώνινο όρκο πίστωσης... Θα μετανοιώσετε έπειτα σ' όλη σου τη ζωή.

—Ας μετανοιώσω, μάνα. Απ' τη στιγμή που θα το πάρω πίσω, θα φορέσω το μαύρο πέπλο της χηρείας, και χήρα θα μείνω σ' όλη την ζωή μου... Ποιος σούπε πώς δεν τον αγαπά, μάνα, τον Γιάννη τον πιο λεοντόκορμο νερό της Κρήτης; Ποιος σου είπε πως ο ήλιος δεν θα σβήσει για μένα μόλις το βγάλω αυτό το δαχτυλίδι; Τον αγαπάω! Χωρίς αυτόν δεν μπορώ να κίωμαι. Μα και υ' αυτόν; Όχι! Καλύτερα να φορέσω του χάσου το στεφάνι, παρά να γίνω γυναίκα ενός λιποτάκτη... Εγώ, η κόρη του ένδοξου καπετάν Στρατή.

ΑΓΑΠΗ Ή Η ΛΙΠΟΤΑΞΙΑ;

Μάτια η μητέρα της Ελενίτσας προσηύχθη να μεταπέσει την κόρη της.

—Άκουσε με ακόμη μιά φορά, κόρη μου, κι' είν' αλήθεια... Ο Γιάννης είναι ένας ήρωας παλληκάρου... Τόβειδε στα ύψωματα της Μαλαζας και θα το φανερώσει σαν νύριση πίσω... Αν ήρθε εδώ, ήρθε μόνον για να σε ιδεί.

Μά η Ελενίτσα ήταν αμετάπειστη. Τιποτέ δεν μπορούσε να της κλονήσει την ιδέα ότι ο αγαπημένος της με το πρόσχημα ότι έγγυριζε να ανταμώσει για λίγο τη μητέρα του, άποιμασινόταν από τον λυσσαλέο άνδρα που διεξαγόταν στα ύψωματα της Κρήτης, για την ευλευθερία της...

—Όχι, Όλα αυτά, μάνα, τα είπα κι' εγώ στον έαυτο μου για να το δώσω δική του Γιάννη. Πιο πιστικά λόγια απ' αυτά που βρήκε η αγάπη μου δεν μπορούσαν να βρεθούν! Μά όχι! Ο Γιάννης εί-

ναι ένας λιποτάκτης.

Η μητέρα της δεν έπείνε περισσότερα. Κατ' άδω, κι' αυτή έπίστευε στην ανανδρία του Γιάννη. Ήταν δέκα μέρες τώρα που είχε γυρίσει απ' το στρατόπεδο, ενώ τ' άλλα παλληκάρια έπότηζαν καθεμέρα το ιερό χάμα του σκαλωμένου νησιού με το αίμα τους... Η επανάστασις είχε φουντώσει σ' όλη την Κρήτη, όλοι βρίσκονταν μερονυχτές στο πόδι, ο κόσμος καίγταν, ως κι' αυτοί οι παπάδες κι' οι γυναίκες είχαν άρπάξει τα όπλα. Και ο Γιάννης πετούσε την πολεμική άρματωσιά του για νάρθη να ιδεί, λέει, τί γίνεται ή καλή του... Όχι, ήταν κι' αυτή σύμφωνη με την κόρη της: Ο Γιάννης ήταν ένας ανανδρός, ένας λιποτάκτης... Ντροπή του!

ΚΙ' ΟΜΩΣ ΤΟΝ ΑΓΑΠΟΥΣΕ

Πέντε μέρες τάζα δεν τ' όφоруσε το δαχτυλίδι στο χέρι ή Ελενίτσα.

—Ο Θεός να δώσει να βγώ ψεύτρα και να μην τ' μετανιώσεις... Έλα, δός μου το!, είπε στην κόρη, της ή καπετάνισσα.

Η Ελενίτσα έλυσε την άκρη του μαντηλιού της, έβγαλε από έναν σφιχτό κόμπο το δαχτυλίδι και της τ' έδωσε.

Η Στράτανα προχώρησε περίλυπη και δγήκε απ' το σπύτι. Όταν απομακούνθηκε, ή Ελενίτσα, που την παρακολούθουσε με το βλέμμα, έπρεσε έπάνω στο ντιφάνι, έκρυψε το πρόσωπό της μέσα στα τυχία που τόσες φορές είχε όνειροπολήσει χέρια της και αναλήθηκε σε λυγμούς...

—Ο Θεός δς τον κοινή αν είνε δειλός, ψιθύρισε. Εγώ, εγώ τον αγαπάω μόνο...

Κάτω από τα δακρύδοεκα μάτια της, περνώσαν όσπασία ή Ιστορία του μεγάλου ξεωτά της με τ' Γιάννη. Ένα μαύρο, θλιβερό πέπλο σκεπάζει τώρα την ευνώ νούισση κοντά του. Και σιγά, σαν να φοδότην την ίδια τη φωνή της, ψιθυρίζει: —Γιάννη...

Αλήθεια, πόσο τον αγαπούσε! Θυμάται, πριν πέντε χρόνια, πόσο ή καρδιά της ήταν άδεια και ή ψυχή της μελαγχολική. Όπου σκετόταν και δρισκόταν, στο χτήμα, στο χωράφι, στο σπύτι, ένοιωθε ότι κάτι της έλειπε. Και χωρίς να ξέρη πώς αυτό ήταν ή αγάπη, τ' αναζητούσε άσυναίσθητα μέσα στα μάτια των παλληκαριών του χωριού της... Αλλά, και πάλι, δεν τ' έβρισκε.

Μιά μέρα, όμως, σ' ένα πανηγύρι του χωριού, γνωρίστηκε με τον Γιάννη. Η κυπαρισσένια κομμοσποσία του της έκαμε έντύπωση. Τα όλομυαρά μάτια του, καθώς ρυθίστηκαν δυο-τρία φορές μέσα στα δικά της, την συνεκλόνησαν...

Και όταν για μιά στιγμή, που δρέθηκαν μόνον, πώς από το τσαοδι του σπιτιού, ή Γιάννης της είπ' δειλά σ' αυτή: —Μ' αρέσεις πολύ, Ελενίτσα.

Η Ελενίτσα ένοιωσε μιά άγνωστη δς τότε ήδονική φοικίασι, να της περνώ δλο το σώμα. Και μιά άκαταπείκτη έπιθυμία να τ' οφάνει δινάτα!

—Και σ' έμένα, Γιάννη! Μά έγαμήλως δειλά τα μάτια χωρίς να τολμήση υ' άσπαράση λέει. Έτσι γεννιέται σιγά-σιγά ο έρωας. Κι' έτσι ο Γιάννης και ή Ελενίτσα άγαπήθηκαν.

Αργότερα, άσπασαίνονταν. Και ήσαν έτοιμοι να παντρευτούν ποιν ένα μήνα αν δεν έσπαυσε ή Έπανάστασις...

Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΝΕΙ ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ!

Άλλα πραγματικά λιποτάκτης ο Γιάννης. Στη χώρα των ληηταίων μπορεί κάποτε να γεννηθούν και λαοί...

Τότε και ο Γιάννης το έάττωμά του. Και αν δεν έπαιούσε ή πολεμική άντάρα, δεν θα τ' έμάθαινε ποτέ ή Ελενίτσα. Μά τώρα:

—Μ' έμψαν πιά!, έτραύλισε έξουθενωμένος καθώς ή πόρτα έκλεισε πίσω του και έφυγε ή μητέρα της Ελενίτσας που ήθελε και τούφερε το δαχτυλίδι.

Τα μασημένα λόγια της, τ' όδαντυλίδι που τ' όφάνει, ή άρρώστεια της καλής του... Όλα μαρτυρούσαν πώς είχε άπονηλφθή ή άδυστυχία του.

Αλλά την ίδια ώρα που ή κόρη θρημει γιατ' την ένικσε ο έρωας της, νική και ο έρωας του Γιάννη!

Ξαφνικά, ή αγάπη κάνει το θαύμα της... Και μεταβάλλει τον λαγό σε λιοντάρι!

—Μητέρα, φωνάζει ενώ τα μάτια του πετούν σπιθες. Ξέρω... κατάλαβα. Θα έτρεχα να μιλήσω ενώ της Ελενίτσας. Μά δεν προφταίνω. Οί σύτροφροί μου μπορεί να δρισκονται πολύ μακριά. Φεύγω, να τους προλάβω... Μιά χάρι μόνο σου ζητώ... Πές της ένα μικρό ψέμα. Πές της Ελενίτσας πώς μου τ' έδωσε το δαχτυλίδι και μην της φανερώσεις την αλήθεια, μην της τ' ξαναδώσεις πίσω παρά μόνον όταν άκούσης τ' όνομά μου να τό... άντιλαλούνε τα βουνά!

«ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ ΧΗΡΑ ΑΠΑΝΤΡΕΥΤΗ!»

Δεν έπέρασε πολύς καιρός. Και ο έρωας έσυμπλήρωσε το θαύμα του. Έπάνω στα βουνά της Μαλαζας ο Γιάννης Σήφακας άνδραγάθησε. Μ' ένα σώμα από 1200 ήρωικά Κρητικόπουλα, κατετρόπωσε τ' όχθρο και τον άνάγκασε να κατεβή στη θάλασσα...

Τα βουνά άντιλάλσαν τον ήρωισμό του δειλίου. Μά, συγχρόνως, άντιλάλσαν και τ' όν θανάτό του.

Το μήνυμα, βαρύ, καταθλιπτικό έφθασε ως το χωριό. Και ή κόρη του καπετάν Στρατή, ή λεοντόκορδη Ελενίτσα, όλοφυρομένη, μά περήφανη, έφώρεσε τη μέρα αυτή το πένθιμο πέπλο της χηρείας και το δαχτυλίδι που της έπέστρεψε ή μητέρα του Γιάννη, για να μην τ' ξαναδγάλη ποτέ πιά...

Και μόνη, βαρυνόμενη, βγαίνει το σούρουπο στο πασαθρι του σπιτιού και τραγουδά τον πόνο της για ν' εξαφρώση:

—Εγώ είμαι χήρα άπάντρευτη!

Γι' άλλες άνθίζουν τα βουνά,

γι' άλλες ροδίζει ή αύγούλα.

Η άρχοντισμένη νύχτα μου

κι' αυτή δεν έχει ελπίδα.

Την άνοιξι άνιερύηκε

κι' εγώ, τη ζηλεμένη,

μά οι άλλες έχουν άνοιξι

κι' εγώ χειμώνα μαύρο.

Η Ειρήνη έχει το Γιωργή,

ή Αοήμα το Μιχάλη,

κι' ή άσχημη ή Μαργωρή

κι' αυτή έχει το δικό της

Μόνον εγώ ή πεντάμορφη

κι' άρχονταναρμένη,

ή Ελενίτσα του Στρατή,

δεν έχω το δικό μου.

Δυο δαχτυλίδια έδέθηκαν,

μ' όλοχρηση άλυσίδα,

μά ο Χάρος έσημάδεψε

στην άλυσίδα άπάνω

και τ' ένα ή χήρα τ' όφου

και τ' άλλο τώνε ή Χάρος.

ΠΙΚΡΗ ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Ο πόνος της άμοιρης Ελενίτσας όλοένα και δυναμώνει. Βαρειές τύψεις για τ' όν θάνατο του αγαπημένου της άρχισαν να της ταραζουν την ψυχή.

—Εγώ τον έθανάτωσα, Θεέ μου!, ώδύρετο κλαίγοντας σπαρακτικά.

Και χτυπιόταν με τ' ίδια της τα χέρια, ενώ ή μάνα της έσπευδε να την συγκρατήσει, τρελλή απ' την αγνία.

—Κόρη μου, Ελενίτσα. Μην κλάς πιά. Μη μου κάνε έτσι και μου πεθάνης...

Η φτωχή μητέρα! Δεν μπορούσε να φαντασθή ποιος άδίσταχτος πόνος έδεσνε την καρδιά της άπελπισμένης κόρης της.

Πραγματικά ο σπαραγμός της Ελενίτσας ήταν άπέραντος. Όρες όλόκληρες καθόταν με το κεφάλι μέσα στα χέρια και ζετούλιζε την άνέμη των πονεμένων συλλογισμών της:

—Ναί, εγώ τ' όσκότωσα! μονολογούσε. Για μένα είχε γυρίσει απ' τον πόλεμο, για μένα έγύωισε το χωριό. Γιατί ο έρωας του ήταν μεγαλύτερος από τη δειλία του... Μά και δειλός αν ήταν, κι' αν λιποτάκτησε, δικαίωμα είχα ενώ υ' απαιτήσω απ' αυτόν εκείνο που ο Θεός δεν τ' έδωσε:

Καταρίονταν τ' όν έαυτό της. Και μέσα στα δάκρυα της έσκυβε και καταφύλλουσε το δαχτυλίδι τ' αγαπημένου της νεκρού που έφυλάγιζε τ' όνομά της στο χέρι της.

Κι' οι δικό της, που την έβλεπαν σ' αυτή την κατάσταση, ψιθύριζαν κουτώντας θλιμμένα το κεφάλι:

—Μ' αυτό το δαχτυλίδι θα πεθάνη ή άμοιρη!

ΜΟΙΡΟΛΟΙ· ΜΑΝΑΣ

Πέρασαν χρόνια. Η Ελενίτσα έχει γίνε σωστό σκιαχτρο. Απόμεινε ή σκιά της σκιάς της. Και ή μάνα της ή δόλια, τρελλή απ' την άπελπισία της μοιρολόνα μέσα στον πόνο της:

—Χάρε, δεν ήρως άλλονε να πές να σημάδεψης, μόνο με τ' ένα δόλι σου τρεις βρήκες να χτυπήσης; Δέ σούκαναν τα στήθια μου, να πρωτοσή τ' όδολι σαν μάνα που είμαι στην καρδιά σφιχτά να τ' κρατήσω να μην αφήσω κι' άλλες δυο καρδιές να φορμακώση;

Οί συγγενείς της ζητούν να την παντρεύουν. Ξέρουν ότι μόνο ένας γάμος θα την σώση απ' το άγρο σβύσιμό της... Μά, ή Ελενίτσα δεν θέλει υ' άκούση κανέναν. —Είμαι άξια της μοίρας μου!, ψιθυρίζει σε κάθε τετρίμηνη παρηγοριά των δικών της.

ΚΙ' ΟΜΩΣ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΖΟΥΣΕ...

Κι' όμως! Κανείς ποτέ δεν έμαθε, κανείς δεν φαντάσθηκε ότι ο Γιάννης ο Σήφακας, ο έλευθερωτής της Κρήτης, δεν πέθανε...

Ριγμένος σ' άνήλια ύψωγεια μιάς ύγρης φυλακής της Ρόδου, ο άλυσοδεμένος κατάδικος θοηνούσε χρόνια όλόκληρα την χαμένη αγάπη του ψιθυρίζοντας:

—Πού νάναι τ' άνα ή Ελενίτσα; Να ζή ή να πέθανε; Κι' αν ζή, φορά άραγε το δαχτυλίδι μου; Τό βλέπει, τ' όφιλδπως κι' εγώ το δικό της; Η τ' όλλαξε και φορά το δαχτυλίδι κάποιου άλλου πιο γενναίου από μένα;

—Έτσι, μακριά ο ένας απ' τον άλλον, άναπώντας, πέθαναν μέσα σε μιά μαυτική προσμονή οι δυο θρυλικοί έρασται της έπανάστατημένης Κρήτης, άφοι χρόνια όλόκληρα περίμεναν τη λύτρωσι μαρμαρώνοντας και λυώνοντας...

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Ο φοιτητής της Ιατρικής δίνει εξέταση για να πάρη το δίπλωμά του. Ο καθηγητής, λοιπόν, της κλινικής εξέτασεως τ' όρωτά:

—Ο άνθρωπος αυτός που έχω μπροστά μου, έχει το ένα πόδι μακρύ και τ' άλλο κοντό. Τί θα κάνετε έσείς σ' αυτή την περίπτωση;

Ο φοιτητής άπαντ' υτροπαλός: —Μά, νομίζω, κύριε καθηγητά, πώς θα έκούσασιναι κι' εγώ σ' αυτή την περίπτωση.

ΠΩΣ ΘΑ ΣΩΠΑΙΝΕ...

Η χαριτωμένη κατάσκοπος Χ3 δίδει άναφορά:

—Στρατηγέ μου, παρηκολούθησα τ' όν κατάσκοπο H45, τ' όν συνέλαβα και τ' όν παντρεύθηκα.

—Πώς; Παντρεύθηκες ένα κατάσκοπο τ' όχθρου;

—Συγγνώμη, στρατηγέ μου, δεν μου δώσατε διαταγή να τ' όν κάνω να σωπάση για πάντα.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΠΙΤΥΧΗ ΣΤΗ ΖΩΗ

Ένας πατέρας έλεγε κάποτε στο παιδί του, πώς δυο πράγματα είναι άπαραίτητα για να επιτύχη κανένας στη ζωή.

—Και ποιά είνε; ρώτησε το παιδί.

—Η τιμιότητα και ή έμπειρία.

—Τί είνε τιμιότητα;

—Να κρατάς πάντα το λόγο σου.

—Και τί είνε έμπειρία;

—Να μη δίνης ποτέ το λόγο σου!

ΤΑ... ΚΑΛΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Σ υελήφθη στο Λονδίνο — γράφουν οι άγγλικές έφημερίδες — ένας νεαρός, που χαρακτηρίζεται ως ένας από τους πιο περιέργους κερδοσκόπους του πολέμου. Έπαφελούμενος ο νεαρός αυτός της γενικής σβέσεως των φωτών, έφρόντιζε να συγκροτείται δθθεν κατά τύχη, στο όρομο με νεαρές Άγγλίδες, που τίς... φιλούσε!

Ο δικαστής τ' όν κατέδικασε σε πρόστιμο έξη λιρών, με την δικαιολογία ότι δεν είνε τίμιο να έπωλελήται κανείς της άτυχίας της ανθρωπότητας για ένα τόσο άνόητο κέρδος.

ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο έπιλοχας ενός γαλλικού λόχου, κάπου στη γραμμή Μαζινό, έτοιμάζει την ομάδα του για να την έγκαταστήση στα προκεχωρημένα φυλάκια. Πριν όμως ξεκινήση, θέλει να δεισισθή ότι οι άνδρες του άντελήφθησαν τις σχετικές οδηγίες που τ' όυς έδωσε. Άπειυ θύνεται λοιπόν στον πρώτο:

—Πές μου έσύ, τί θα κάμης όταν ενώ βρίσκεσαι σ' ένα προκεχωρημένο φυλάκιο, ύποστης αίφνιδιαστική έπίθεση από τ' όν έχθρο;

—Θα φύγω και θα τρέξω να είδοποιήσω τ' όυς άλλους.

—Έτσι, έ... Τέσσερις μέρες περιορισμό για να προσέχης άλλοτε. Άποτεινείται στον άλλον:

—Έσύ, μήπως μπορείς να πής τί θα έκανες στη θέση του;

—Εγώ, κύρ έπιλοχία, θα σκοτώσω έναν και θα τρέξω να είδοποιήσω τ' όυς άλλους...

—Κι' έσύ τ' ό ίδιο: τέσσερις μέρες περιορισμό. Και όμως εγώ σάς τα είπα όλα και έπρεπε να τα έχετε νοιώσει.

Άποτεινείται στον τρίτο, έναν Μαρσεγιέζο:

—Κι' έσύ, Μάριε, μπορείς να μου πής τί θα κάνεις;

—Εγώ, κύρ έπιλοχία μου, εγώ... εγώ... θα κάμω τέσσερις μέρες περιορισμό στο πειθαρχείο!

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΙΠΠΟΤΙΣΜΟΣ

Τ ήν περασμένη έβδομάδα ένα γερμανικό αεροπλάνο, δληθέν από τα τηλεβόλα της αντιαεροπορικής άμυνας, έπεσε έπάνω στις στέγες μερικών σπιτιών στο Κλάκτον της Άγγλίας. Οί έ-

—Να μπορούμε μέσα. Άγιέ Πέτρο, τ' όν άπήντησαν εκείνοι. Είμαστε και οι 52 πιλότοι αεροπλάνων και έκτελέσαμε έπως μπορούσαμε καλύτερα τ' όν προς την Πατρίδα καθήκον μας, που είνε και τ' όν έφύγουμε. Νουμίζω, λοιπόν, ότι δικαιούμεθα μιά θέση ο καθένας στον Παράδεισο.

—Και μιά αντίρρηση, άπήντησε ο Άγιος Πέτρος, αλλά περιμένετε μιά στιγμή για να δώ τα διδύα...

Ο Άγιος Πέτρος έλειψε λίγα λεπτά και όταν έγύρισε, τ' όυς είπτε:

—Λυπούμαι, καλοί μου άνθρώποι, αλλά μόνο δυο από σάς θα περάσουν μέσα. Οί άλλοι να φύγουν.

—Και γιατί; ρώτησαν με δικαιολογημένη άλλως τε κατάπληξι οι ήρωικοί αεροπόροι.

—Απλούστατα, παιδιά μου, τ' όυς άπήντησε ο Άγιος Πέτρος, γιατί δυο άναφέρει ως φονευθέντας τ' όν άναίωνα του στρατηγείου σας εκείνη την ήμερα...

—Απλούστατα, παιδιά μου, τ' όυς άπήντησε ο Άγιος Πέτρος, γιατί δυο άναφέρει ως φονευθέντας τ' όν άναίωνα του στρατηγείου σας εκείνη την ήμερα...

—Απλούστατα, παιδιά μου, τ' όυς άπήντησε ο Άγιος Πέτρος, γιατί δυο άναφέρει ως φονευθέντας τ' όν άναίωνα του στρατηγείου σας εκείνη την ήμερα...

—Απλούστατα, παιδιά μου, τ' όυς άπήντησε ο Άγιος Πέτρος, γιατί δυο άναφέρει ως φονευθέντας τ' όν άναίωνα του στρατηγείου σας εκείνη την ήμερα...

—Απλούστατα, παιδιά μου, τ' όυς άπήντησε ο Άγιος Πέτρος, γιατί δυο άναφέρει ως φονευθέντας τ' όν άναίωνα του στρατηγείου σας εκείνη την ήμερα...

—Απλούστατα, παιδιά μου, τ' όυς άπήντησε ο Άγιος Πέτρος, γιατί δυο άναφέρει ως φονευθέντας τ' όν άναίωνα του στρατηγείου σας εκείνη την ήμερα...

—Απλούστατα, παιδιά μου, τ' όυς άπήντησε ο Άγιος Πέτρος, γιατί δυο άναφέρει ως φονευθέντας τ' όν άναίωνα του στρατηγείου σας εκείνη την ήμερα...

—Απλούστατα, παιδιά μου, τ' όυς άπήντησε ο Άγιος Πέτρος, γιατί δυο άναφέρει ως φονευθέντας τ' όν άναίωνα του στρατηγείου σας εκείνη την ήμερα...

—Απλούστατα, παιδιά μου, τ' όυς άπήντησε ο Άγιος Πέτρος, γιατί δυο άναφέρει ως φονευθέντας τ' όν άναίωνα του στρατηγείου σας εκείνη την ήμερα...

—Απλούστατα, παιδιά μου, τ' όυς άπήντησε ο Άγιος Πέτρος, γιατί δυο άναφέρει ως φονευθέντας τ' όν άναίωνα του στρατηγείου σας εκείνη την ήμερα...

—Απλούστατα, παιδιά μου, τ' όυς άπήντησε ο Άγιος Πέτρος, γιατί δυο άναφέρει ως φονευθέντας τ' όν άναίωνα του στρατηγείου σας εκείνη την ήμερα...

Η «ΤΙΜΗ»

ΥΠΟ ΑΝΤΡΕ ΝΤΕ ΛΟΡΝΤ

Έκείνο το βράδυ ο Πάβλ Μπε νές έβαζε την τελευταία πεννιά στο δρόμο του «Η Τιμή». Και η χαρά του ήταν τόσο γνήσια, τόσο μεγάλη εκείνο γεγονός, ώστε υποσχεθηκε, στη γυναίκα του ότι θα έπληθαιναν ν' ακούσουν τοιγυνηκή μουσική.

Την υπόσχεση την είχε δώσει σε μια στιγμή ενθουσιασμού, και μετάνιωσε πολύ γρήγορα, αφού όμως έδωσε τον λόγο του έπρεπε να τον κρατήσει. Σπα- νίως επέτρεπε στη γυναίκα του να θυγαίνει έξω και ποτέ του δεν την άδηνόχεσε σε δημόσια κέν- τρω και πολύ λιγώτερο σε ένα ξενοδοχείο της μόδας με μου- σική τοιγυνηκή. Μετάνιωσε για την υπόσχεση που είχε δώ- σει και προσπαθούσε να πάρη τον λόγο του πίσω.

—Θέλεις, αντί για μουσική, να σου αγοράσω κανένα ωραίο πραγματάκι; Θά προτιμούσα να μείνωμε σπίτι.

—Όχι, όχι Πάβλ! Μου το υποσχεθηκες...

—Δεν το είχα καλοσκεφθή. Με είχε ζαλίσει η χαρά. Δεν προτιμάς να μη θυγούμε;

—Έκείνη τον άκουε λυπημένη, έτοιμη να κλάψη.

—Μα δεν θέλεις λοιπόν να θυγαίνεις ποτέ μαζί μου έξω; Τόσο απαισία είμαι, ώστε να ντρέπεσαι να με συνοδεύεις;

—Ο Πάβλ δεν απήντησε, δεν μπορούσε ν' απαντήσει σε τέ- τοια ερώτηση. Δύο χρόνια τώρα που ήταν παντρεμένοι, δεν την είχε πάρει σχεδόν ποτέ. Έ- κείνη χαίρεται σαν παιδί για τη νυκτερινή εκείνη έξοδο. Πη- δούσε, γελούσε διαρκώς και άγ- κάλιαζε τον άνδρα της γεμίζον- τας τον με διστικά φίλια.

—Τι χαρά, ανδρούλη μου! Να δης τι ωραία που θα δια- σκεδάσωμε. Μην ντρέπεσαι για μένα! Θά γίνω ωραία κι' ο κό- σμος θα λήη: «Τι όμορφη γυ- ναίκα που έχει αυτός ο Μπε- νές!» Θά μας πάρουν για ε- ρωτευμένο ζευγαράκι.

—Μα, Κλάρα...
—Τί, οι περισσότεροι συγ- γραφείς δεν έχουν άσχημες γυ- ναίκες; Άσχημες, άνοητες και φτωχές. Αυτό συμβαίνει πάντο- τε με σάς τους ποιητές; Είπατε πιά επιτηδείοι στον ούρανό πα- ρά στη γη. Έντελώς άδέξιοι.

—Δεν λες ήλιθιοι, καλύτερα;
—Ηλίθιοι, όχι. Είπατε όμως όπως οι κύκιοι. Στη θάλασσα κολυμπούν μεγαλοπρεπώς, μό- λις όμως θυγούν στην ξηρά τρι- κλίζουν...

—Είμαι κι' εγώ έτσι;
—Όχι, αγάπη μου. Αν ή- σουν έτσι, δεν θα γινόμουν γυ- ναίκα σου. Είσαι πολύ ξεμπύ- ντερος από τους άλλους συνα- δέλφους σου.

—Και μετάνιωσες ίσως για τί έγινες γυναίκα μου;

—Δεν είπα τέτοιο πράγμα. Μα τί κοιτάς που είσαι, ποιη- τάκο μου!

Τον φιλούσε στο πρόσωπο.

χωρίς όμως την πρώτη εκείνη ορμή, χωρίς την τρυφερότητα του παλιού καιρού, όταν η Κλά- ρα Βάις έδέχθηκε να γίνει σύ- ζυγος του Πάβλ Μπενές. Η ποι- ητής εκείνη είχε περάσει.

Οι δειλοί και οι άσθενείς τον χαρακτήρα δεν επιβάλλονται στις γυναίκες, και όταν ακόμη είναι ποιητής. Πολύ λιγώτερο μάλιστα όταν είναι ποιητής, δι- ότι η γυναίκα θέλει τον άνδρα και σωματικά τέλει, αδιάφο- ρο αν διανοητικός είναι ο τελει- ότερος άνθρωπος του κόσμου. Και όταν ο άνδρας έχει άδυνα- μίες, αυτές μεγαλώνουν στα μάτια της γυναίκας και γίνον- ται διπλάσιες.

Και η Κλάρα, που είχε παν- τρευθή με τον Μπενές από κα- θαρό ιδεαλισμό, είχε αρχίσει τώρα να βαρύνεται. Σ' αυτό ε- φταίγε ο άνδρας της. Ο περι- ωρισμένος βίος που ζούσε, οι ζηλοτυπίες του Πάβλ, τα διαρ- κή παράπονα του, οι αιώνιες του σκηνές είχαν κουράσει την Κλάρα.

Παράδειγμα, οι δυσκολίες που της έκανε για να πάν να ακούσουν λίγη μουσική. Και ό- λες εκείνες οι σκηνές κατέλη- γαν πάντοτε με τον ίδιο τρό- πο. —Ο Πάβλ, γονατιστός μπρο- στά της, της ζητούσε συγγνώ- μνη και υπέκυπτε, όπως σήμε- ρα.

Τη στιγμή εκείνη της έφά- νηκε τόσο μικρός, τόσο θλιβε- ρά άσημαντος, ώστε ενόισε ο- τι είχε δίπλα της όχι τον συγ- γραφέα, όχι το ιδεώδες, όχι τον αγαπημένο της σύζυγο, αλλά έναν άσημαντο ξένο, σαν έναν από τους πολλούς εκείνους που περνούν μέσα στην κίνηση του ηλεκτροφωτισμένου δρόμου.

—Η σίβουσα του κοσμικού κέντρου ήταν γεμάτη. Άφου εί- μάτην εξήγησαν ένα κενό τρα- πεζάκι, οι σύζυγοι ήσαν έτοι- μοι να φύγουν, όταν ο Μπενές άκουσε κάποιον να τον φωνά- ζει:

—Πάβλ! Πάβλ!
—Ένας ύψιλος κύριος με πλα-

τείς δώμος και μεγάλα κάστα- να μάτια επλησίασε.
—Μη φύγετε, έχω άδειανό τραπέζι.
—Εσείς είπατε, κ. Μπαρσύ;
—Ολόκληρος, αγαπητή μου κυρία.

—Επιστρέψατε, λοιπόν, α- πό το μεγάλο ταξίδι σας;
—Μάλιστα, σήμερα το πρωί. Ήρθα απόψε εδώ για ν' αντα- μώσω κανένα γνωστό πρόσωπο. Σας βεβαιώ, όμως, κυρία, ότι δεν έπεριμένα ποτέ να σας βρώ εδώ...

Και γυρίζοντας προς τον Πάβλ:

—Πώς συνέβη αυτό, να θυγ- με τη γυναίκα σου έξω;
—Δεν είχα διόλου όρεξη, α- πήντησε η Κλάρα για τον άν- δρα της. Τι συμπτώσεις όμως! Θάλεγε κανείς ότι το κρατήσα- τε επίτηδες για μας το τραπέ- ζακι!...

—Αν είμαι περιττός, σάς το παρακαλώ έντελώς. Μήπως θέλετε να μείνετε μόνοι;

—Α, μπά! Είμαστε εύχα- ριστημένοι που σας ξαναδλέπο- με. Δεν είναι έτσι, Πάβλ;
—Ασφαλώς. Και είχα μά- λιστα να κάμω μία παρακλήση στον φίλο μου και κριτικό...

—Οι δουλειές τελευταίες...
—Ας διασκεδάσωμε πρώτα λίγο.

Και ο κριτικός μετέδωσε την ευθύμια του στους δυο του φί- λους. Ο Μπενές, μόλις ήπιε λιγάκι, ξέχασε τη συνήθισμένη μεγαλοχολία του. Λίγο μετά τα μεσάνυχτα αποφάσισαν να ε- πιστρέψουν στο σπίτι.

—Τι ωραία που είναι η ζωή, Κλάρα! Μία αγαπημένη γυ- ναίκα, ένας καλός φίλος, μία άρχιστρα που σε συναρπάζει. Υπήρξα ευτυχής απόψε!

—Βλέπεις, λοιπόν... Δεν μπο- ρούσαμε να το επαναλαμβάνω- με συχνότερα αυτό;

—Βεβαιότατα! Και θα κα- λούμε μάλιστα και τον κριτικό. Δεν υπάρχει πιά ευχάριστη αν- θρώπος για συντροφιά, από τον Μπαρσύ. Κι' έπειτα, ξε- ρεις, ως κριτικός έχει μεγάλη έπιρροή. Πρέπει να διατηρούμε

σχέσεις μαζί του. Μήπως δεν σου άρεσει;

—Ίδιαίτερως, όχι. Κάποτε μου είναι ευχάριστος. Δεν είναι ο τύπος μου. Κι' έπειτα, έχει φήμη δόν Ζουάν και ξέρεις ότι οι άνθρωποι αυτού του είδους δεν μου άρεσουν.

—Πρέπει όμως να είμαστε ευγενείς μαζί του. Μου υποσχέ- θηκε να ένοργήσει να άνεβή το δράμα μου. Άυριο θάρρη να του το διαβάσω.

—Θάρρη;
—Πώς μου το ρωτάς έτσι φοβισμένα; Τον φοβάσαι;

—Όχι, αλλά δεν μου άρε- σει νάρρη. Δεν πηγαίνεις εσύ καλύτερα;

—Μου το λες πολύ άργα. Τέλος πάντων, υποφέρε τον έως ότου γίνη δεκτό το έργο μου.

—Η Κλάρα δεν απήντησε. Έ- γδυόταν άφηρημένη.

—Εγώ του απηγόρευσα να έρχεται εδώ, σκεπτόταν, κι' αυ- τός τον καλεί. Δεν βλέπει λοι- πόν ότι τον άποφεύγω κι' αυτός μάς ενώνει...

Το βλέμμα του Πάβλ έστα- μάτησε επάνω στους γυμνούς ώμους της γυναίκας του.

—Πόσο σ' αγαπώ, Κλάρα μου, και πόσο ευτυχής θα γί- νωμε! Τώρα έρχεται η δόξα...
—Ο Μπαρσύ θα με βοηθήση.

Πιστεύω να φανής καλή μαζί του.

—Ναί, ναί, άφησε με τώρα να κοιμηθώ.

—Εκείνη όμως δεν κοιμόταν. Με κλειστά τα μάτια σκεφτο- ταν ότι είχε τώρα όλο το δι- καίωμα ν' απατήσει τον άση- μαντο κι' μικροπρεπή εκείνο άνθρωπο, μπροστά στον όποιον ο άλλος, εκείνος που θάρχόταν αύριο, ήταν ένας ήρωας.

Και το επόμενο βράδυ, ενώ ο σύζυγος έπληθαινε να φέρη το χειρόγραφό του, ο ήρωας της εί- πε:

—Σας είχα υποσχεθώ να μη ξανάεθω, και ως τίμιος άνθρω- πος έκράτησα τον λόγο μου. Σήμερα, όμως, με καλεί ο σύ- ζυγός σας...

—Εκείνη τούσφιξε το χέρι κι' έσκυψε να του πη κάτι στ' αυ- τί.

—Δεν είναι έτσι; Είμαι υπο- χρεωμένη να είμαι τίμια άφου αυτός δεν είναι τίμιος;...

—Ο Μπαρσύ την έκτύπησε στα μάτια, ενώ ο Πάβλ επέστρεφε με τα χειρόγραφα του.

—Καθήστε στον καναπέ και άρχίζω άμέσως την ανάγνωση, είπα.

—Είμαι δική σου, έπιθύοισε η Κλάρα στον Μπαρσύ και έ- κάθησαν ο ένας κοντά στον άλ- λον.

—Εμεσολάβησε λιγόστιγμη σι- ωπή και μετά ο Πάβλ άρχισε να διαβάζει με έμφαση:

—«Η Τίμη», κοινωνικό δράμα σε πράξεις τρεις...»

ΑΝΤΡΕ ΝΤΕ ΛΟΡΝΤ

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

★ Είναι άδιακρισία να ζη- τάς πράγμα που δεν μπορούν να σου άρνηθουν.

★ Η έλπίς είναι βαθμιαία κούραση, που άπολήγει σε ά- πογοήτευση.

★ Η ζήλεια του μνηστήρας είναι έπαινος, αλλά η ζήλεια του συζύγου είναι ύβρις.

★ Πρέπει να συλλογίζεται κανείς, ό,τι λέει, αλλά δεν έι- νε άνάγκη να λήη ό,τι συλλο- γίζεται.

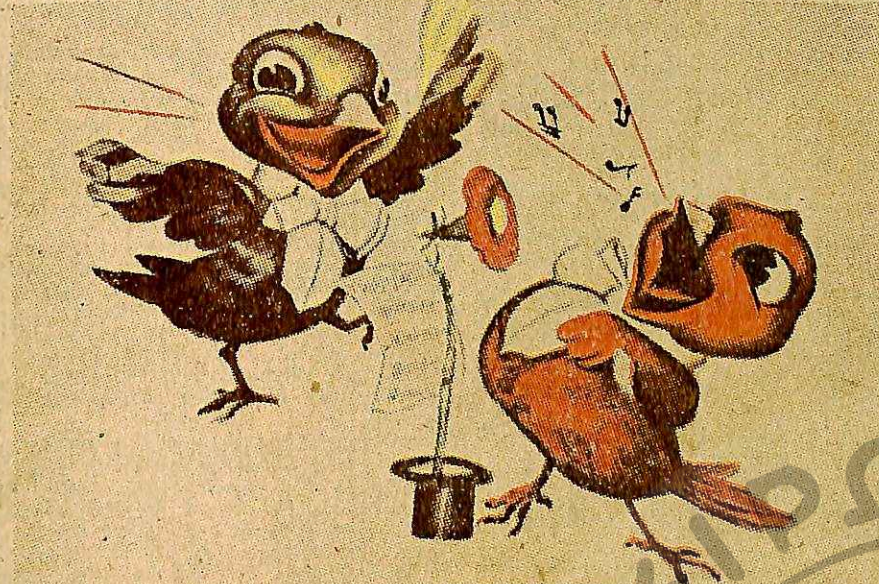
Τά ζωντανά ΣΥΝΗΤΗΡΙΑ

Θερινές άπολαύσεις

ΤΟ «ΡΕΠΕΡΤΟΡΙΟ» ΤΟΥ ΑΗΔΟ- ΝΙΟΥ.— ΤΟ ΞΕΦΤΙΣΜΕΝΟ ΤΡΑ- ΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΟΡΥΚΙΟΥ.— ΤΟ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟ ΚΕΛΑΓΙΔΗΜΑ ΤΟΥ ΠΥΡΟΥΛΑ.— Η ΠΟΛΥΜΑΘΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΤΣΥΦΑ.— Η ΤΕΜΠΕΛΙΑ ΤΟΥ ΣΠΟΥΡΓΙΤΗ.

Μία πραγματικά τερπνή ευχάριστη- σις, τώρα το καλοκαίρι, εκείνων που μένουν στις έξοχες, είναι να μαντεύουν την ώρα από το κελαϊδισμό των που- λιών. Αυτό άλλως τε μπορεί και να σας χρησιμεύσει κάποτε.

—Ας υπαθέσωμε ότι εκεί, στην έξοχή, το ζυπνητήρι σας σταμάτησε την ή-

μέρα ακριβώς που αποφασίσατε να κά- μετε μία πρωινή πορεία. Αυτό μπορεί να σας συμβεί στην απομερακρυσμένη κατασκήνωσή σας, όποτε είναι αδύνατο να πληροφορηθήτε την ώρα. Δεδομένου ότι οι διαβάτες, και μάλιστα με ρο- λόγια, δεν είναι και τόσο συχνοί.

—Εάν λοιπόν τότε ακούσετε το ά η- β ό ν ι να έκτελη το «ρεπερτόριό» του, μη δίνετε καμμία προσοχή, γιατί το φημισμένο αυτό πουλί είναι ένας ύ- πνοδάτης, που δεν άφίνει καλώς-καλά ούτε να ξεμερώση για να άρχιση την σερενάτα του.

—Όταν όμως ακούσετε να ξεσπά το χοριτωμένο τραγουδί του σ π ί ν ο υ, να είστε βέβαιοι ότι η ώρα είναι 1.30 ή 2. Ο σπίνος είναι ένα πολύ τακτικό στις συνήθειές του πουλί.

—Εάν ακούσετε ένα τραγουδί που σας υπαινιμίζει κάπως του άηδονιού και που σας φαίνεται όμως — και με το δικό σας — λιγώτερο άρμονικό, να ξέρετε ότι είναι η ώρα μεταξύ 2 και 3. Το πουλί που κελαϊδάει την ώρα αυτή είναι ο μ α υ ρ ο κ ε φ α λ ά ς.

—Είναι όμως ακριβώς 3 ή ώρα, όταν ά- κούονται σποραδικώς και άνισοι σε ά- ριθμό κρωγμοί, σαν ένα είδος ξεφτίσμα- τος που υπενθυμίζουν μαθήτρια της πρώτης τάξεως του Ώδεϊου, της ό- ποίας η φωνή δεν έχει σταθεροποιηθί-

ακόμη. Είναι τ ο ό ρ τ υ κ ι που ζυπνάει.

—Τρεις και μισή ή ώρα. Ένα μελαγ- χολικό και λίγο σοβαρό τραγουδί ά- κούεται, στο όποιο άνακατεύεται καμ- μιά φορά ένα ειρωνικό σφύριγμα. Έτσι φανερώνεται ο π ύ ρ ο υ λ α ς με τη σειρά του.

—Τον κοκκινολαίμη πύρουλα, διαδέχε- ται η κοκκινολαίμη τσιλιδήθρα (ύ π ο- λ α τ ς), που η ώρα 4 αποφασίζει να σηκώση από το κρεβάτι τους ύπνα- ράδες.

—Εξ άλλου ο κ ό τ σ υ φ α ς τρέ- χει άμέσως εις βοήθειάν του. Είναι πολ- λύ δύσκολο όμως να τον καταλάβη κα- νείς τον κύριο αυτόν, γιατί συνηθί- ζει τόσο πολύ να μιμνηται το τραγουδί των άλλων πουλιών, ώστε το πρωί — πρωί που ζυπνάει, ούτε ο ίδιος δεν ξέρει ποιά είναι το πραγματικό του τραγουδί. Και αν ο κότσυφας εκπαιδευόταν λίγο από έναν ύπομονητικό... μουσικοδιδάσκαλο, όσφαλώς θα μπορούσε να σας τραγου- δήση τον Έθνικό Ύμνο, το «Ένας άη- τός καθόταν» ή καμιά όπερα, πλά- γμα που δεν προείδε ο φυσιολόγος Πιννέ, που υπήρξε ο πρώτος που πα-

—Και όμως έρχονται ώρες που πλάντω, μαμά. Το πρωί, όταν ζυπνώ, ποτέ δεν ξέρω που βρίσκομαι. Τις ώρες του σχο- λείου και όταν μελετώ, το ξεχνώ, αλλά το βράδυ, όταν ανάβωμε το φώς, μου έρ- χεται να κλάψω. Φυσικά, ξέρω πως εί- ναι πόλεμος και στον πόλεμο όλοι οι άνθρω- ποι, άλλος λίγο, άλλος πολύ, πρέπει να υποφέρουμε! Έγώ υποφέρω γιατί ό μπo- μπάς βρίσκεται στο μέτωπο και... τι έ- σαι, μαμά, μάς έγκατέλειψες και τους δυο.

—Σε σπάζομαι, μαμά. Η γιαγιά ά- ναστενάζει όταν μιλάω για σένα και αυ- τό μου συμβαίνει πολλές φορές.
—Το παιδί σου,
—Ανρύ Πιώς

Τρία ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Επίκαιρο διήγημα

Σ την άρχή ο καθένας έμεινε σιωπηλός, καθώς κρατούσε την πένα του. Έ- πειτα και οι τρεις την ίδια μέρα άρ- χισαν να γράφουν από τρία διάφορα μέ- ρη της Γαλλίας:

ΓΡΑΜΜΑ ΠΡΩΤΟ

«Κασίς, 17 Μαρτίου,

»Αγαπητή μου μαμά,
»Θά σου διηγηθώ πως έπέρασα την έ- δδομάδα μου. Πρώτα — πρώτα, δεν έχω κανένα παραπονο για τίποτε. Δεν αισθά- νομαι το ψύχος, όπως ο καυμένος ο πατέ- ρας στο μέτωπο μέσα στο χιόνι. Και σύ, φαντάζομαι, πως θα είσαι καλά στο Μπο- ρν, στην άδελφή σου, στην θεία μου, που δεν την είδα ποτέ. Έκείνο που θα ήθελα, ήταν να είχα έναν μικρό άδελφό στη Βρε- τάνη. Θα μπορούσαμε να παίζωμε κρυ- φτούλι, να διαβάζωμε την γεωγραφία.

»Η γιαγιά μου, η Πιώς, δεν είναι κα- κιά. Τουναντίον μάλιστα. Έλεγε πως έχει δύσκολο χαρακτήρα. Λάθος. Αν έβλεπες με πάση ύπομονη διαβώναι τα θέματά μου! Έπειτα, μου φτιάχνει ωραία φανητά και κάθε Κυριακή ένα γλυκό, διαφορε- τικό πάντοτε. Η καυμένη ή γιαγιά προ- σπαθεί διαρκώς να μου κάνει ευχάριστες εκπλήξεις.

»Και όμως έρχονται ώρες που πλάντω, μαμά. Το πρωί, όταν ζυπνώ, ποτέ δεν ξέρω που βρίσκομαι. Τις ώρες του σχο- λείου και όταν μελετώ, το ξεχνώ, αλλά το βράδυ, όταν ανάβωμε το φώς, μου έρ- χεται να κλάψω. Φυσικά, ξέρω πως εί- ναι πόλεμος και στον πόλεμο όλοι οι άνθρω- ποι, άλλος λίγο, άλλος πολύ, πρέπει να υποφέρουμε! Έγώ υποφέρω γιατί ό μπo- μπάς βρίσκεται στο μέτωπο και... τι έ- σαι, μαμά, μάς έγκατέλειψες και τους δυο.

»Σε σπάζομαι, μαμά. Η γιαγιά ά- ναστενάζει όταν μιλάω για σένα και αυ- τό μου συμβαίνει πολλές φορές.

—Το παιδί σου,
—Ανρύ Πιώς

ΓΡΑΜΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟ

«Από το μέτωπο, Κυριακή 17 Μαρτίου,
»Αγαπητή μου Μαρί — Σολάνζ,

»Αυτό είναι ένα αίσθημα δυνατότερο ά- πό τη βέλγησή μου. Πρέπει να σου γράψω. Χθές ήμουν τόσο μελαγχολικός, που έ- ζήτησα να με στείλουν στην πρώτη γραμ- μή, με την ελπίδα να ξεφορτώσω μία για πάντα. Ξέρω πως υπάρχει ο μικρός Άν- ρυ και ότι πρέπει να ζήσω προς χάριν του, αλλά η μητέρα μου, που μου γρά- φει τακτικά, μου λέει ότι είναι ευτυχισμέ- νη να τον έχει κοντά της. Είμαι θέλειος πως, αν σκοτωθώ, θα κάμη ότι χρειάζε- ται για να τον μοσφώση.

»Εσύ διαλέγεις τον τρόπο της ζωής σου και το γεγονός ότι εξακολουθείς να σιωπώς άποδεικνύει ότι είσαι ευχάριστος ή- νος. Σου το εύχομαι μ' όλη μου την καρ- δια. Όσο για μένα, όλα έχουν τελειώσει. Είχα έσένα και το επάγγελμά μου. Το έ- παγγελμά μου το άφησα. Έσύ έφυγες. Γιατί να παραμείνω στη ζωή;

»Τώρα, που όλα τελειώνουν, σου στέλ- νω τον θερμό μου χαιρετισμό.

»Φερνάνδος.»

ΓΡΑΜΜΑ ΤΡΙΤΟ

«Βορδό, Κυριακή 17 Μαρτίου,
»Φερνάνδος,

»Κάθε πρωί περιμένω τον ταχυδρόμο, με την ελπίδα ότι θα έχω ένα γράμμα δι-

ΣΟΝΑΘ

κέ σου. 'Αλλά, βέβαια, εσύ έχεις άλλες ασχολίες σοβαρότερες από τη ζωή της ανήθικης Μαρί - Σολάνζ. Ξεροντας τον χαρακτήρα σου και το πόσο είσαι ευσυνείδητος άνθρωπος, έχω την πεποίθησή πως έγινες ένας πρώτης τάξεως στρατιώτης. Τί θαύμα έχεις; Σε βλέπω με τη φαντασία μου να σηκώνεις τους ώμους σου: «Έχει το νου της στα γαλόνια! 'Η ίδια πάντοτε. Δεν σκέπτεται παρά ό,τι λάμπει».

«Ναί! Ναί! Ναί! 'Αγάπησα έως τώρα τα χρώματα, τον θόρυβο, τον χερσό! Μάθε, όμως, αγαπητέ μου Φερνάνδε, ότι από τότε που έφυγες άλλαξα εντελώς. Συχαίνωμαι τον εαυτό μου. Συχαίνωμαι τη γυναίκα που γνώρισα και όλα τα ελπίσματά της. Είμαι, φυσικά, νευρική πάντοτε, τώρα μάλιστα πιο πολύ. Πρώ να τρελλάνω την αδελφή μου. Γελώ με τις κουταμάρες μου, γιατί σ' έχασα, γιατί δεν σ' αγάπησα όσο πρέπει. Τώρα όμως σ' αγαπώ περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Και ο μικρός μας 'Ανρύ, που μου έφερε τα νύχια στο χέρι το βράδυ που έφυγα... Γιατί δεν έκανες το ίδιο κι εσύ; Γιατί δεν μ' εκράτησες;

«Δεν σκεφτόμουν παρά μονάχα να διασκεδάω, ενώ εσύ, καλέ μου φίλε, εφρόντιζες, όσο μπορούσες, για να μου κάνης τη ζωή μου καλύτερη.

«Τί ανήθικη που ήμουν!... 'Αλλά πάει πια. Όλα τελείωσαν! Αυτή τη φορά, το γράμμα μευ θα φύγει. Σου, έχω γράψει και άλλα, αλλά τα έχω σπασί, τα έκαψα. Σου έχω γράψει ήλιθια, κακά γράμματα. 'Αλλά δεν σου τα έστειλα. Σήμερα όμως έπινα την απόφαση όχι μόνο να σου γράψω, αλλά και να ταχυδρομήσω το γράμμα. 'Εάν δεν μου απαντήσεις, θα καταλάβω πως δεν αξίζω. Σε παρακαλώ, ωστόσο, με δην μου την καρδιά. Μικρέ μου 'Ανρύ, καλέ μου Φερνάνδε, είμαι πάντα η Σολάνζ, η μητέρα και η σύζυγος. Είπε ο πόλεμος που δε μας αφήνει να σμίξω με και οι τρείς στη σφάλμα από την οποία έπεσα εγώ. 'Εγω αλλάζει εντελώς.

«Μαρί Σολάνζ.»
ΖΑΚ ΝΤΕΓΚΑΣΟ

★ Το νήμα της αράχνης είναι το λεπτότερο εξ όσων παράγει η φύσις.

— Δέκα όχτροι χιλιάδες νήματα αράχνης μόλις έχουν τη διάμετρο μιας τρίχας των γενειών του ανθρώπου.

— Ότισό, το νήμα της αράχνης είναι συγχρόνως και το στερεώτερο εξ όσων μέχρι τούδε γνωρίζουμε, φυσικών ή τεχνητών.

— 'Ενα νήμα αράχνης διάρκειας 54 εκατοστών του γραμμρίου μπορεί να σηκώσει βάρος τεσσάρων γραμμρίων.

— Στην αυτήν αναλογία μια αλυσίδα θέρους ενός τόννου όφειλε να σηκώνη βάρος πεντακοσίων τόννων.

★ Το πρώτο ύψηλο καπέλλο εμφανίσθηκε το 1840.

— Το πρώτο αδιάρρηχο το 1823.

— 'Η πρώτη μεταλλική πένα το 1803.

— Το πρώτο μολύβι το 1795.

— Τα πρώτα σπρίτα το 1843.

— Τα πρώτα χρωματιστά παπούτσια κατασκευάσθησαν το 1830.

— Οι πρώτοι φάκελλοι το 1840.

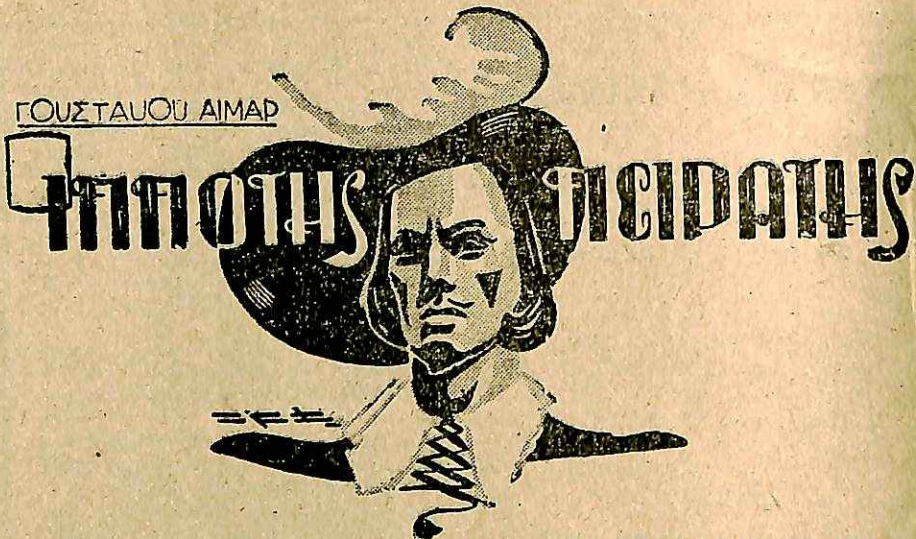
ΧΙΟΥΜΟΡ

ΗΤΑΝ ΠΕΡΙΤΤΟ

Η Κ υ ρ ί α. — Μαριώ, είδα τον γαλατά, που σε φιλούσε σήμερα το πρωί. Στο έζηθα θα κατεβαίνω ή ίδια να παίρνω το γάλα.

Η Μ α ρ ι γ ό. — Περιττό, κυρία, μου υποσχέθηκε πως δε θα φιλήση ποτέ άλλη από μένα.

28

ΜΙΑ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΡΙΟΥ ΜΙΣΟΥΣ ΚΑΙ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ

5ον

'Αλλεπάλληλα σαλπίσματα και διαπεραστικά σφυρίγματα αντήχησαν προς όλες τις διευθύνσεις.

Καθένας έτρεξε να καταλάβη τη θέση του για τη μάχη.

Ο κυβερνήτης κατέβηκε τότε στην καμπίνα του, για να συμπληρώση την ενδυμασία του, όταν δε ανέβηκε και πάλι πάνω, έπεσεωρθε το πλοίο και τους ένδρας του από τη μία άκρη έως την άλλη.

Κατόπιν, έδωσε το σύνθημα της προ-συχής.

'Αμέσως, ένας άββας με ψηλό ανόστημα και επιβλητική εμφάνιση, ανέβηκε επάνω στη γέφυρα.

Την ίδια στιγμή, οι αξιωματικοί, οι στρατιώτες και οι ναύτες έγονυτώθησαν με ευλάβεια.

Ο άββας άρχισε τότε να ψαλμωδή ύμνους, που το πλήρωμα τους επανέλαμναν με κατανύξη.

Όταν η θέσις έτελειώσε, καθένας έγύρισε στη θέση του.

Ο «Ρωμαλέος» έπλησίαζε με ταχύτητα τα δύο πλοία, όλα δε έλεγαν πως με το πρώτο φως της αύγης θα άρχιζε η μάχη.

Ο κυβερνήτης, για να ενισχύη το ήλιο του πληρώματος, διέταξε τον προφodή να μοίραση τα τρέφια του προγεύματος, να δώση σε καθένα από τους άνδρες μισή λίτρα κρασιού και δεκαοκτώ ούγγιες γαλέττα.

Η νύχτα επροχωρούσε τώρα προς το τέλος της.

Έκείνη τη στιγμή, ένας ναύτης ενόμιζε ότι άκουσε ένα μικρό θόρυβο, που προήρχετο από τη θάλασσα, προς το μέρος της πλώρης.

Έσκυψαν για να θεωιωθούν. Μια φωνή ανέβαινε από τα κύματα.

— 'Ε!... 'Από τον «Ρωμαλέον»!

— 'Εδώ! απήντησε ο σκοπός. Ποιός φωνάζει;

— Γαλλία!... Πιρόγα του 'Αγίου Δομίσκου!

Ο πλοίαρχος είχε άκουσει τον σύντομο αυτό διάλογο και διέταξε να κατεβάσουν το μοχλό του πλοίου.

Σε λίγο, το πολεμικό είχε μείνει ακίνητο.

Ένας αξιωματικός είχε τρέξει τώρα στην πλώρη.

— 'Ε!... 'Από την πιρόγα! έφώναξε.

— 'Εδώ! απήντησαν άμέσως.

— Πλησιάζετε!

Ένας ναύτης άρπαξε ένα μεγάλο παλαμάρι και, όταν το έλαφρό πλοίο έπλησίασε, το έξεσφενδύισε προς το μέρος του. Εκείνοι που εύρισκοντο μέσα σ' αυτό, προσέδεσαν τότε την άκρη αυτού του σχοινιού στην πλώρη της πιρόγας.

Έτσι, έπειτα από μερικά λεπτά, τα

δύο πλοία είχαν έρθει το ένα πλάι στο άλλο.

Συγχρόνως, πέντε άνδρες από τη πιρόγα άρχισαν να άνεβαίνουν στα πλευρά του σκάφους.

'Αλλοι έπτά είχαν μείνει μέσα σ' αυτή.

'Αξίζει να περιγράψωμε τα πρόσωπα αυτά που ένεφανίζοντο κατά τρόπο τόσο παράδοξο επάνω στο κατώστρωμα του γαλλικού πολεμικού πλοίου.

Οι τέσσαρες απ' αυτούς είχαν ύψηλό ανόστημα, έκφραστικά χαρακτηριστικά και όλη τους η εμφάνις έπρόδιδε την τόλημη και την γενναϊότητα. 'Ηταν ισχυροί αλλά πίσω από την ισχύτητα αυτή, έμάντευε κανείς τη δύναμη και τη ρώμη. 'Η έρωχή, ο ήλιος και ο αέρας της θαλάσσης είχαν ψήσει τα πρόσωπά τους.

Οι ένδυμασις που έφορούσαν ήταν τόσο παράδοξες, όσο και οι φυσιογνωμίες τους. Γιατί απέτελούντο από ένα χιτώνιο από πανί και από ένα μικρό πανταλόνι, που έκατέβαινε μόλις έως τους μηρούς.

Έπρεπε όμως να κυττάξη κανείς από πολύ κοντά αυτά τα ένδυματα για να αντιληφθή ότι ήταν πανίνα. Γιατί ήταν σκεπασμένα από ένα παχύ στρώμα αίματος και λίπους, που τα έκανε αδιάβροχα και τους έδινε ένα κοκκινωπό χρώμα.

Δύο ή τρεις απ' αυτούς είχαν δεμένα τα ακτινία μαλλιά τους με ξερμα φιδιού.

Στο κεφάλι έφορούσαν ένα μικρό καπέλλο, με φτερά προς τα εμπρός. που τους έσκεπάζον ολόκληρο το μέτωπο σχεδόν.

Όλοι έφεραν μακριά γενειάδα, που έπεφτε ως κάτω στο στήθος τους.

Στη ζώνη είχαν μια θήκη από δέρμα κροκοδείλου, μέσα στην οποία ύπηνχαν τέσσερα μαχαίρια, με πλατειές λεπίδες και μια μικρή λόγχη.

Στο αριστερό πλευρό έκρεμόταν ένας πέλεκυς, ένας σάκος με φυσέκια και μια κολοκύθα, γεμάτη με μπαρούτι. Έκρατούσαν στα χέρια τους ένα μακρύ τουφέκι, μήκους τεσσάρων και πλέον ποδών, που η κάννη του, λόγω του μεγέθους της, του επέτρεπε να έχη μια εξαιρετική ευθυβολία.

Οι άνθρωποι αυτοί ήταν «μπουκανιέροι» ή, όπως έλεγαντο μ' ένα άλλο όνομα, «Αδελφοί της 'Ακτής».

Η εμφάνισις τους, όπως ήταν φυσικό, έξελπνε τους ναυτες και τους αξιωματικούς του «Ρωμαλέου», που, παρ' όλη τη φήμη των τρομερών αυτών πειρατών, για πρώτη φορά τους αντίκρυαν κατά πρόσωπο.

Γι' αυτό τους εκύτταζαν με περιέργεια, στην οποία εκείνοι απαντούσαν με άδιαφορία ή καλύτερα με περιφρόνηση.

Ο άρχηγός τους άποτέλούσε μια ισχυρή αντίθεσι προς αυτούς.

Ήταν ηλικίας πενήντα πεοίπου έτών, με ψηλό ανόστημα και ρωμαλέα σωματική

διάπλασι. Τα μακριά πυρόξανθα μαλλιά του και η μακριά γενειάδα, που έπλαισίωνε το προσωπό του του έδιναν μια έκφρασι άρρενωπή και τρομερή συγχρόνως. Οι κινήσεις του ήταν άποτομες και επιτακτικές και οι τρόποι του ευγενικοί, αλλά και αυταρχικοί συγχρόνως.

Με την πρώτη ματιά, εκαταλάβαινε κανείς ότι είχε μπροστά του έναν ευπατρίδη.

Η στολή του ήταν πολύ εκκεντρική. 'Αλλά την εφορούσε με απάράμιλλη χάρη και κομψότητα.

Το χιτώνιο του είχε χρώμα φαιό και ήταν στολισμένο με πολλές σειρές από χρυσά σειρήνια.

Ένα πελώριο ξίφος ήταν κρεμασμένο από τη μέση του και πλάι σ' αυτό, ένας πέλεκυς με άστραφτερη αίχμη.

Μεγάλες δαντέλλες έδωαιναν από τα μανίκια του χιτωνίου του και το στήθος του ήταν σκεπασμένο από ένα χρυσοφάντο υφάσμα, που κατέληγε σ' ένα είδος μεγάλου φιόγκου ή γραβάτας.

Στα πόδια του έφορούσε πανύψηλες μπότες, που άνεβαιναν επάνω από τα γόνατα, σφιγμένες στο μηρό του.

Το αλλόκοτο αυτό ύποκείμενο έκαμε μερικά βήματα προς τον κυβερνήτη του πλοίου.

Όταν έφθασε σε απόστασι τριών βημάτων, έδωσε το πλατύγυρο καπέλλο που έφορούσε στο κεφάλι του και έχαιρετση με ευγένεια και λεπτότητα ευπατρίδου.

Ο κυβερνήτης ανταπέδωσε τον χαιρετισμό του και έκαμε ένα νεύμα προς τους αξιωματικούς που τον περιεστοίχιζαν ν' απομακρυνθούν.

Έτσι οι δύο άνδρες εύρεθηκαν μόνοι.

Πρώτος έμνησε ο κυβερνήτης. — Καλώς ήλθατε στο σκάφος της Αυτού Μεγαλειότητος «Ο Ρωμαλέος», είπε προς τον έπισκέπη του.

Εκείνος απήντησε με ένα χαμόγελο.

— Δεν θα έπρεμνενε δέξαια την επίσκεψή μου, κυβερνήτη, δεν είν' έτσι; — Όμολογώ ότι όχι. 'Εάν ήταν άραγε άδικαιρίσις εκ μέρους μου αν σας έρω-τούσα ποιος είνε ο λόγος που σας έφερε επί του πλοίου μου;

— Καθόλου, κυβερνήτη. Ο λόγος είνε ότι έπιθυμώ να σας φανώ χρήσιμος.

— Σας εύχαριστώ για τις διαθέσεις σας. Δεν καταλαβαίνω όμως...

—Θα εξηγηθώ άμέσως, κυβερνήτη. Προηγούμενος όμως θα ήθελα να σας ρωτήσω αν είσαστε διατεθειμένος να δεχθήτε τις υπηρεσίες ενός πειρατού...

— Έξαρτάται, έκαμε ο κυβερνήτης του «Ρωμαλέου». Όταν οι υπηρεσίες σας είνε σύμφωνες με την άποστολή μου στις θαλάσσες αυτές...

— Καλά τότε, είπε ο άγνωστος. Πρόκειται λοιπόν...

— 'Αλλ' ο κ. ντ' Δαρτίγκ τον διέκοψε.

— Δεν νομίζω ότι το μέρος όπου βρίσκόμαστε, είπε, είνε κατάλληλο για συζητήσεις. Θα σας παρακαλέσω λοιπόν να με ακολουθήσετε στο δωμάτιό μου. 'Εκεί θα μπορούμε να μιλήσωμε με μεγαλύτερη άνεσι...

— Δέχομαι την πρότασή σας και θα σας ακολουθήσω εύχαρίστως, είπε ο άγνωστος. Νομίζω όμως ότι ήταν εκάνατε καλύτερα, αν έδινατε τη διαταγή να κλείσουν τα πυροβόλα και αν έλεγατε στους άνδρες σας ότι μπορούν να έτιδοθούν στις συνθησμένες ασχολίες τους.

— Πώς, κύριε; έκαμε κατάπληκτος ο κυβερνήτης. Μου ζητάτε να διατάξω να κλείσουν τα πυροβόλα, όταν έχω δύο έχθρικά σκάφη απέναντί μου;... Αυτό είνε αδύνατον.

— 'Αλλά τα πλοία αυτά δεν είνε έχθρικά, κυβερνήτη, είπε ο άγνωστος. 'Εσ' όσον έπλάτσε εναντίον των είχαν στραφή και αυτά και σας έπλησίασαν. Τώρα όμως ακολουθούν την ίδια διεύθυνση με σας και, όπως μπορείτε να αντιληφθήτε, καμμία προετοιμασία μάχης δεν διακρίνεται επάνω στο κατώστρωμά τους.

— Έχετε δίκιο, είπε ο κυβερνήτης, άφου έξήτασε τα δύο πλοία με το τηλεσκοπίό του. Τί σημαίνει αυτό;

— 'Αλλά, σάς το έξηγησα, κυβερνήτη. Τα πλοία αυτά είνε φιλικά.

— Φιλικά; Μου το θεωριώετε;

— Στην τιμή μου.

— Μιά λέξη ακόμη, κύριε. Με ποίον έχω την τιμήν να συνομιλώ;

— Είμαι ο καπετάν Λαπάντας, απήντησε ο πειρατής με άπλοτητα, σαν το περιέργο αυτό ψευδώνυμο να ήταν υπεραρκετό.

— 'Α! έκαμε ο κύριος ντ' Δαρτίγκ. 'Εσθε λοιπόν ο περίφημος πειρατής, που ήφημ σας έξομαίονται προς τη φήμη του Μομπάρ, του Λορράν και της «Σιδηροκέφαλου 'Αρκτού»;

— Ό! Κύριε, είπε ο πειρατής, δεν είμαι τίποτε εμπρός σ' εκείνους με τους όποιους θελήσατε να με συγκρίνετε. Προσπαθώ να βαδίζω επάνω στα ίχνη τους...

— Αυτό δείχνει πως είσαστε πολύ μετρίφρων, έκαμε ο κυβερνήτης, σφίγγοντας το χέρι του πειρατού.

Ο κ. ντ' Δαρτίγκ έδωκε άμέσως την διαταγή να σταματήσουν οι προετοιμασίες της μάχης και οι άνδρες ν' απομακρυνθούν από το κατώστρωμα, εκτός από τον σύλσμο φρουράς.

Έπειτα, παρέσυρε τον καπετάν Λαπάντα στο ίδιαιό του διαμέρισμά του.

— Βλέπετε, αγαπητέ μου πλοίαρχε, του έπτε όταν εκάθησαν, ότι δεν είδισαα καθόλου να ακολουθήσω τη συμβουλή σας...

— Και δεν θα μεταμεληθήτε καθόλου γι' αυτό, έκαμε ο πειρατής.

— Με γνωρίζετε, κύριε;

— Όπως γνωρίζω και το ένδοξο σκάφος σας.

Οι δύο άνδρες είχαν καθήσει εμπρός σε ένα μικρό τραπέζι, όπου ένας ναύτης έτοποθέτησε ένα μπουκάλι με έκλεκτο κρασί και δύο ποτήρια.

Ο κυβερνήτης έγέμισε τα ποτήρια αυτά και έπτε:

— Και τώρα, αν θέλετε, μπορούμε να συνεχίσωμε τη συνομιλία μας.

— Εύχαρίστως, κυβερνήτη, απήντησε ο Λαπάντας, άδειαζοντας το ποτήρι του... 'Ακούστε λοιπόν περι τίνος προκειται...

Πριν από δέκα ημέρες, ο κύριος ντ' Ορεγκόν, ο διοικητής των 'Αντιλλών...

— Είνε ένας από τους καλύτερους φίλους μου, παρατήρησε ο ντ' Δαρτίγκ.

— Το γνωρίζω. Ο κ. ντ' Ορεγκόν ήλθε, λοιπόν, να δειπήση μαζί μου στο Πόρ-Μαργκό, όπως κάνει πολύ συχνά, γιατί είχε συνοδεία μια πολύ μεγάλη φίλια. 'Αλλά τη φορά αυτή δεν έπρόκειτο για μια απλή φιλική επίσκεψη. Ένας σοβαρώτατος λόγος τον έφερε κοντά μου. Το πρωί, ένα πλοίο της 'Εταιρίας των 'Ινδιών είχε εισπλέσει στο λιμάνι φέροντας έγγραφα της Γαλλικής κυβερνήσεως, προοριζόμενα για τον κ. ντ' Ορεγκόν. Το πλοίο αυτό είχε έλθει έπειχόντως, γιατί τα έγγραφα αυτά ήταν πολύ σπουδαία και ανηγγέλλαν την κήρυξη του πολέμου υπό το βασιλέως της Γαλλίας Λουδοβίκου 14ου εναντίον της 'Ισπανίας...

— Πώς, έκαμε ο κυβερνήτης του «Ρωμαλέου». Έκρηγχε λοιπόν ο πόλεμος κατά της 'Ισπανίας;

— Ακριβώς. Πριν από δύο μήνες. Δεν είνε παράδοξο ότι δεν τη έλάβατε ποσύτερα, άφου περιέβερε διαρκώς στις θαλάσσες χωρίς να προσεγγίζετε σε καμμία άκτι...

— 'Α! Μα το Θεό!... Να μια εύχάριστη είδησις...

— Σας φέρνω αυτή την είδησι, κατά διαταγή του κ. ντ' Ορεγκόν, κυβερνήτη. Ο διοικητής ανησυχούσε για την τύχη του σκάφους σας, γιατί έγνώριζε ότι πολλά ισπανικά πολεμικά περιφέρονται στα πέρις του Μεξικανικού κόλπου. Γι' αυτό με έστειλε να σας ειδοποιήσω. Δυστυχώς δεν υπήρχε κανένα πλοίο αυτή τη στιγμή στον 'Αγίο Δομίσκο. Όλοι μας οι σύντροφοι είχαν φύγει για να συνεχίσουν τις επιδρομές τους... Η κατάσταση ήταν πολύ κρίσιμη.

Ο κ. ντ' Ορεγκόν ανησυχούσε. Τον καθυστάσε τότε λέγοντας του πως, αν δεν είχαμε πλοία, μας έμεναν οι πωσγες πραγματικά, το ίδιο βράδυ, έπληρα μαζί μου είκοσι πέντε 'Αδελφούς της 'Ακτής, έπιθήκαμε μέσα σ' αυτή την πιρόγα και ανισχύθηκαν στο πέλαγος, για να σας συναντήσωμε και για να σας φέρωμε τα έγγραφα του κ. ντ' Ορεγκόν.

— Σας συχαίρω, αγαπητέ μου πλοίαρχε, είπε ο ντ' Δαρτίγκ. Μόνον έόεσι μπορούσατε να κάμντε το κατορθώμα να έλθετε με μια άθλια πιρόγα έως εδώ...

— Μπα, έκαμε ο Λαπάντας. Ένας άπλος θαλασσιος περίπατος...

— Θαυμάσιος περίπατος, έπτε ο Δαρτίγκ... 'Αλλά τα δύο αυτά πλοία;

— 'Α! Ναί! Τα είχα λησμονήσει... Το ένα, το μικρότερο, είνε πλοίο της 'Εταιρίας των 'Ινδιών, που έπήγαινε στο Πόρ-Μαργκό. Καθώς όμως διέπλεε τη θάλασσα του 'Αγίου Χριστοφόρου, συνινητή με το δεύτερο, το μεγαλύτερο, που είνε ισπανικό πολεμικό.

— Πώς; έκαμε ο κυβερνήτης. 'Ισπανικό πολεμικό;

— Ακριβώς. Είνε μάλιστα λιγάκι μεγαλύτερο από το «Ρωμαλέο» και καθειλκυσθή πριν από πέντε μήνες στα ναυπηγεία του Φερρόλ. Τώρα δρίσκεται υπό την έξουσία μας.

— 'Αλλά... έκαμε ο κυβερνήτης. Με τους είκοσιπέντε άνδρες σας;

— Διάβολε! 'Αλλά με ποίους άλλους; Δεν είχα καιρό να γυρίσω στο Πόρ-Μαργκό για να πάρω και άλλους. Το ισπανικό δεν θα με έπεριέμενε.

— Αυτό είνε αδύνατο! έπτε ο κυβερνήτης με δυσπιστία.

— Και γιατί τάχα;

— 'Αλλ' αν κρίνω από το μέγεθός του, το πλοίο αυτό πρέπει να είνε ώπλισμένο τουλάχιστον με υπερεβδουληντα πυροβόλα και να έχη πλήρωμα όκτακοσίων και ήλιεον ανδρών...

— Περιπού.

— Και το εκυριεύσατε;

— Νομίζω ότι σας το είπα.

— 'Αλλά πώς το κατορθώσατε;

— Όα σάς το αφηγήθω εύχαρίστως. Ένα βράδυ, δέκα ημέρες μετά την αναχώρησή μας από το Πόρ-Μαργκό, έπλέαμε στην τύχη σχεδόν. Ξαφικά, κατά τις δύο το πρωί, ή πιρόγα μου εύρεθηκε στο έσομο του ισπανικού πολεμικού. 'Επικρατούσε άπλοτη νηνεμία και ή θάλασσα ήταν τελείως ήρεμη. Το πολεμικό επροχωρούσε άργα, γιατί τα πανιά του δεν του έχορσιμευαν σε τίποτε. Μία σκέμψις έτέρσεσ τότε από το μυαλό μου. Οι 'Ισπανοί είνε συνήθως όκνηροι, όταν δεν έχουν τίποτε να κάμουν. Και αυτό συνέβαινε και τη φορά αυτή, που ή έλλειψις άνέμου τους είχε καταδικάσει σε άναγκαστική άδράνεια. Είπα άμέσως μερικές λέξεις στους συντρόφους μου, που δεν έδυσκολεύθηκαν να με καταλάβουν. Έτρέξαμε τότε κοντά στο 'Ισπανικό, και σε μια στιγμή, είκοσι τρεις από μας έπήδησαν στο κατώστρωμά του. Οι άλλοι δύο είχαν άπομείνει για να φυλάε την πιρόγα.

Τα πράγματα συνέβησαν όπως τα ύπελόγισα. Ο 'Ισπανος και οι αξιωματικοί άπεκεφαλήθηκαν, παρτού προφθάσαν να φυτηθούν. Έπειτα, ώρμήσαμε με τους πέλεκεις εναντίον του πληρώματος και έσκοτώσαμε τους πρώτους που εύρεθηκαν μπροστά μας. Οι υπόλοιποι, νομίζοντας ότι είχαν να κάμουν με μια στυτιά δαιμόνων, παρεδόθησαν χωρίς σθεασή αντίστασι. 'Η έκπληξις τους υπήρχε δέβαια μεγάλη, όταν, στο τέλος, αντιληφθησαν ότι είχαν παραδοθή σε είκοσι τρεις άνδρες μόνο. 'Αλλ' ήταν πια άργα για να κάμουν τίποτε. Τους έδεσαμε τότε και μετέφερα τους μισούς στο άμπάρι του πλοίου της 'Εταιρίας των 'Ινδιών. Τους άλλους μισούς τους εκράτησα επάνω στο «Σαντιάγκο» — αυτό είνε το όνομα του ισπανικού. Όμολογώ, κυβερνήτη, ότι οι άνθρωποι αυτοί με στενοχωρούν άρκετά και αν δεν έδιαζόμενι να σας συναντήσω, θα τους είχα κρεμάσει στα κατόρτια ή θα τους έπετούσα στη θάλασσα...

Ο κ. ντ' Δαρτίγκ έκαμε ένα κίνημα φρίκης.

— Καταλαβαίνω την άποστολή σας, έπτε ο Λαπάντας. 'Αλλά δεν πρέπει να ξεχνάτε ότι το πάγγελμά μας είνε σκήηρ και ότι δεν έχομε τον καιρό για να συζητηθούμε.

— Αγαπητέ μου πλοίαρχε, έπτε με ένα χαμόγελο ο ντ' Δαρτίγκ, έχω να έπισκεύασω μερικές άδελφες και χρειάζομαι να προμηθευθώ τρόφιμα. Θα σας συνοδεύσω λοιπόν ως το Πόρ-Μαργκό.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΠΟΥ ΕΚΠΕΜΠΟΥΝ

ΦΩΤΕΙΝΕΣ

ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΕΣ

Ένα περίεργο φαινόμενο παρουσιάστηκε, την ημέρα της Μεγάλης Παρασκευής, σ' ένα Ιταλικό μοναστήρι γυναικών. Μια απ' αυτές ένεφάνισε, επί πολλές ώρες, όλα τα σωματικά της στυγνότητες, της σταυρώσεως του Χριστού: τους ετύπους των ήλων στα χέρια και στα πόδια, την πληγή στο πλευρό και τα δάκρυα του αίματος που έτρεχαν επάνω στο πρόσωπό της...

Το θαυμαστό αυτό φαινόμενο δεν άμφισβητείται πια σήμερα από κανένα. Οι υποθέσεις όμως διαφέρουν ως προς την άφορη αιτία των εκδηλώσεων. Η επιστήμη παραδέχεται αυτά τα γεγονότα, αλλά δεν μπορεί να τους δώσει μια λογική εξήγηση.

Το δέχαιον πάντως είναι ότι αυτά τα φαινόμενα δεν είναι τόσο σπάνια, όσο θα μπορούσε να φαντασθεί κανείς. Δεκάδες ανθρώπων, ανδρών και γυναικών, τα ένεφάνισαν ως σήμερα και τα αρχεία του Βατικανού είναι γεμάτα από παρόμοιες περιγραφές.

ΑΝΕΞΗΓΗΤΕΣ ΑΙΜΟΡΡΑΓΙΕΣ

Μία από τις πιο τυπικές περιπτώσεις, που συγχρόνως υπεβλήθη σε ένα αυστηρότατο έλεγχο, είναι εκείνη της νεαρής Βελγίδος Λουίζας Λατό.

Κατά το 1868, σε ηλικία δέκα οκτώ ετών, παρήγαγε μια Παρασκευή πρωί, ότι έτρεξε αίμα από το άριστερο μέρος του στήθους της. Την επομένη έβδομάδα, το ίδιο φαινόμενο εκδηλώθηκε στα πόδια της και την άλλη στα χέρια της.

Έξη μήνες αργότερα παρουσίασε στο μέτωπο τα αιματηρά στίγματα του άκωνθινου στεφάνου.

Η Λουίζα Λατό ήταν πολύ θεοσεβής και απέφευγε, όπως και ο Χριστός, σε ηλικία τριάντα τριών ετών.

Στην διάρκεια της ζωής της, πλήθος πιστευόντων και μη, είχαν συγκεντρωθεί γύρω της. Οι Ιατροί την υπέβαλαν σε παντός είδους πειράματα, που απέδωκαν πάντοτε καταπληκτικά αποτελέσματα.

Ένα από τα πειράματα αυτά ήταν το εξής:

Έβαλαν τα χέρια από τα χέρια της μέσα σε μια κρυστάλλινη σφαίρα. Αυτό έγινε το απόγευμα μιας Πέμπτης. Έπειτα έκλεισαν αυτή τη σφαίρα και την έσφραγισαν. Το άλλο πρωί από το χέρι αυτό έτρεξε αίμα.

Η ροή έξηκολούθησε καθ' όλη την ημέρα της Παρασκευής και μόνο το Σάββατο έκλεισε η πληγή.

Η υπόθεση ότι μπορούσε να γίνεται κάποια «λαοκρασία» αποκλείεται εντελώς.

Το φαινόμενο αυτό συνεχίστηκε επί πολλά χρόνια. Ο καθηγητής Πωλ Βαν Γκε-χούχτεν, ο οποίος το είχε μελετήσει με μεγάλη προσοχή, έγραψε:

«Τα συμπεράσματα όλων των παρατηρητών συμφωνούν σε αυτό: οι αιμορραγίες είναι αυτόματες και προκαλούνται χωρίς καμιά εξωτερική επέμβαση.»

Μια άλλη πιο πρόσφατη περίπτωση είναι της Τερέζας Νά-υμαν, μιας νέας, Γερμανίδος της Μεγάλης Σαρακοστής. Της άλλες έβδομάδες, αϊμάτωναν μόνο το μέτωπο, το πλευρό και τα μάτια της.

Το φαινόμενο του σιγματισμού στα χέρια παρατηρείτο σ' αυτή όλες τις Παρασκευές της Μεγάλης Σαρακοστής. Της άλλες έβδομάδες, αϊμάτωναν μόνο το μέτωπο, το πλευρό και τα μάτια της.

ΕΒΓΑΙΝΑΝ ΣΠΙΘΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ

Μυστήριο: «Υπερφυσική» επέμβαση; Προδίδοντας ώριμους ανθρώπους, θεϊκών σημείων; Καθείς απάντη, κατά τον ιδίον του τρόπο στο έρωτα αυτό, γιατί η αυθεντικότητα των γεγονότων δεν αμφισβητείται από κανένα.

Η επιστήμη δρισκεται, άλλως τε, πολλές φορές εμπρός σε φαινόμενα εξίσου μυστηριώδη, που δεν μπορεί με κανένα τρόπο να τα εξηγήσει.

Αυτό συμβαίνει εξαφνα, με τις φωτεινές ακτινοβολίες, που δγαίνον από ώριμμένα όντα.

Μια νύχτα, σ' ένα Ιταλικό νοσοκομείο, πολλές γυναίκες από εκείνες που ένοσηλεύοντο εκεί, επινάχθηκαν έντρομες από τα κρεβάτια τους, αντι-κρύοντας ένα θάσμα που ήταν πραγματικά ασυνήθιστο.

Εφώνασαν τότε τις νοσοκόμες και τους έδειξαν το κρεβάτι, στο οποίο θρισκόταν μια άρρωστη, ονόματι Άννα Μονακό.

Η τελευταία έκοιμόταν. Άλλ' ο ύπνος της ήταν παρα-γμένος και διεκόπητο από βόγγητά. Συγχρόνως, από ολόκληρο το σώμα της έβγα-ιαν σπithes και έσχηματίζαν γύρω της ένα είδος φωτοστε-φάνου.

Οι Ιατροί εκλήθησαν άμέ-

σως και έβασαν την Άννα Μονακό υπό παρατήρησιν επί ένα μήνα. Ο πρόεδρος του έθνικού Ιταλικού συμβουλίου έρευνών, ο πολυς Μαρκόνι, ανέθεσε, έξ άλλου, στον καθηγητή Φάμπιο Βιτάλε, να μελετήσει την περίεργη αυτή περίπτωση.

Η Άννα Μονακό εξητάσθη κατά πρώτον από Ιατρικής και ψυχιατρικής άποψεις και εξακριβώθηκε ότι δεν παρουσίαζε καμμία ανωμαλία. Την παρηκολούθησαν κατόπιν κατά τον ύπνο της και έτοποθέτησαν μέσα στο θάλαμό της ένα ειδικό κινηματογραφικό μηχανήμα, για να αποτυπώσουν τα γεγονότα.

Η Άννα έκοιμόταν και επί άρκετες ώρες δεν παρατηρήθηκε τίποτε το εξαιρετικό. Κατά τα μεσάνυχτα περίπου, άφησε ένα βόγγητο. Και, ξαφνικά, οι παριστάμενοι είδαν το εξής: Ένα έντονο φως έδγθηκε από το σώμα της, ακριβώς από το άριστερο μέρος του θώρακος και το φως αυτό έφώτισε επί άρκετά λεπτά το πρόσωπο της Άννας.

Ο καθηγητής Βιτάλε έθεσε τότε σε κίνηση την κινηματογραφική συσκευή και άπετύπω σε σε μια ταινία το φαινόμενο.

Παρόμοιες ακτινοβολίες παρατηρήθηκαν επίσης και σ' άλλους άσθενείς, που υπέφεραν από νοσήματα του στήθους. Άλλ' η επιστήμη δεν κατόρθωσε να τις εξηγήσει.

Η ΦΩΤΕΙΝΗ «ΑΥΡΑ»

Φαίνεται ότι καθένας από μας περιβάλλεται από μια φωτεινή «αύρα», από ένα είδος δηλαδή φωτεινού πέπλου, που περιβάλλει από παντού το σώμα μας και ακολουθεί τον ακριβή σχηματισμό του.

Η «αύρα» αυτή είναι εκείνο που οι άποκρισταί άποκαλούν «αίθριο σώμα». Είναι άκίνητο ή φωτοστέφανος με τον όποιο η χριστιανική ζωγραφική περιβάλλει τους άγιους της.

Όταν παραδεχθώ κανείς αυτή τη θεωρία, δεν είναι δύσκολο να εξηγήσει τα περίεργα και καταπληκτικά αυτά φαινόμενα. Γιατί θα είναι δυνατόν να υπάρχουν ώριμμένα α-

τομα, στα όποια το ψυχικό αυτό φως να είναι πιο έντονο και να προκαλεί αυτές τις ακτινοβολίες.

Η Άννα Μονακό εξηκριβώθη κατόπιν ότι είχε αξιόλογες μαγνητικές ιδιότητες και χάρις σ' αυτές επέτυχε μερικές θεραπειες, που έθεωρήθηκαν ως θαυματουργές. Γι' αυτό έχει σήμερα μεγάλη φήμη στην Ιταλία και πολλοί άσθενείς, που πάσχουν από άνιστα νοσήματα, τρέχουν σ' αυτή, για να της ζητήσουν να έξεσκήση επάνω τους τη σωτηρία επίδρασί της.

ΔΟΝ Χ.

ΠΩΣ ΑΓΑΠΑ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΔΕΝ ΣΥΓΚΙΝΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΘΥΣΙΕΣ

Σε κανένα μεγάλο άνθρωπο, που άγωνίστηκε σκληρά, δεν έλειψαν οι γυναίκες που να του προσέφεραν την εκτίμησι, το θαυμασμό και μαζί μ' αυτά και την αγάπη τους.

Η γυναίκα εκτίμηε περισσότερο από όλους τους άλλους τον άνδρα που νομίζει πως στέκεται ψηλότερα από τους άλλους ήθικώς: τον ιδεαλιστή, τον φιλεύσπλαχνο, τον στρατιώτη, τον ήρωα, τον μάκτορα, τον ποιητή, τον μυθιστοριογράφο, τον καλλιτέχνη, που είναι εμπνευσμένοι και παρατηρητικοί όπως αυτή. Ο φυσιολόγος, ο χημικός, ο έφευρτής, ο εξερευνητής, όσο κι' αν είναι μεγάλες οι άνακαλύψεις στον κλάδο του καθενός, την αφήνουν αδιάφορη. Η γυναίκα δεν βαυμάζει τις πράξεις, ούτε ακόμη τις θυσίες που κάνει ένας άνδρας για ένα επιστημονικό σκοπό.

Βασικά, η γυναίκα δεν είναι καθόλου άπαθής, όπως συνηθως την φανταζόμαστε. Τότε μόνο γίνεται άστατη, όταν αγαπάει σαν τον άνδρα, όταν προσποείται ή όταν φαντάζεται πως αγαπάει και όταν ξεγελιέται νομίζοντας για έρωτα τη φιλοτιμία, το πνεύμα, τη ματαιοδοξία ή το συμφέρον της.

Ο μεγάλος πόθος της γυναικείας ψυχής είναι η πνευματική και ήθικη επικοινωνία, για τις όποιες άδιαφορεί έντελως σχεδόν ο άνδρας. Η γυναίκα δεν αισθάνεται την αγάπη σαν μια άπλη ήδονή των αισθήσεων, αλλά σαν κάτι που θα συμπληρώσει την προσωπικότητά της και που θα ποαγοποιησθή το ιδανικό της.

Όθόελα, μου έλεγε μια μέρα, τα παιδιά μου να μορφωθούν. Έπειτα θα δούμε ποιά απ' όλα θα θελήσει να μείνει στο χωριό. Όσο για τ' άλλα, θα δοκιμάσουν να κάμουν την τύχη τους στην πόλη.

Αυτή ήταν η κρυφή του φιλοδοξία. Ένα έστω απ' τα παιδιά του να δημιουργήσει μια θέσι στην πόλη. Μά δεν είχε προβλέψει ότι, εις ανταλλάγμα αυτής της έπιτυχίας, θα έθυσιαζαν την όμορφιά των αισθημάτων τους και την αδόρημη σποργή τους.

Στην αρχή άκολούθησαν και τα τέσσερα το δημοτικό σχολείο της κοινότητας. Καθώς όμως όλα έδειχναν ιδιαίτερη επιμέλεια, άποφασίσαμε να τα στείλουμε στο Παρίσι, για να μπορέσουν να εξακολουθήσουν τις σπουδές τους.

Τα βέλγτρα της πρωτεύουσας, οι έπιτυχίες των στίς σπουδές, τα παρεκίνησαν να μείνουν. Τα δύο μεγαλύτερα ένεγράψαν στη Νομική Σχολή, ή Ρέν βρήκε μια θέσι γραμματέως, ενώ ο Ρομπέρ προσωρίζετο για την Ιατρική. Κανένα από τα τέσσερα δεν έσκέφθηκε να ξαναγυρίσει στην άγροικία.

Έπρεπε, φυσικά, να εργαζόμαστε έντατικά για να μπορούμε ν' άντεπεξέλθουμε στις δαπάνες που άπαιτούσαν οι σπουδές των παιδιών. Δουλεύαμε από τα ξημερώματα ο άνδρας μου κι' εγώ. Όταν τα βράδυα, τασκισμένη απ' την κόουρασι, έπεφα στο κρεβάτι, ο Ζάν μου έλεγε για να μ' ένθαρρύνει:

—Τί τα θέλεις, Λουίζα μου, άλλοιώς ήμαστε στον καιρό μας. Σήμερα στα παιδιά άρρεσι καλύτερα ή πόλεις. Πρέπει να τα βοηθήσουμε για να δημιουργήσουν ένα στάδιον κι' έπειτα θα είμαστε υπερήφανοι γι' αυτά!...

Είχε έμπιστοσύνη στα παιδιά του. Ήταν δέχαιος πως δεν

θα ζήνουν στην αγάπη μου, αλλά σ' αυτή τη για στιγμή μπορείς κανείς να πράξει κάτι το αιώνιο

Μια άπλη εύτυχισμένη ζωή

Η μου μια χωριατοπούλα γερή και καλοφτιαγμένη. Δεν έμενε πολύ μακριά απ' το Παρίσι, δυό ώρες μόλις με το τρένο. Όστόσο, η μικρή μας άγροικία δρισκόταν άπομονωμένη τρία χιλιόμετρα μακριά από κάθε μέσον συγκοινωνίας. Μά τί μας ένοιαιζε! «Ημαστε εύτυχισμένοι, πολύ ίκανοποιημένοι απ' τη ζωή μας κι' εξούσαμε μέσα στην όμορφη φύσι.

Οι γονείς του Ζάν διατηρούσαν πτηνοτροφείον. Ήταν υπερήφανος για την καλή διατήρησι του όρνιθώνος των, για τις διασταυρώσεις που επέτύγχανε, προσεκτικός για τα άποτελέσματά τους, για τους χαριτωμένους νεοσσούς, που έτρεχαν χαρούμενα και ζωηρά στο δροσερό χορτάρι μέσα στη χλιαρή κατοικία τους.

Τον συναντούσα κάθε μέρα στο δρόμο, όταν επήγαινα το γάλα στη γαϊγιά μου. Ένα βράδυ, στο χορό του γειτονικού χωριού, μου είπε πιάνοντάς με από τη μέση:

—Άκουσε, Λουίζε, έχω ώρισμένους σκοπούς για σένα. Γνωρίζομαστε από πολλόν καιρό. Αν ήθελες, θα μπορούσαμε να παντρευτούμε.

Μιλούσε με τόνο ήρεμο και σοδαρό, σαν να έπρόκειτο για κάτι πολύ άπλο... Όστόσο, ένοιωθα κάποια συγκίνηση στη φωνή του. Ο Ζάν μ' αγαπούσε. Δεν προσπαθούσε να το εκδηλώσει με άραία λόγια. Και όμως το καταλάβαινα, και το βλέμμα που ανταλλάξαμε ήταν ή πιο εύσημη και πιο εύγλωττη έξομολόγησις.

Παντρευθήκαμε. Μετά τον θάνατο των γονέων μου, σαν μοναχοκόρη, εκληρονόμησα την άγροικία κι' επήγαμε να μείνουμε εκεί. Όταν έπεσε μια έπιδημία στο πτηνοτροφείον του πατέρα του, ο Ζάν, με θλιμμένη την ψυχή, μετέφερε στη δική μας άγροικία τις κόττες που έγλύτωσαν απ' την άρρώστεια.

Τότε είχαμε δυό παιδιά, τον Ζάκ και τον Φρανσουά. Άργότερα έκαμα άλλα δυό, ένα κορίτσι, την Ρέν, κι' ένα άγόρι, τον Ρομπέρ. Τα καθήκοντά μου ως μητέρας δεν με έμποδίζαν να εργαζώμαι και το κτήμα μας εύημερούσε.

Το θαύμα έγινε!

Ο Ζάν μου έδειχνε πάντα μια θαθεία στοργή. Η αγάπη μας δεν ήταν από εκείνες που εξαρμίζονται σαν το χιόνι στον ήλιο. Ήταν σταθερή και γερή, σαν τη γή που εργαζόμαστε.

—Θόελα, μου έλεγε μια μέρα, τα παιδιά μου να μορφωθούν. Έπειτα θα δούμε ποιά απ' όλα θα θελήσει να μείνει στο χωριό. Όσο για τ' άλλα, θα δοκιμάσουν να κάμουν την τύχη τους στην πόλη.

Αυτή ήταν η κρυφή του φιλοδοξία. Ένα έστω απ' τα παιδιά του να δημιουργήσει μια θέσι στην πόλη. Μά δεν είχε προβλέψει ότι, εις ανταλλάγμα αυτής της έπιτυχίας, θα έθυσιαζαν την όμορφιά των αισθημάτων τους και την αδόρημη σποργή τους.

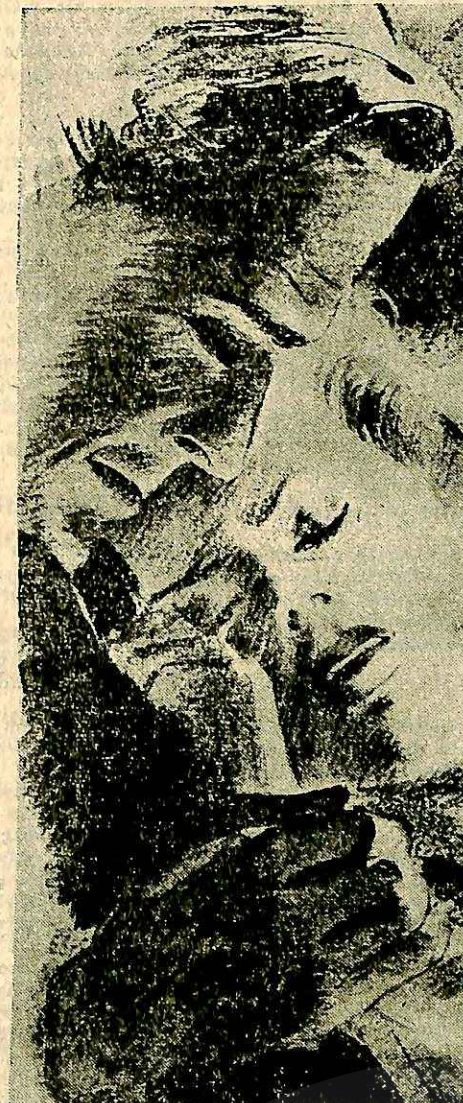
Στην αρχή άκολούθησαν και τα τέσσερα το δημοτικό σχολείο της κοινότητας. Καθώς όμως όλα έδειχναν ιδιαίτερη επιμέλεια, άποφασίσαμε να τα στείλουμε στο Παρίσι, για να μπορέσουν να εξακολουθήσουν τις σπουδές τους.

Τα βέλγτρα της πρωτεύουσας, οι έπιτυχίες των στίς σπουδές, τα παρεκίνησαν να μείνουν. Τα δύο μεγαλύτερα ένεγράψαν στη Νομική Σχολή, ή Ρέν βρήκε μια θέσι γραμματέως, ενώ ο Ρομπέρ προσωρίζετο για την Ιατρική. Κανένα από τα τέσσερα δεν έσκέφθηκε να ξαναγυρίσει στην άγροικία.

Έπρεπε, φυσικά, να εργαζόμαστε έντατικά για να μπορούμε ν' άντεπεξέλθουμε στις δαπάνες που άπαιτούσαν οι σπουδές των παιδιών. Δουλεύαμε από τα ξημερώματα ο άνδρας μου κι' εγώ. Όταν τα βράδυα, τασκισμένη απ' την κόουρασι, έπεφα στο κρεβάτι, ο Ζάν μου έλεγε για να μ' ένθαρρύνει:

—Τί τα θέλεις, Λουίζα μου, άλλοιώς ήμαστε στον καιρό μας. Σήμερα στα παιδιά άρρεσι καλύτερα ή πόλεις. Πρέπει να τα βοηθήσουμε για να δημιουργήσουν ένα στάδιον κι' έπειτα θα είμαστε υπερήφανοι γι' αυτά!...

Είχε έμπιστοσύνη στα παιδιά του. Ήταν δέχαιος πως δεν

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΤΗΣ ΚΟΛΕΤ

Από τις πρώτες έβδομάδες που πέρασα στην Ρέν, κατάλαβα πως ήμουν σ' όλους ανεπιθύμητη. Με μεταχειρίζονταν σαν ξένη την όποιαν περιποιούντο έξ υποχρεώσεως. Δεν είχα δικαίωμα σε καμμιάν εκδήλωσι τρυφερότητας, σε καμμία εκδήλωσι ένδιαφέροντος. Ο γαμβρός μου και οι υφές μου μετά βίας μου άπηθύβαν τον λόγο. Μου δημιουργήθηκε ή έντύπωση πως ξανάγινα μικρό κοριτσάκι. Μου έδιναν την έντύπωση πως τους ένωχλούσα, ότι έπαινα πολλή θέσι στο δρόμο τους. Κι' ή κόρη μου ή ίδια, άπορροφημένη με τις οικιακές της άσχολίες ή τις κοσμικές, άδιαφορούσε τελείως για μένα, πράγμα που με λυπούσε πιο πολύ απ' όλα.

Όστόσο, όταν άποφασίσα να πάω κοντά τους, είχα την επιθυμία να τους φανώ χρήσιμη κι' εύχρηστη, να ξεχάσω κοντά τους τον χαμό του άνδρός μου και τη θλίψη που έγκατέλειψε το σπίτι όπου έγεννήθηκα, όπου έζησα σχεδόν όλα τα χρόνια της ζωής μου. Μά γι' αυτούς δεν ήμουν παρά μια γρηά ένοχλητική και πρό παντός που τους έθύμιζε την ταπεινή τους προέλευσι. Μια μέρα που άναπολούσα τις όμορφες μέρες της εύτυχισμένης και ξέγνοιαστης νεότητός μου, ή Ρέν με διέκοψε άπότομα:

—Τί κουραστική που είσαι, μαμά, να μιλάς πάντα για τ' ίδια πράγματα!

Και ή Έβελιν, άπευθυνομένη στον άνδρα της:

—Μά Φρανσουά, θα άφειλες να έμποδίζεις την μητέρα σου να μάς καλίζει διαρκώς μ' αυτές τις χωριάτικες ιστορίες της.

θα ξεχνούσαν ποτέ τις υποχρεώσεις των προς τους γονείς τους. «Αν μπορούσε έστω και να σκεφθώ το μέλλον που μου έπεφύλασσαν!...

Έναν χειμώνα εξαιρετικά δριμύ, ο Ζάν άρπαξε ένα δυνατό κρυολόγημα. Τον περιποιούμουν νύχτα-μέρα, αλλά οι πειποιήσεις που άπαιτούσε ή κατάσταση του δεν ήταν δυνατές ή κατάστασίς του δεν ήταν δυνατές. Ούτε γιατρός, ούτε φαρμακείο, ύπήρχαν πιο κοντά απ' τρία χιλιόμετρα. Ένα βράδυ, ξεψύχησε στην άγκαλιά μου, με το χαμόγελο στο χείλη.

Οι πρώτες άπογοητεύσεις

Τα παιδιά, έν τω μεταξύ, παντρεύτηκαν. Αυό φορές τον χρόνο, έρχονταν με τ' αυτοκίνητο να περάσουν μια Κυριακή μαζί μας και ξανάφευγαν το βραδάκι. Δεν έγνωρίζαμε τα παιδιά τους παρά απ' τις φωτογραφίες. Έπικηκής καθώς ήταν ο άνδρας μου έβρισκε πάντοτε δικαιολογίες γι' αυτή την άδιαφορία τους.

—Μά αν τα χρειαζούσαμε, έλεγε, είμαι δέχαιος πως θα τρέσουν μόλις τα καλέσουμε...

Ήρθαν μετά το θάνατο του πατέρα τους, αλλά ξανάφευγαν την ίδια μέρα... «Άσασχολήσεις, συνετεύεις, υποθέσεις...». Μόνον ή Ρέν έδέχθηκε να μείνει δυό μέρες μαζί μου κι' έπειτα έφυγε κι' αυτή για το Παρίσι.

Τί θόκανα στο μέλλον, μονάχη στην άγροικία; Τα κολλά μου άσπρισαν από τους κόπους, τα χέρια μου είχαν χάσει το σφρίγος των. Και χωρίς τον Ζάν μου, τον πιστό κι' άφωσιωμένο σύντροφο, τον καλό και τρυφερό σύζυγο, άισθανόμουν τον έαυτό μου σαν χαμένο, σαν να ήμουν ένα παραπλανημένο παιδί άνάμεσα στο πλήθος. Στριφογύριζα μέσ' στο άδειανό σπίτι, περιπλανώμουν στο κτήμα που μου φαινόταν ξαφνικά πάρα πολύ μεγάλο και άναρωτιόμουν τί θα γινόμουν.

Τα παιδιά μου, για πολλόν καιρό, έσκέπτονταν να πάρουν μιά άπόφασι. Τέλος, μου έπρότειναν να πάω να περάσω έναλλάξ ένα μήνα στο καθένα και κατόπιν ν' άποφασίσω αν προτιμούσα να πουλήσω το κτήμα μου ή να γυρίσω και να ζήσω μόνη μου σ' αυτό.

Έδέχθηκα, γιατί παρηγορήθηκα με την ιδέα πως θα ξεχνούσα λίγο την λύπη μου. Έξέκαμα τις κόττες μου, έκλεισα πόρτες και παράθυρα και με την καρδιά γεμάτη άγωνία, πήρα το δρόμο για το Παρίσι.

Είχε περάσει ήδη ένας χρόνος που είχα έγκαταλείψει τη γυνιά μου. Ένας δλόκληρος χρόνος δυσθυμίας, άπογοητεύσεων και θλίψεων κάθε είδους. «Α! Είχα άντιληφθώ καλά την πλάνη μου!

Από τις πρώτες έβδομάδες που πέρασα στην Ρέν, κατάλαβα πως ήμουν σ' όλους ανεπιθύμητη. Με μεταχειρίζονταν σαν ξένη την όποιαν περιποιούντο έξ υποχρεώσεως. Δεν είχα δικαίωμα σε καμμιάν εκδήλωσι τρυφερότητας, σε καμμία εκδήλωσι ένδιαφέροντος. Ο γαμβρός μου και οι υφές μου μετά βίας μου άπηθύβαν τον λόγο. Μου δημιουργήθηκε ή έντύπωση πως ξανάγινα μικρό κοριτσάκι. Μου έδιναν την έντύπωση πως τους ένωχλούσα, ότι έπαινα πολλή θέσι στο δρόμο τους. Κι' ή κόρη μου ή ίδια, άπορροφημένη με τις οικιακές της άσχολίες ή τις κοσμικές, άδιαφορούσε τελείως για μένα, πράγμα που με λυπούσε πιο πολύ απ' όλα.

Όστόσο, όταν άποφασίσα να πάω κοντά τους, είχα την επιθυμία να τους φανώ χρήσιμη κι' εύχρηστη, να ξεχάσω κοντά τους τον χαμό του άνδρός μου και τη θλίψη που έγκατέλειψε το σπίτι όπου έγεννήθηκα, όπου έζησα σχεδόν όλα τα χρόνια της ζωής μου. Μά γι' αυτούς δεν ήμουν παρά μια γρηά ένοχλητική και πρό παντός που τους έθύμιζε την ταπεινή τους προέλευσι. Μια μέρα που άναπολούσα τις όμορφες μέρες της εύτυχισμένης και ξέγνοιαστης νεότητός μου, ή Ρέν με διέκοψε άπότομα:

—Τί κουραστική που είσαι, μαμά, να μιλάς πάντα για τ' ίδια πράγματα!

Και ή Έβελιν, άπευθυνομένη στον άνδρα της:

—Μά Φρανσουά, θα άφειλες να έμποδίζεις την μητέρα σου να μάς καλίζει διαρκώς μ' αυτές τις χωριάτικες ιστορίες της.

Εβδμήναν Ιδίως με τὰ φουστάνια μου που δεν ήταν της μόδας και τὸν κότσο που είχα στην κορυφή της κεφαλῆς μου. Ἡ Ἀντρέ, ἡ πιδ μικρή ἀπὸ τὶς νύφες μου, ἀπεφάσισε μιά μέρα νὰ διορθώσῃ τὴν κατάστασι. Μ' ἔβαλε νὰ δοκιμάσω ἕνα σοβαρό μαῦρο φόρεμα καὶ μοῦ ἔλλαξε χτενισιά.

—Νά, πὼς πρέπει νὰ νύνηται, μητέρα! Εἶνε πιδ σίκ, ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀντικαρίες τοῦ περασμένου αἰῶνος!

Ἐπὶ αὐτὴν καὶ ἀκολούθησα τὶς συμβουλές της, ὅχι χωρὶς νὰ στενοχωρηθῶ μέσα μου.

Ἀλλήλοδιαδόχως, ἔμενα στῆς Ρέν, στὸ Νεϊγύ, καὶ στοῦ Ζάκ, στὸ Μεντόν. Ὁ Φρανσουά κι' ἡ Ἐδελίν μ' ἐδέχθησαν ἐπίσης στὰ ὁμορφα διαμερίσματά τους τῆς ὁδοῦ Κουρσέλ καὶ τοῦ Ὠτεϊγ. Ζούσαν ὅλοι μιά ζωὴ ἀνετη, ἔκαναν δεξιώσεις, ἐβγαίναν, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐβρίσκαν μιά στιγμὴ γιὰ νὰ τὴν ἀφιέρωσουν σ' ἑμένα. Ἐφθάναν πολλὲς φορὲς ν' ἀναρωτιέμαι ἂν ἤμουν εὐτυχισμένη γιὰ τὴν ἐπιτυχία τους. Ἄν ἦσαν πιδ ἄπλοι, ἴσως νὰ ἦσαν τρυφερότεροι καὶ προσεκτικότεροι γιὰ τὴν μητέρα τους. Οἱ θυσίες ποὺ μὰς ἐστοίχισε ἡ θέσις των φαινόταν πὼς τοὺς διέφευγαν τελείως.

Τὸν τέταρτο μῆνα, ἔβλεπα φυσικά, νὰ ξαναγυρίσω στὴν ἀγροικία μου. Μιά γρίππη με δυνάτο πυρετὸ με κάρφωσε στὸ κρεβάτι. Ἐφώνασα τὸν Ζάκ με ὅλη μου τὴ δύναμι καὶ κάπου κάπου ἀνακάτευα κι' ἕνα ἄλλο ὄνομα στὸ παραλήρημά μου.

—Ποῖος εἶν' αὐτός; Ἐντμόν που φωνάζατε; μ' ἐρώτησε ἡ γυναίκα τοῦ Ζάκ σὰν ἔγινε καλά.

—Ὁ Ἐντμόν; ἔκαμα ἐκπληκτικῶς. Εἶν' ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός μου, τοῦ ὁποῖου ἀγνοῶ τὴν τύχην ἀπὸ σαράντα χρόνια. Μὰς ἐγκατέλειψε ἔξαφνα γιὰ νὰ πῇ στὴν Ἀμερική. Δὲν ξανακούσαμε ποτὲ νὰ μιλοῦν γι' αὐτόν. Τὸν ἐγνώρισα κι' ἐγὼ τόσο λίγο, ὥστε ἐπίστευα πὼς εἶμαι τὸ μόνο παιδί.

Νοσταλγία τοῦ σπιτιοῦ

Εἰς κείνο τὸ ἀπόγευμα καθὼς καθόμουν στὸ παράθυρό μου μόνη καὶ θλιμμένη, οἱ ἀνανησίες μου ἦσαν ἀκόμη θλιβερότερες. Ἦταν ἡ ἐπέτειος τῶν γενεθλίων μου καὶ κανένας δὲν τὸ εἶχε προσέξει. Κάθε φορὰ ποὺ ἐπλησίαζαν θήματα, μισοσηκωνόμουν κι' ἐγύριζα πρὸς τὴν πόρταν, με κάποια κρυφὴ ἐλπίδα. Ἀλλὰ ἤρθε τὸ βράδυ, χωρὶς κανεὶς νὰ με φιλήσῃ καὶ νὰ μ' εὐχήθῃ. Ὡστόσο, ἕνας θορύβος φωνῶν ἔφθανε ὡς τὸ δωμάτιό μου. Σηκώθηκα κι' ἔκαμα μερικὰ θήματα στὸ διάδρομο. Τὸ σαλόνι ἦταν γεμάτο ἀπὸ κόσμο, ἀπὸ γέλια...

Ἐγύρισα ὅσο μπορούσα γρηγορότερα στὴ γωνία μου. Ἀλλὰ ἡ ἐπιθυμία ν' ἀνακατεῖθω κι' ἐγὼ λίγο μ' αὐτόν τὸν κόσμο, νὰ περιτοιχισθῶ ἀπ' ἀνθρώπινη ζεστασιά, μ' ἐκυρίεψε. Ἐχτένισα τὰ μαλλιά μου, ἐφόρεσα τὸ μαῦρο μου φόρεμα κι' ἐκάρφωσα στὸ στήθος μου μιά καρφίτσα με πέτρες ἀμεθύστου, ποὺ μοῦ τὴν εἶχε χαρίσει ἡ μητέρα τοῦ Ζάν. Ἐπειτα, σφίγγοντάς το ἕνα μου χέρι με τὸ ἄλλο, γιὰ νὰ πάρω θάρρος, ἐμπήκα στὸ σαλόνι.

Οἱ προσκεκλημένοι εἶχαν ἀρχίσει ἤδη νὰ φεύγουν. Ἐμεναν μόνον μερικοί, οἱ ὁποῖοι συζητοῦσαν ζωηρά με τὴν Ἐδελίν. Μόλις με εἶδε, σταμάτησε ἀπτότομα καὶ μοῦπε:

—Εὐνόμια πὼς εἰσθε στὸ δωμάτιό σας.

—Ἐκεῖ ἤμουν, ἐτραυλίσσα, μὰ σκέφθηκα πὼς θὰ μπορούσα...

—Ὅταν καλύτερα νὰ μένατε ἐκεῖ, εἶπε ξερά.

Μοῦ φάνηκε πὼς δὲ ληποθυμοῦσα ἀπὸ ντροπὴ. Με θῆκα ἀσταθές, διευθύνθηκα σὲ μιά γωνία τοῦ δωματίου κι' ἐκάθησα σὲ μιά καρέκλα. Περιώντας, εἶδα τὸν Φρανσουά νὰ καντίνῃ καὶ νὰ συζητῇ ἤσυχα. Εἶχε ἀκούσει, χωρὶς καμμία ἀμφιβολία, τὰ λόγια ποὺ ἀνταλλάξαμε, ἀλλ' ἔμεινε ἀμέτοχος.

Πῆρα τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγω ἀμέσως τὴν ἄλλη μέρα. Προτοῦ πλავίσω, ἐμάζεψα τὰ πράγματά μου βρέχοντας τα με δάκρυα. Ὅλη τὴ νύχτα ξαναβλέπα τὸν ἑαυτὸ μου νέο, ν' ἀσχολῆται με τὶς δουλειές τῆς ἀγροικίας ἢ καθισμένον τὸ βράδυ κοντὰ στὸ Ζάν σὲ μιά ζεστὴ ἀτμόσφαιρα συνεννοήσεως κι' εὐτυχίας.

Τὰ δημερώματα ἤμουν ἔτοιμη. Περίμενα νάρθῃ ὁ γυιός μου στὴν τραπέζα, γιὰ νὰ τοῦ πῶ τὴν ἀπόφασίν μου. Ἐδιάβαζε τὴν ἐφημερίδα του πίνοντας τὸν καφέ του καὶ δὲν ἐσήκωσε οὐτὲ τὰ μάτια σὰν μήκηκα.

—Φρανσουά, τοῦ εἶπα, ἀποφάσισα νὰ γυρίσω στὴν ἀγροικία.

—Ἀ, ἔκαμα μόνον.

Ἡ ἀνοιχτὴ τοῦ ἐφημερίδα μὰς ἐχώριζε.

—Φεύγω ἀμέσως, ἐπρόσθεσα.

—Εἰδοποιήσε τὸν Ζάκ;

—Δὲν τὸ βρίσκω ἀπαραίτητο νὰ τὸν εἰδοποιήσω. Τοῦ τὸ λέξ' ἐγὼ ἔπειτα ὅταν σὺ μείνῃς καιρός.

Ἐκαμα μερικὰ θήματα ὡς τὴν πόρταν. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούσα τὴν διαπεραστικὴ φωνὴ τῆς Ἐδελίν:

—Φρανσουά, ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ μητέρα σου;

—Ὁ γυιός μου σηκώθηκε κι' ἐπῆγε πρὸς τὴν γυναίκα του, ποὺ ἔμπαινε στὸ δωμάτιο. Ἐκείνη, σὰν με εἶδε, εἶπε:

—Τηλεφώνησε ἡ Ρέν γιὰ νὰ σὰς παρακαλῇ νὰ πᾶτε ἀμέσως στὸ σπῆτι της. Ἡ κόρη της εἶνε ἀρρωστή.

Καθὼς ἡ βαλίτσα μου ἦταν ἔτοιμη, μισὴ ὥρα ἀργότερα ἔφθανα στῆς κόρης μου.

Ἐπέρασα μιά βδομάδα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξέλασα ὅλες μου τὶς στενοχώριες. Γινόμενον χρήσιμη, με χρησιμοποιοῦσαν σὲ κατὰ καὶ κάπου-κάπου ἡ Ρέν μοῦ ζήτοῦσε τὴ συμβουλὴ μου κι'

ἀκολουθοῦσε τὶς γνώμες μου.

Τὸ παιδί ἔγινε γρήγορα καλὰ κι' ἀμέσως ξανάπεσα στὴ μοναξιά μου. Ἀφοῦ ἠσύχασε ἡ Ρέν, ξανάρχισε τὶς ἀσχολίες της κι' ἐγὼ ξαναγινόμενον ἢ φιλοξενουμένη.

—Αὐτὴ τὴ φορὰ, εἶπα μέσα μου, τελείωσε. Ἀντίο στὴ μεγάλη πόλιν με τοὺς πειρασμούς καὶ τὶς ἀπογοητεύσεις της!

Ξαναγυρίζω στὸ ἥσυχο χωριό μου, στὸ κτήμα μου, τὸ γεμάτο ὠραίες ἀναμνήσεις.

Ξαναετοιμάσθηκα καὶ εἰδοποίησα τὴ Ρέν. Στὴν ἀρχή, ἀκούσε τὴν ἀπόφασίν μου με ἀδιαφορία κι' ἔπειτα ἔδειξε κάποια ἐκδηλῶσι στοργῆς:

—Μεῖνε ἀκόμη μερικὲς μέρες, ἐκτὸς ἂν προτιμᾷς νὰ τὴς περάσεις στοῦ Ζάκ, στὸ Μεντόν. Ναί, μείνε ἀκόμη μερικὲς μέρες. Θὰ τοῦ τηλεφωνήσω ἐγὼ γιὰ νὰ τοῦ ἀναγγεῖλω τὴν ἀφίξίν σου.

Ἀρνήθηκα, μὰ δὲν κατάφερα τίποτε. Νομίζοντας ὅτι θὰ μ' εὐχαρίστησῃ, ἡ κόρη μου ἐκάνονισε τὰ πράγματα ἔτσι καὶ μοῦ ἔλλαξε τὸ πρόγραμμά μου.

—Ἐπειτα μπορεῖς νὰ γυρίσης στὴν ἀγροικία, ἀφοῦ τὸ θέλεις τόσο.

Πὼς νὰ ἐξηγήσω τοὺς λόγους ποὺ μ' ἔκαναν τόσο νὰ τὸ θέλω;

Ἐνα πλάσμα ποὺ ξεχώριζε

Σὰν ἔφθασα στὸν μικρὸ σταθμὸ τοῦ Μεντόν, ἕνα χαριτωμένο καὶ δροσερὸ κοριτσάκι ἔτρεξε κοντά μου.

Μ' ἀγκάλιασε ἀπ' τὸ λαϊμό καὶ μ' ἐφίλησε στὰ δυὸ μάγουλα.

—Εἶμαι ἡ Σουλδέτ, γιαιγιά! Χτὲς μόλις ἐγύρισα ἀπ' τὴν Ἐλβετία. Ὅταν ἡ θεία Ρέν μὰς ἀνήγγειλε τὴν ἀφίξίν σας, εἶπα στὸν μπαμπά πὼς θάρρω νὰ σὰς ὑποδεθῶ γιὰ νὰ σὰς κάμω μιά ἐκπληξί.

Μὲ πήρε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ με ὡδήγησε πρὸς τὴν ἐξοδο. —Ξέρεις, θὰ συνεννοηθοῦμε καλὰ ἐμεῖς οἱ δυὸ, εἶμαι δεδαί.

Ἐνα μικρὸ πράσινο αὐτοκινητάκι ἦταν σταματημένο δίπλα στὸ πεζοδρόμιο.

—Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ σοῦ φέρωμαι σὰν σὲ μιά παλὰ φίλην, γιαιγιά; Ἐμένα, ξέρεις οἱ τύποι, τὸ «σεῖς» καὶ τὸ «σὰς» καὶ οἱ ρεβερέντες δὲν μ' ἀρέσουν. Δὲν πᾶνε στὸν χαρακτήρα μου. Λίγα λεπτὰ ἀργότερα, τὸ μικρὸ αὐτοκινητάκι σταματοῦσε ἐμπρὸς ἀπ' τὸ σπῆτι. Με μεγάλη προσοχή, ἡ Σουλδέτ μ' ἐβοήθησε νὰ κατέβω, ἔβγαλε τὴ βαλίτσα μου καὶ παίρνοντάς με ἀπ' τὸ μπράτσο, μοῦ εἶπε:

—Θὰ σὲ πᾶω στὸ δωμάτιό σου. Εἶμαστε γειτόνισσες καὶ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη.

Χωρὶς νὰ προσφέρω λέξι, ἀφινόμενον, γοητευμένη καὶ κατάπληκτη ἀπ' αὐτὴ τὴν ξαφνικὴ εὐτυχία, ποὺ μοῦπεφτε ξαφνικά ἀπ' τὸν οὐρανόν. Τί μ' ἐνδιέφεραν πιά ἡ ἀδιαφορία ἢ οἱ περιφρονήσεις τῶν παιδιῶν μου; Εἶχα τὴν Σουλδέτ σὰν μιά γλυκεῖα ἀχτίδα ἡλίου ποὺ ἐφώτιζε ὅλη μου τὴ ζωὴ.

Τὰ δωμάτιά μας, πράγματι, ἐγειτόνευαν. Ἦμουν ἐγκατεστημένη σ' ἕνα ὁμορφο δωμάτιο ποὺ ἔβλεπε στὸν κήπο καὶ ἐμάντευα σὲ ποῖον ὠφείλα αὐτὸ τὸ προνόμιον.

Σὲ κάθε μας συνομιλία, μοῦ ἀπεκάλυπτε καὶ μιά πτυχὴ τῆς ἀγνῆς ψυχῆς της, τῆς μεγάλης καρδιάς της, τῆς καθάριας κι' ἀμεροληπτικῆς σκέψεώς της.

Ἐνα βράδυ, στὸ δειπνόν, ὁ Ζάκ ἀνήγγειλε γιὰ τὸ ἀκόλουθο Σάββατο τὴν ἐπίσκεψιν μερικῶν φίλων. Ἐπέμενε ἰδιαίτερως νὰ φτιάξουν γιὰ τὴν Σουλδέτ ἕνα κινουέριγο φόρεμα ποὺ νὰ πηγαίνει στὸ στυλ της. Ὅλη τὴ βδομάδα τὸ συζητοῦσαν. Ἡ μικρὴ μ' ἐρωτοῦσε με τὸ βλέμμα, ἀλλ' ἀπέφευγα με προσοχή νὰ δείξω πὼς καταλάβαινα περὶ τίνος ἐπρόκειτο: θὰ τῆς παρουσιαζαν ἀσφαλῶς κανέναν ὑποψήφιο. Ὁ γυιός μου κρατοῦσε ἀκόμη τὶς παλῆς ἀντιλήψεις κι' ἐνόμιζε πὼς αὐτὸς ἔπρεπε νὰ κανονίσῃ τὴν τύχην τῆς κόρης του.

Τὸ Σάββατο ἤρθε με πυρετώδεις ἐτοιμασίες. Ἡ Σουλδέτ βοηθοῦσε τὴν μητέρα της, ἀλλὰ τὰ τραγούδια της τὰ διέκοπταν ὄνειροπολήματα.

Τὸ βράδυ, μὴ βαστώντας πιά, ἐμπήκε στὸ δωμάτιό μου.

—Πές μου, γιαιγιά, δὲν ἀσφραίνεσαι τίποτε στὸν ἀέρα;

—Ναί, τὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν ποὺ ἔρχεται ἀπ' τὸν κήπο.

—Ἀ σ τ ε ἰ ε ὕ ε σ α ἰ, ἐνὸς παίζεται ἴσως ἡ ζωὴ μου... Αὐτὰ τὰ μισόλογα, αὐτὸ τὸ κινουέριγο φόρεμα... Ἀκουσε, θέλεις νὰ εἶσαι μιά πραγματικὴ φίλη μου;

—Βεβαίωτατα, μικρὴ μου, μπορεῖς νὰ μοῦ ζητήσης, δ,τι θέλεις.

—Ἐ, λοιπόν, ἂν εἶνε ἀσχημος, θὰ ταχθῆς με τὸ μέρος μου, γιὰ νὰ τὸν διώξω;

—Μὰ ἀμφιβάλλεις, Σουλδέτ μου;

—Ναί, ἀμφιβάλλεις, Σουλδέτ μου;

—Ναί, ἀμφιβάλλεις, Σουλδέτ μου;

—Ναί, ἀμφιβάλλεις, Σουλδέτ μου;

—Ναί, ἀμφιβάλλεις, Σουλδέτ μου;

—Ναί, ἀμφιβάλλεις, Σουλδέτ μου;

—Ναί, ἀμφιβάλλεις, Σουλδέτ μου;

—Ναί, ἀμφιβάλλεις, Σουλδέτ μου;

—Ναί, ἀμφιβάλλεις, Σουλδέτ μου;

—Ναί, ἀμφιβάλλεις, Σουλδέτ μου;

—Ναί, ἀμφιβάλλεις, Σουλδέτ μου;

χνοντας τὴ στενοχώρια του, ὅχι με πολὺ ὑποχρεωτικά λόγια γιὰ μένα.

—Ἀφσε λοιπὸν ἤσυχο αὐτὸ τὸ παιδί, μαμά. Τῆς σηκώνεις τὰ μυαλὰ με τὶς ἱστορίες ποὺ τῆς λές.

Καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς δεξιώσεως, τὰ μάτια μου τὴν παρακολουθοῦν παντοῦ, σβέλτα ὅπως ἦταν, με τὸ ἐμπριμε φορεματάκι της, με μόνο στολισμό τὴν καρφίτσα τοῦ ἀμεθύστου ποὺ τῆς εἶχα χαρίσει.

—Εἶνε ἐκπληκτικὸ πόσο σοῦ μοιάζει, παρετήρησε ὁ Ζάκ.

Τὰ πρῶτα ἐρωτικά σκιρτήματα

Ἰγὸν καιρὸ ἀργότερα, ἤρθε ἕνα ἀπόγευμα ἀπ' τὸν περίπατο, με τὸ φουστάνι ξεσχισμένο καὶ τὸ γόνατο χτυπημένο, ἀλλὰ γελαστή. Μοῦ ἔκαμε νόημα καὶ τὴν ἀκολούθησα σὲ δωμάτιό της, ὅπου τῆς ἔδωσα τὸ γόνατο κι' ἐπερίμενα νὰ μιλῇ.

—Ἄν ἤξερες τί ὁμορφος εἶνε, μοῦ ἐμπιστεύθηκε ἀναστενάζοντας. Εἶνε μελαχροινός, με μαῦρα μάτια καὶ γελᾷ διαρκῶς. Νά, ἕνας ἀνδρας με τὸν ὁποῖον θὰ μπορούσα νὰ σμιῶ τὴν ζωὴν μου. Με κутτάει στὰ μάτια, ἔχει χέρια στιβαρά. Τὸν λένε Λουσιέν, δὲν εἶν' ὁμορφο ὄνομα;

Ὁ ἔρωτας εἶχε γεννηθῇ στὴν καρδιά της κι' ἀκτινοβολοῦσε τριγύρω της σὰν ὑπέροχος φωτιστῆρας. Ἀρχισε νὰ τραγουδᾷ πάλι καὶ νὰ φλυαρῇ κι' ὅλες οἱ ἐγνοιές της ἐπέταξαν μακρὰ. Ἐπανέκτησε τὴν ἐμπιστοσύνη της γιὰ τὸ μέλλον.

Οἱ μέρες κυλοῦσαν σὲ μιά διαρκὴ νευρικότητα. Ἐν τῷ μεταξύ, δυὸ φορὲς τὴν ἐβδομάδα, ἐδεχόμαστε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἐντμόν. Συνέβαινε μάλιστα νὰ στέλνῃ λουλούδια καὶ γλυκά.

Μυρίζει ἀρχοντοχωριατισμὸ, μουρούριζε ἡ Σουλδέτ διαστέλλοντάς τὴ μύτη της καὶ δὲν δεχόταν ν' ἀγγίξῃ τίποτε ἀπ' αὐτά.

Μόλις τῆς ἔμενε ἕνα λεπτὸ ἐλευθερίας, ἐπήγαινε περίπατο. Συχνὰ σὰν ἐγύριζε ἔλαμπε ὁλόκληρη: εἶχε συναντήσει τὸ Λουσιέν.

—Θέλει νὰ σὲ γνωρίσῃ, μοῦ ἐπανελάμβανε. Ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ τὸν φέρω ἐδῶ, πρέπει νάρθῃς μαζί μου σὲ κανένα ραντεβού. Πές ναί, γιαιγιά, θὰ μ' εὐχαριστήσῃ τόσο αὐτό.

Ἐδίσταζα νὰ γίνω συνεννοχος σὲ κατὶ ποῦ... σ' ἕνα πρᾶγμα τὸ ὁποῖον... Τέλος ἐδέχθηκα, πρὸ παντός γιαιτὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ διαπιστώσω καὶ μόνη μου τὴν εἰλικρίνεια τοῦ νέου.

Ἀπὸ τὴν πρώτη μας συνάντησιν, ἐπέισθηκα. Γοητεύθηκα στὴ στιγμὴ ἀπὸ τὴν ἐγκάρδια χειραψία καὶ τὴν εἰλικρινὴ συμπεριφορὰ τοῦ Λουσιέν. Ἀλλ' ὁ Ζάκ καὶ ἡ Ὁρτάνς θὰ ἐδέχονταν ποτὲ νὰ κάμουν γαμβροὺς τοὺς ἑναν ἀπὸ ἐργάτη, ἕναν νέο ποὺ δὲν εἶχε οὔτε περιουσία, οὔτε διπλώματα;

Δὲν μπορῶ νὰ κάμω μεγάλα πράγματα γιὰ σὰς, παιδιά μου, ὡστόσο πρέπει νὰ ξέρετε πὼς θάχτε πάντα ἅλη μου τὴν ἀγάπην. Ἐξακολουθεῖτε νὰ ἐλπίζετε. Ἀφοῦ τὰ αἰσθητά σας εἶνε ἀγνά, ἡ θεία πρόνοια δὲν θὰ σὰς λησμονήσῃ.

Οἱ θλιβερὲς σκηνὲς δὲν ἐπανελήφθησαν. Ἡ Ὁρτάνς υἱοθέτησε μιά μέθοδο πειθούς, προσπαθώντας νὰ κάμῃ νὰ λάμψουν στὰ μάτια της μικρὴς τὰ προτερήματα ἐνὸς πλουσίου γάμου, κολακεύοντας τὶς μικρές της κοκετταρίες καὶ προκαλώντας κινουέριγες. Κάθε ἄλλη στὴ θέσι τῆς Σουλδέτ θὰ παρασυρόταν. Τὸ καλὸ μου παιδί ἀντέτασσε σ' αὐτὰ τὰ ἐπιχειρήματα μιά ψυχρὴν ἀδιαφορία. Δὲν ἔκανε οὔτε τὸν κόπο νὰ συζητῇ.

Ἰσως ἀπὸ φλυαρίες τῶν γειτόνων, ἴσως ἀπὸ τὴν στάσι τῆς Σουλδέτ, ἡ Ὁρτάνς ἀντελήφθη τὴν κατάστασιν τῆς κόρης της. Εἶχε δάσει μάλιστα νὰ τὴν παρακολουθῇσιν κι' ἔτσι μιά μέρα ἡ Σουλδέτ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ πὼς, ἔμαθε ὅτι ἡ μητέρα της ἤξερε τὸ μυστικὸ της.

—Εἶμαι ἐνθουσιασμένη ποὺ τὸ ἔμαθες, τῆς εἶπε. Μοῦ ἐστοίχιζε νὰ σοῦ τὸ κρύβω.

—Θὰ μιλήσωμε τὸ βράδυ, ὅταν γυρίσῃ ὁ πατέρας σου, ἀπῆντησε ἡ Ὁρτάνς.

—Ὡστόσο, εἶπα ἐγὼ, ἐσὺ παντρεύτηκες τὸν Ζάκ, ποὺ δὲν προέρχεται ἀπὸ πρίγκηπες. Εἶνε γυιὸς χωρικῶν καὶ δὲν σοῦ τὸ ἔκρυψε, ὅπως ξέρω.

—Ὁ Ζάκ ἔχει μιά καριέρα, εἶνε δικηγόρος κι' ἐπραγματοποίησε ὅλες μου τὶς ἐλπίδες ποὺ εἶχα στηρίξει σ' αὐτόν.

—Καὶ ποῖος σοῦ λέει πὼς ὁ Λουσιέν δὲν θὰ ἐπιτύχῃ κι' αὐτὸς στὴ ζωὴ του; Ἐχε τοῦ ἐμπιστοσύνη.

Ἡ Ὁρτάνς σταμάτησε τὴ συζήτησιν κι' ἐπεφυλάχθηκε νὰ κουβεντιάσῃ με τὸν ἀνδρα τῆς γιὰ νὰ τοῦ πῇ νὰ πάσῃ δραστηρίαις ἀποφάσεις. Τὸ κατάρρωσε. Δὲν ἐπέρασε μιά βδομάδα, κι' ὁ Ζάκ ἐδήλωσε ὅτι ἡ Σουλδέτ θ' ἀρραβωνιαζόταν με τὸν Ἐντμόν.

Ὡστόσο, ἡ Σουλδέτ, μὴ ξερώντας πιά πὼς νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὴν ἀπάντησιν ποὺ ἔπρεπε νὰ δώσῃ, ἐζήτησε νὰ τῆς ἐπιτρέψουν νάρθῃ μαζί μου στὴν ἀγροικία, γιὰ νὰ σκεφθῇ με τὴν ἡσυχία της.

—Εἰσαι εὐχαριστημένη, γιαιγιά, μοῦ εἶπε ὅταν οἱ γονεῖς της ἔδωσαν τὴν συγκατάθεσίν τους, ἂν σοῦ ὀρῶ κανέναν ποὺ νὰ ξανακαταποιοῇ τὴν κατάστασιν ἐκεῖ κάτω.

Συγκατένευσα χαμονελῶντας. Ἐσφίχτηκε ἐπάνω μου καὶ μ' ἐφίλησε με θερμῇ.

Ὅπου γίνεται τὸ θαῦμα

Τὰ νεανία μου θ' ἀνασταίνονταν! Τὸ ψηλὸ αὐτὸ παλληκάρι με τ' ἀνασηκωμένα μαυινία, ποὺ θὰ καλλιεργοῦσε τραγούδι δῶντας τὸν λαχανόκηπό μου, πόσο θὰ ἐμοιαζε τοῦ Ζάν!

Ξαναβλέπω ἀκόμη τὸ πονηρὸ ἐκεῖνο χαμόγελο ποὺ ζωγραφίστηκε στὰ χεῖλη τῆς Σουλδέτ, ὅταν οἱ γονεῖς της ἐδέχθησαν νὰ τὴν ἀφήσουν νὰ φύγῃ μαζί μου. Φθάνοντας στὴν ἀγροικία, βρήκα, φυσικά, τὴ βοήθεια ποὺ μοῦ ἀνηγγέθη καὶ ποὺ δὲν ἦταν παρὰ ὁ Λουσιέν. Ἐδέχθηκα μ' εὐχαρίστησιν, κι' ἡ εὐτυχία τῆς Σουλδέτ μ' ἐνθουσίασε.

Ἀλλοῖμονον! Αὐτὴ ἡ εὐτυχία δὲν μπορούσε νὰ διαρκέσῃ, χωρὶς νὰ τὴν σκιάσουν σύννεφα. Μιά ἡλιόλουστη Κυριακὴ, τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Ζάκ σταμάτησε μπροστὰ στὴν πόρταν. Με τὴν πρώτη ματιὰ, ὁ Ζάκ κατέλαβε ὅλα. Ἐθῆμωσε τόσο, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῇ.

Τραβώντας τὴ Σουλδέτ ἀπὸ τὸ μπράτσο, τὴν ὡδήγησε ὡς τὸ αὐτοκίνητο. Ἡ Ὁρτάνς τὸν παρακολουθοῦσε με ἕνα βλέμμα ἐπιδοκίμασας.

Κυτταχθήκαμε ὁ Λουσιέν κι' ἐγὼ σὰν χαμένοι.

—Τελείωσε, τελείωσε!, μουρούριζε ὁ καυμένος ὁ Λουσιέν.

—Μὰ τί ἐτελείωσε λοιπόν; εἶπα τρυφερά κι' ἀκούμπησα τὸ χέρι μου στὸν ὤμο του. Ἡ ἀγάπη σου λοιπὸν γιὰ τὴν ἀρραβωνιαστικία σου εἶνε τόσο εὐθραυστή; Χάνεις τόσο γρήγορα τὸ θάρρος σου;

—Ὅχι, θὰ παλαίψω ὡς τὸ τέλος. Μὰ πὼς νὰ παλαίψω;

—Ὅταν δὲν μποροῦν νὰ παλαίψουν, ἐλπίζουν!

—Σὲ κανένα θαῦμα;... εἶπε. Ἐ, λοιπόν! Θὰ τὸ περιμένω ἐδῶ.

...Τὸ θαῦμα ἔγινε.

Ἐνα πρωί, μπῆκε ὁ ταχυδρόμος μ' ἕνα γράμμα συστημένο.

Οὔτε ἕνα δευτερόλεπτο δὲν ἀμφέβαλλα γιὰ τὸ περιεχόμενον του. Μηχανικά, ἔβαλα τὴν ὑπογραφήν μου στὸ διδύλιό τοῦ διανομέως.

Δια

“Ένα γυναικείο ΓΡΑΜΜΑ

ΥΠΟ ΑΛΦΟΝΣ ΝΤΩΝΤΕ

“Απ’ αυτά που σου γράφω, θα καταλάβεις, αγαπητή μου, πόσο ακριβώς έπληρωσα το ότι πήρα άνδρα καλλιτέχνη. Δυστυχώς, όσο είμαστε κορίτσια, πλέκουμε αλόκοτα όνειρα για όλα τα πράγματα. “Απόδειξες ότι, όταν στην έκθεσι έδιάβασα μέσα στον οδηγό, την μακρινή του διεύθυνσι σε κάποιον ήσυχο δρομάκο του Παρισιού, φαντάσθηκα άμέσως μια ζωή ήρεμη, γαλήνια, άφωτισμένη στην εργασία και στην οικογένεια και κατέληξα να σκεφτώ (έπειδή ένοιωθα τόσο θάμουν ζηλιάρα): «Νά, τί άνδρα θέλω εγώ. Θα τον έχω πάντα κοντά μου. Θα περιώμε μαζί τις μέρες μας, εκείνος σ’τά ταμπλώ και στη γλυπτική του, και εγώ είτε ράβοντας, είτε διαβάζοντας δίπλα του, μέσα στο άπαλδ φώς τού ατελιέ. Πόσο άφελής ήμουν! Δεν φανταζόμουν καν τί θα πη άτελιέ, ούτε τί κόσμος συγχάζει εκεί μέσα. Ελλέποντας τα διάφορα γυννά αγάλματα, ποτέ δεν είχα φαντασθή πώς θα ύπήρχαν γυναικές τόσο ταλμηρές, ώστε... Και πώς εγώ ή ίδια, θά... “Αν τ’είχα φαντασθή αυτό, σ’έ δεβαίω ποτέ μου δεν θ’ άπεφάσιζα να πάρω καλλιτέχνη...”

Πρέπει να όμολογήσω πώς δλοι οι δικόι μου ήσαν έναντιον αυτού τού γάμου, μολονότι ο άνδρας μου και περιουσία είχε και όνομα ήδη ένδοξο και έχτισε μάλιστα ένα όραίο σπιτάκι, πού θα μάς φιλοξενούσε. Μόνον εγώ τού θέλησα. “Ήταν τόσο γοητευτικός, τόσο εύγενικός, τόσο καλός. “Όστόσο έβρισκα πώς άνακατευόταν πολύ στο ντύσιμό μου και στο χτένισμά μου.

Γυρίσαμε από τού ταξίδι τού γάμου μας. “Εγώ έγκατεστάθηκα στο τόσο όμορφο έπιπλωμένο διαμέρισμά μου, ο άνδρας μου άρχισε άμέσως δουλειά και περνούσε τις ώρες του στο άτελιέ του, έξω από τού σπιτί. Σάν εγύριζε τού θράδυ, μεύ μιλούσε με θερμή για την προσεχή του έκθεσι. Για θέμα είνε τώρα μιάον “Αναδυομένην”. Ζητούσε να δώση στο μάρμαρο τη λεπτή άνατριχίλα τού δέρματος, πού έρχεται σε έπαφή με τόν άέρα, την ύγρασία των λευκών ύφασμάτων πού κολλάνε στους ώμους και ένα σωρό άλλα πράγματα. Πού δεν τ’ά θυμάμαι πιά. “Εδω πού τ’ά λέμε, όταν μου μιλά για την γλυπτική του, σχεδόν πάντοτε δεν καταλαβαίνω γρύ. “Ό-στόσο, τούλεγα: “Θάνα πολύ όμορφο...”

Και φανταζόμουν ήδη πώς θα περπατούσα στο δρόμο, ένφ πίσω μου θα ψιθύριζαν: «Η γυναίκα του!»

Τέλος, μιά μέρα, περίεργη να ιδώ πώς έπήγαινε ή “Αναδυομένην” μας, έσκέφθηκα να πάω στο άτελιέ του, πού άκόμη δεν τού είχα έπισκεφθή.

Φαντάσου την άγανάκτησί μου σάν είδα τόν άνδρα μου, με άσπρη μπλούζα, σάν χτίστη, με μαλλιά άνω - κάτω, με χέρια γεμάτα λάσπη, νάχη άπέναντί του μιά γυναίκα — μάλιστα, αγαπητή μου, μιά γυναίκα όρθή έπάνω σ’ ένα θάβρο, σχεδόν δλόγυνη και πολύ ήσυχη σ’ αυτή τη στάσι, σάν να την έδρισκε έντελώς φυσική... “Όλα αυτά τ’ά είδα άστραπαίδια, γιατί περιττών να σου γράφω πώς έφυγα τρέχοντας. “Ο άνδρας μου θέλησε να με συγκρατήση, να μου έξηγήση, μ’ά εγώ, κάνοντας μιά χειρονομία άδίας καθώς άντίκρυσα τ’ά λασπωμένα του χέρια, έτρεξα στήσι μαμάς μου, όπου έβησας σχεδόν λιπόθυμη. «Παναγία μου! είπτε μόλις με είδε. Τί έπαθες, παιδάκι μου;»

Σάν της διηγήθηκα ιδαιόντας τί είχα ιδή, ή μαμά, κατασυγκινημένη, προσπάθησε να με παρηγορήση και να μου έξηγήση, πώς αυτή ή γυναίκα θα ήταν μοντέλο.

Τί θα πη μοντέλο! Αυτό είνε φοβερό! “Έπρεπε να μου τ’ά πη προτού με πάρη!

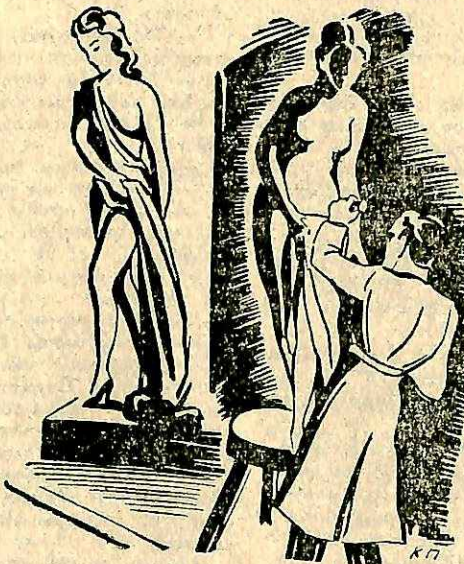
“Επάνω σ’ αυτά, να και ο Στέφανος, πού έβησας παραγμένος και προσπαθούσε και αυτός να με κάμη να καταλάβω ότι ένα μοντέλο δεν είνε γυναίκα σάν τις άλλες και ότι έκτός αυτού, οι γλύπτες δεν μπορούν να έργασθουν χωρίς αυτές. “Εγώ όμως δεν πειθόμουν και έδήλωσα πώς δεν ήθελα να τόν έχω πιά άνδρα μου!

—Νά σου πώ, φίλε μου, είπτε τότε ή μαμά, προσπαθώντας να μάς συμβιάση, δεν θα μπορούσες να κάμης μιά συγκατάδοσι πρός χάριν της γυναίκας σου και να άντικαταστήσης τού ζωντανό μοντέλο μ’ ένα άψυχο, από χαρτόνι παραδείγματος χάριν;

“Ο άνδρας μου εδάγκωσε τ’ά χείλη του από θυμό:

— Αυτά, μητέρα, δεν γίνονται.

— “Όστόσο, αγαπητέ μου, έξρω εγώ τί λέω: Οι ράφρες μας έχουν κεφάλι από χαρτόνι και άπάνω κεί δοκιμάζουν τ’ά καπέλλα... Δεν μπορεί λοιπόν, ότι γίνεται για τού καπέλλο, να γίνει και για...

Φαίνεται πώς αυτό είνε άπολύτως άδύνατον. “Ετσι τούλάχιστον προσπάθησε να μάς άποδείξη ο Στέφανος, με πολλά λόγια, με ένα σωρό λεπτομέρειες και όρους τεχνικούς. Τόν εκύτταζα κρυφά, σκουπίζοντας τ’ά δάκρυά μου και καταλάβαινα πώς ή λύπη μου τόν έκανε να πονή. Τέλος, μετά πολλές συζητήσεις, καταλή... πώς άφου τού μοντέλο ήταν άπαραίτητο, κάθε φορά πού θα έρχόταν, θα ήμουν και εγώ εκεί. Δίπλα στο άτελιέ, ύπήρχε ένα δωμάτιο πολύ κατάλληλο για να βλέπω χωρίς να φαίνομαι.

Την άλλη μέρα θα έρχόταν τού μοντέλο. “Επιστρατεύω λοιπόν όλο τού θάρρος μου και θρονιάζομαι στο δωματιάκι, ύπό τόν όρον πώς μόλις θα χτυπούσα τού διάφραγμα, ο άνδρας μου θα έτρεχε κοντά μου.

Σ’έ λίγο, να τού μοντέλο. Κακοντυμένο, με παρουσιαστικό τόσο ζεσεμένο, πού άπορούσα και εγώ πώς μπόρεσα να ζηλέψω μιά τέτοια γυναίκα. Και όστόσο, φίλη μου, σάν είδα αυτό τού πλάσμα να πετ’ά τ’ά ρούχα του, να γύνεται με τόσο φυσική και άναίδια και να άποκαλύπτει ένα ύπεροχο σώμα, ένοιωσα κάτι πού δεν μπορώ να σου περιγράψω... Κάτι με έπνιγε. “Εχλώμισα, έτρεμα... “Εκείνος έγέλασε μαζί μου, με καθησύχασε και εγύρισε στη δουλειά του...

Τώρα ή γυναίκα ήταν όρθια, γυνή και τ’ά μεγάλα πλάσια μαλλιά της έπεφταν στους ώμους της. Δεν ήταν πιά τού πλάσμα πού είδα πρδ δλίγου, αλλά σχεδόν ένα άγαλμα. “Η καρδιά μου είχε σχεδόν σταματήσει, μ’ά δεν μιλούσα. Ξαφνικά, ά-

κούω τόν άνδρα μου να φωνάζη:

— Προχωρήστε λιγάκι, τού άριστερό πόδι...

Και έπειδή τού μοντέλο δεν καταλάβαινε, ο Στέφανος σηκώθηκε, της έπιασε τού πόδι και... “Α, δεν κρατιόμουν πιά! “Αρχισα να χτυπώ τού διάφραγμα με λύσσα. Τότε, έτρεξε εκείνος με μούτρα λίγο κατεβασμένα.

— “Ελα, λοιπόν, αγαπητή μου, λογική-ψου λιγάκι!

“Ακούμπησα τού κεφάλι μου στον ώμο του και με δάκρυά τού ψιθύρισα:

— Δεν τού θέλω, χρυσέ μου, δεν μπορώ... Είνε άνώτερο από τις δυνάμεις μου...

“Εκείνος τότε άπότομα, χωρίς να μ’ άπαντήση, ξαναγύρισε στο άτελιέ του, έκαμε νόημα στην γυναίκα, και εκείνη ντύθηκε και έφυγε.

Για κάμποσες μέρες, ο Στέφανος δεν πήγε στο άτελιέ του. “Εμενε κοντά μου, μ’α γεμάτος λύπη. Μιά φορά τόν ρώτησα δειλά - δειλά:

— Δεν εργάζεσαι πιά τώρα;

— Δεν εργάζονται χωρίς μοντέλο, μου άπήντησε.

Δεν είχα τού θάρρος να έπιμείνω, γιατί ένοιωθα πώς ήμουν ένοχη. “Όστόσο, με χίλια δυό χόδια και παρακάλια τού πήρα την ύπόσχεσι πώς θα γύριζε στο άτελιέ και θα τελείωνε τού άγαλμα με... πώς να τού πώ;... Με τη φαντασία του. “Εγώ τού θεωρούσα κατ’όρθω και εύκολο. Μ’ά ο καυμένος ο Στέφανος ύπέφερε. Κάθε θράδυ εγύριζε στενοχωρημένος, άπελπισμένος. “Επήγαινα στο άτελιέ του και για να τόν ένισχύσω, τούλεγα: “Είνε θάύμα! “Μ’ά τού άγαλμα δεν προχωρούσε πιά.

“Ενα δειλινό, καθώς εκύτταζα την άτυχη αυτή “Αναδυομένην, πού, μισοξαπλωμένη, άργούσε τόσο πολύ να βγ’α από τού λουτρό της, μου ήρθε μιά ξαφνική ιδέα. “Η “Αναδυομένην” ήταν σχεδόν στο μπ’τί μου... “Ισως θα μπόρουσα...

— Πώς πρέπει νάναι ένα καλλιτεχνικό πόδι; ρώτησα άπότομα τόν άνδρα μου.

Μου έξηγήσε και μου έδειξε τί έλειπε άκόμη από τού έργον του, πού δεν μπόρουσε να τού άποτελειώση χωρίς μοντέλο... Και ήταν τόσο λυπημένος καθώς μου έξηγουσε!... Νά σου πώ τί έκαμα, θα τού πιστέψης; Πήρα τ’ά λεπτά πέπλα πού ήταν πεταμένα σε μιά γωνιά και μπήκα στο δωματιάκι. “Εκεί, σιγά - σιγά, χωρίς να πώ λέξι, γδύθηκα. Και ένφ εκείνος ήταν άκόμη προσηλωμένος στο άγαλμά του, παρουσιάσθηκα και άνέδηκα στο θάβρο, με μόνο κάλυμμα τού λεπτότατο εκείνο πέπλο πού φορούσε τού μοντέλο... “Α, τί συγκίνησι ένοιωσα σάν έσέκωσε τού κεφάλι!

Είχα κατακοκκινίσει... Και αυτή ή άθλια ή μουσέλινα, πού την έπαιρνε ο άέρας και έπρεπε να την συγκρατ’ά απ’ όλα τ’ά μέρη!... “Αδιάφορο! “Ο Στέφανος ήταν τόσο γοητευμένος, ώστε γρήγορα έφυγε ή ταραχή μου, ότι μ’ά έβλεπε σ’ αυτή τη στάσι...

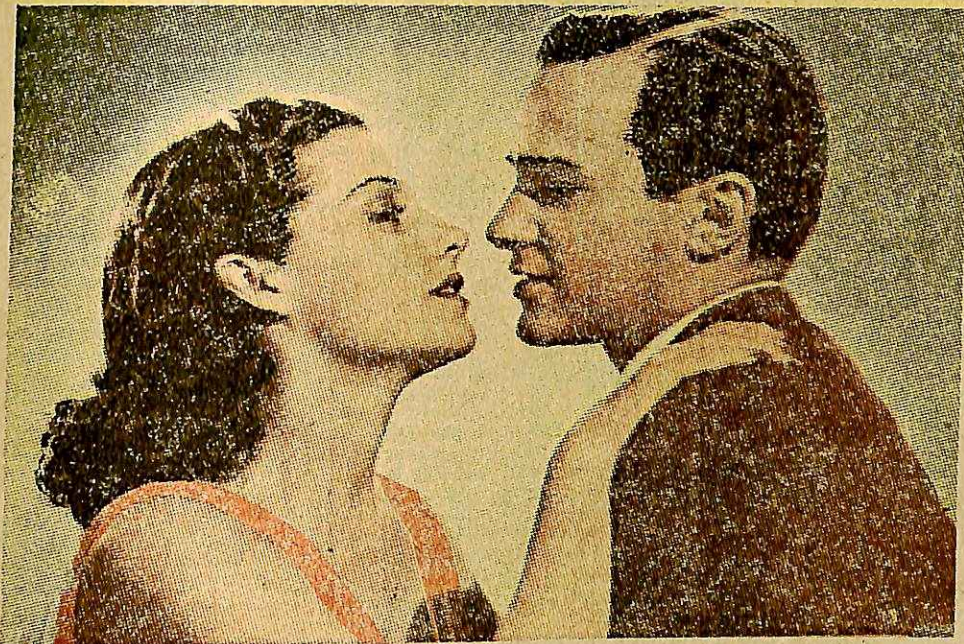
ΑΛΦΟΝΣ ΝΤΩΝΤΕ

ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

ΑΕΡΟΜΑΧΙΑ άετών και πελαργών

Πρδ ήμερών έπανεληθή ή άγρία αερομαχία μεταξύ πελαργών και άετών, πού δίδεται από έτόν, στον ούρανό ένός χωριού, κοντά στα σύνορα Τουρκίας και Περσίας. “Η πρώτη αερομαχία δόθηκε τού 1932, όποτε πλήθος πελαργών έπέδραμε κατά της εκεί φυλεάς τών άετών για να τούς τιμωρήσουν για την καταστροφή πολλών φαλεών πελαργών και τόν φόνον των μικρών των. “Εκτοτε, οι πελαργοί, όταν φθάσουν τ’ά σμήνη των μεταναστεύόντων έπί τόπου, έπιτίθενται κατά των άετών, πού τούς περιμένουν σε πυκνές τάξεις. Τis περισσότερες φορές όμως, άν όχι πάντοτε, οι πελαργοί νικούν και οι άετοι άποχωρούν, αφήνοντας στα πεδία της μάχης πολλούς νεκρούς από τις τάξεις τους.

Η ANN ΣΕΡΙΝΤΑΝ ΣΑΣ ΕΡΩΤΑ:

ΕΙΣΘΕ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ;

Είνε εύκολο να τού διαπιστώσετε

“Η διάσημη πλεον ήθοποιός τού κινηματογράφου “Αν Σέρινταν, ή ώραιότερα γυναίκα τού Χόλλυγουντ, έγραψε τελευταίως τού κατωτέρω άρθρον, προορισμός τού όποιου είνε να άνακαλύψετε εάν είσθε έρωτευμένη.

“Δεν είνε βέβαια δυνατόν να ξέρη κανείς πάντα τ’ά αίσθηματά του άλλου. Τ’ά δικά του όμως και ίδίως όταν πρόκειται για την αγαπή, ποτέ δεν πρέπει να τ’ά άγνοή.

“Υπάρχει λοιπόν ένας πολύ εύκολος τρόπος να μάθετε τ’ά αίσθηματά σας, όταν δεν τ’ά ξέρετε ή όταν διστάζετε να τ’ά όμολογήσετε άκόμη και στον έαυτόν σας.

Δεν έχετε παρά να άπαντήσετε με εϊλι κρίνεσι στις κατωτέρω έρωτήσεις. Σ’έ κάθε ΝΑΙ θα σημειώνετε ένα 10 και σ’έ κάθε ΠΙΘΑΝΟΝ, αλλά δεν είμαι βέβαιη” ένα 5. Τού ΟΧΙ ίσοδυναμεί φυσικά με μηδέν.

“Εάν τώρα τού σύνολον είνε όλιγώτερο από 100, μη δώσετε σημασία, γιατί δεν συμβαίνει άπολύτως τίποτε. “Εάν φθάνη τ’ά 140, είνε ένα μικρό αίσθηματάκι. “Από τ’ά 140 έως τ’ά 170 τ’ά πράγματα γίνονται σοβαρώτερα. “Εάν φθάση στα 200, είσθε όπωσδήποτε έρωτευμένη. “Εάν πιά υπερβαίνη τόν άριθμόν αυτόν, τότε μην κρυβόσαστε καθόλου, γιατί τού ξέρει όλος ο κόσμος.

Και τώρα, ιδού οι 28 έρωτήσεις:

1) Είσθε βεβαία ότι “Εκείνος καταλαβαίνει καλύτερα από κάθε άλλον ότι σας φερνται με κάποιαν άδικία στο σπιτί;

2) “Αφού ελάβατε ένα γράμμα Του, ένοιώσατε την έπιθυμία να φιλήσετε όλον τόν κόσμο και να θυσιασθήτε για τόν τιμήσον σας;

3) Δοκιμάζετε άμέσως ζωρή συμπαθεία για έναν άνθρωπο απλώς και μόνον έπειδή είπαν γι’ αυτόν; “Είνε ένας περίφημος τύπος!;

4) Βρισκόσαστε πάντα κατά τύχην έξω από τού γραφείο Του, την ώρα ακριβώς πού φεύγει “Εκείνος;

5) Τόν σκεφτόσαστε στήν όδοντογιατρί, όταν πηγαίνετε να βγάλετε ένα δόντι πού σας πονεί τρομερά;

6) Περνάωτε από την διτρίνα ένός καταστήματος άνδρικών ειδών, και κυττώντας μιά όραία γραβάτα, είπατε: “Αυτή θ’ά Τού πηγαίνε θαμάσια!;;

φώς, χαϊρόσαστε γιατί δεν βγήκε έξω.»

13) “Αδιαφορείτε για μιά δεξίωσι όπου έμάθατε ότι δεν πρόκειται να πάη και για την όποιαν έδείξατε προηγουμένως τώσον ένδιαφέρον, με την έλπίδα ότι θα μπόρουσατε να τόν συναντήσετε;

14) “Αναγνωρίζετε ότι έχετε άδικο σ’έ μιά συζήτησι μαζί Του, έστω και εάν ξέρετε με άπόλυτη πεποίθησι ότι τού δικηο είνε με τού μέρος σας;

15) Δίνετε ευχαρίστως έλεημοσύνη στους φτωχούς πηγαίνοντας σ’ ένα ραντεβού μαζί του ή μετά μιά συναντήσι σας;

16) Μασάτε τ’ά λόγια σας όταν έρχεται, και αντίθετως μιλάτε έλεύθερα όταν είσθε μόνη μαζί του;

17) “Ευχέστε να έχη σκοτούρες και δάσανα για να σας δοθή έτσι ή εύκαιρία να Τόν παρηγορήσετε;

18) “Αδυνατείτε να άφηγηθήτε σε άλλους την ύπόθεσι μιάς ταινίας την όποιαν είδατε μαζί του;

19) “Αφού όκούσατε μιά φορά τόν άριθμό τού τηλεφώνου του, τόν θυμόσαστε, έστω και εάν δεν έχετε καλή μνήμη;

20) Πετιόσαστε έξω από τού μπάνιο σας ή διακόπτετε τού διάβασμα ένός πολύ ένδιαφέροντος βιβλίου, όταν άκούσετε να χτυπά τού τηλεφώνου;

21) “Εχετε τού θάρρος να Τού πητε ότι μιά γραβάτα ή ένα ποικάμισο δεν τού πηγαίνουν καθόλου;

22) “Επιθεωρήσατε ξαφνικά την εργασία και τις συνήθειές σας άσχοιές σας και τις βρήκατε άναρκες και μονότονες;

23) Λέτε με τού νου σας: “Επί τέλους, να και ένας πού με νοιώθει!;

24) “Όταν πάτε λίγο ημώριτερα στο ραντεβού, διερωτάσθε ήπως δεν έκαταλάβατε καλά τού μέρος πού σας άρισε, άν και είσθε κατά βάθος βεβαία ότι δεν έκαματε καθόλου λάθος;

25) Κάνετε διάφορες περιστροφές σε συζητήσεις, για να μπόρέσετε να άναφέρετε τού όνομά του;

26) “Επειδή ένδιαφέρεται πολύ για την πολιτική, άρχίζετε να διαβάσετε τις σοβαρώτερες έφημερίδες, ένφ έως τώρα δεν σας ένδιέφεραν παρά οι άσήμαντες είδήσεις;

27) Τραγουδάτε όταν κατεβαίνετε σκάλες;

28) “Επιδιώκετε να βρήτε έναν τρόπο για να Τού άφηγηθήτε τις μικροπεριπέτειες τού δρόμου και τ’ά... δίδεν τολμηρά λόγια πού σας είπαν μερικοί άναίδεστατοι;

Και τώρα σας εύχομαι να βρήτε ένα άθροισμα πού να υπερβαίνη τ’ά 200.»

ANN ΣΕΡΙΝΤΑΝ

ΠΛΗΡΩΘΗΚΕ ΓΙΑ ΝΑ ΣΚΟΤΩΣΗ

Ενα μοναδικό στο είδος του έγκλημα έγινε την προπερασμένη Τρίτη στην Βουδαπέστη. Μιά νεαρή υπηρέτρια, ή Μαρία Μολνάρ, βρέθηκε σκοτωμένη στο δωματίό της. Στην αρχή ή αστυνομία ένοιωσε ότι πρόκειται περί αυτοκτονίας. έπειτα όμως εξακριβώθηκε ότι την Μολνάρ την είχε σκοτώσει ένας φίλος της κατ’ άτακτην όντα!

“Από τις άνακρίσεις πού έγιναν άποδείχθη ότι ή δυστυχισμένη αυτή νέα, πού είχε προσέλθη τελευταίως από νευρασθένειαν, θάρθηκε τη ζωή της και ήθελε να πεθάνη, αλλά δεν είχε τού θάρρος ν’ αυτοκτονήση.

“Ετσι έπληρώσε κάποιον πού της έλεγε ότι την αγαπάει, για να την σκοτώση. “Ο έγκληματίας αυτός Δόν Ζουάν συνέληφθη τη στιγμή πού προσπαθούσε να περάση τ’ά σύνορα προς την Τσεχοσλοβακία.

Με την πρώτη άνακρίσι, όμολόγησε άμέσως τού έγκλημα του, προσθέτοντας πώς ή Μολνάρ πού είχε αγοράσει και τού πιστόλι για να την σκοτώση.

ΕΝΑ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΦΑΡΜΑΚΟ

“Ο “Αγγλοι έπιστήμονες, οι γιατροί Σαρζάντ και Γκούτμαν, έδημοσίευσαν τελευταίως την έκθεσί τους για τ’ά πειράματα πού έκαμαν έπάνω σ’ ένα νέο τονωτικό φάρμακο, την “Βενζεδρίνη». “Εκαίαν ένέσεις από τού φάρμακο αυτό ή τ’ά έδωσαν ύπό μορφήν χαπιών δόσεως από δέκα μέχρι τριάντα χιλιοστών τού γραμμαρίου σε 250 ανθρώπους, άφου προηγουμένως τού πειραματίσθηκαν στον έαυτό τους. Και τ’ά άποτελέσματα των πειραμάτων ήταν άκριβως όπως τ’ά είχον προβλέψει.

Οι έφευρέται τού νέου φαρμάκου βεβαιώνουν ότι ή βενζεδρίνη τώνώνει τόν έγκέφαλον σε σημαντικόν βαθμό. Γενικά αύξάνει τις διανοητικές ικανότητες και κυρίως την εύχαλία και τη φαντασία, όπως ο καφές προκαλεί άτυνία, αλλά τ’ά άποτελέσματα δεν είνε κουραστικά ούτε δυσάρεστα. “Η βενζεδρίνη είνε τού μόνο φάρμακο κατά ώρισμένων διανοητικών παθήσεων και προφυλακτικό κατά των περιόδων ήθικής και πνευματικής καταπτώσεως.

ΓΙΑΤΙ ΤΟΥ ΕΜΕΙΝΕ = ΠΙΣΤΗ...

Δραματικό έπεισόδιο

Ήσαν και οι δυο ακροβάτες σ' έναν θιάσο ποικιλίων, από εκείνους που γυρίζουν συνήθως στις επαρχίες. Λεόν λεγόταν ο ένας, Έτιέν ο άλλος. Ο κόσμος τους ήξερε με τὸ ἐννιμένο ὄνομά τους, «τὸ ζεύγος Λεόν - Έτιέν».

Τὴν ὥρα τῆς παραστάσεως, ἐμφανίζονταν καὶ οἱ δυὸ συνοδευόμενοι ἀπὸ μιὰ κυρία με τσαναλέττα ἐσπερίδας, μιὰ ψηλὴ ξανθὴ με ῥόδινο δερμα, πού στεκόταν καὶ παρακολουθοῦσε τοὺς δυὸ ἀνδρες ὅλη τὴν ὥρα πού ἔκαναν τὰ γυμνάσιά τους καὶ τοὺς ἔδινε κάθε τόσο ἕνα μεταξωτὸ μαντήλι γιὰ νὰ σκουπισθοῦν.

Τὰ γυμνάσια τοῦ ζεύγους «Λεόν - Έτιέν» ἦσαν πολὺ ἐνδιαφέροντα. Οἱ θεαταὶ ἐνθουσιάζονταν γρήγορα, ἀλλὰ συγχρόνως ἐσυλλογίζονταν ὅτι οἱ δυὸ ἀθληταὶ εἶχαν φθάσει στὸ σημεῖον αὐτὸ τῆς τελειότητος μόνον ὕστερα ἀπὸ μακρόχρονη καὶ ἐπίπονη ἀσκήσεις.

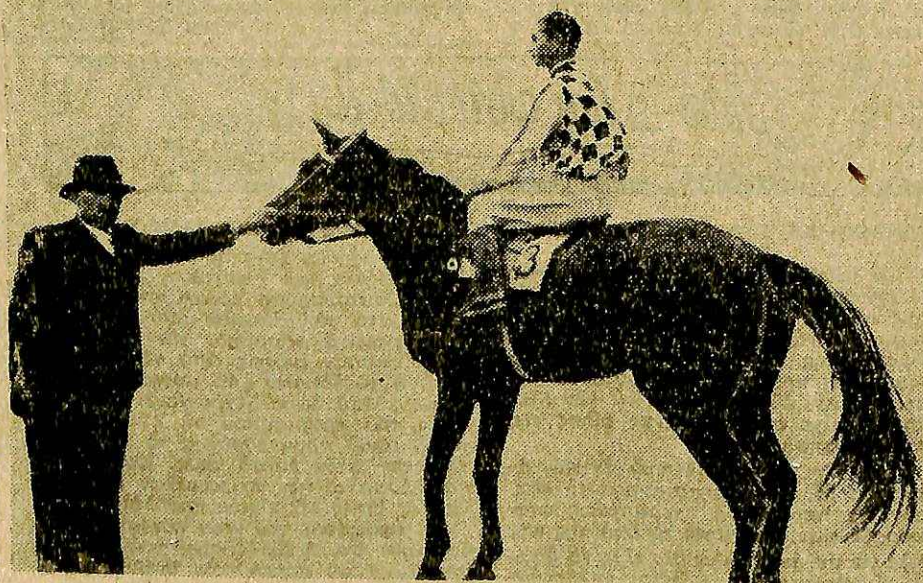
Ἐάν ἔλειπε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ, τί θὰ ἔκανε ὁ ἄλλος;

Γιὰ τὴν κυρία, πού ἦταν ὥραία καὶ χαμογελοῦσε χαριτωμένα, ὅπως ἀμολογοῦσαν ὅλοι, γενιόταν πάντοτε ἡ ἀπορία: Ποιοῦ γυναικα ἦταν; Τοῦ Έτιέν ἢ τοῦ Λεόν;

Οἱ πιδ περιεργοὶ ἐφρόντιζαν νὰ ζητήσουν πληροφορίες, καὶ ἐμάθαιναν πὼς ἦταν γυναικα τοῦ Λεόν.

Ο Ἄνδρ καθόταν στὸ καμαρίνι του καὶ ἐκάπιζε, περιμένοντας νὰ ἔρθῃ ὁ Έτιέν, πού εἶχε ἀργήσει ἐξαιρετικὰ ἐκείνη τὴν ὁραδιὰ. Ἐσφινικά, μῆκε στὸ καμαρίνι ἡ ξανθὴ κυρία, ἀναμαλλισμένη, με ὕψος θυμωμένη.

Ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» ΣΤΟΝ ΙΠΠΟΔΡΟΜΟ

Φανατικὸς φίλος τοῦ «Θησαυροῦ», ὁ κ. Γρηγόριος Παλλόνε, ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους ἰδιοκτητὰς ἵππων πού διαγωνίζονται στὸν Φαληρικὸ Ἰπποδρόμο, ἔδωσε σ' ἕνα ἐκ τῶν προφίμων του τὸ ὄνομα τοῦ περιοδικοῦ μας. Ο καθαρόαιμος διετής κέλης «Θησαυρὸς» ἐκέρδισε τὴν προπερασμένη Κυριακὴ, καὶ κατὰ τὴν πρώτη του ἀκριβῶς ἐμφάνισι στὸ στίβο τὸ πλοῦσιον ἐπαθλον Μαΐου ἐκ 40.000 δραχμῶν με ἀνάβατν του τὸν ἀριστον τζόκεϋ Σωτήρη Καρακατσάνη, ἐλθὼν πρῶτος σὲ δρόμον 1000 μέτρων. Στὴν εἰκόνα ὁ «Θησαυρὸς» με τὸν ἀναβάτην του καὶ τὸν κ. Γρ. Παλλόνε, λίγα λεπτά μετὰ τὴν πρώτη θριαμβευτικὴ νίκη τοῦ ταχυτάτου κέλης.

— Τί τρέχει; ἐρώτησε ὁ Λεόν. Πὼς δὲν ντύθηκες ἀκόμα;
— Ἐγὼ νὰ σοῦ μιλήσω.
— Σὲ ἀκούω.
— Ο Έτιέν εἶνε γουρουνί!
— Τί εἶπες;
— Ο Έτιέν εἶνε γουρουνί!
— Τί εἶνε αὐτὰ πού λές;
— Ἀκουσε νὰ σοῦ πῶ. Ἦσουν στὸ καμαρίνι μου καὶ ἐτοιμαζόμενοι νὰ ντυθῶν. Ἐσφινικά μῆκε μέσα ὁ Έτιέν καὶ μοῦ εἶπε: «Δὲν μπορῶ πιά, καλὴ μου, δὲν μπορῶ! Ὅσο σὲ βλέπω, τόσο περισσότερο ξετρελλαινόμεναι μαζί σου καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ βαστάξω πῶς πολὺ. Σ' ἀγαπῶ καὶ θὰ σὲ κάμω δική μου!»
— Τί λές;
— «Θὰ σὲ κάμω δική μου» μοῦ εἶπε. Καὶ μ' ἀγκάλιασε ἔπειτα καὶ με φίλησε στὸ λαιμό.
— Σ' ἐφίλησε! ἔκαμε ἐξαγριωμένος ὁ Λεόν.
— Τὸν ἐπίσασ τότε κι' ἐγὼ στὴς γροθίες.
— Μπράβο, καλὰ ἔκαμες.
— Καταλαβαίνειε τώρα πὼς δὲν μποροῦμε πιά νὰ ζήσουμε καὶ οἱ τρεῖς μαζί!
— ἔχεις δίκιο. Πῆγαινε νὰ ντυθῇς.

Ο Λεόν ἔμεινε σκεπτικός. Ἐσφινικά, ἀνιξε ἡ πόρτα καὶ μῆκε μέσα ὁ Έτιέν. Τὸ ἕνα του μάτι ἦταν πληγμένο καὶ μαῦρο. Μόλις τὸν εἶδε ὁ Λεόν, σηκώθηκε ἐπάνω καὶ τοῦ ἐφώναξε:
— Φύγε, παληανθρώπε! Ἦταν ἄτιμο αὐτὸ πού ἔκαμες, νὰ γυρῶναι νὰ σοῦ πᾶρῃς τὴ γυναικα μου! Μποροῦσα νὰ σοῦ σπᾶσω τὰ μούτρα, προτιμῶ ὅμως νὰ σὲ διώξω. Φύγε, λοιπόν, ἀπὸ μπροστά μου καὶ νὰ μὴ σὲ ξαναῖδουν τὰ μάτια μου!
— ἔχεις δίκιο, φεύγω.
— Ναί, καλύτερα νὰ φύγῃς.
— Πρέπει νὰ φύγω, τὸ καταλαβαίνω κι' ἐγὼ. Γιατί ἂν μείνω ἐδῶ καὶ δὲν γίνῃ δική μου ἡ γυναικα σου, δὲν θάχω πιά κουράγιο γιὰ τὰ γυμνάσιά μας, ὅσο θὰ βρίσκειται μπροστά μου...
— Καὶ ὁ Έτιέν, σκύβοντας τὸ κεφάλι, ἀπρημακρύνθηκε.
Ἐσφινικά, ὁ Λεόν ἐστάθηκε σκεπτικός. Τί θὰ γινόταν τώρα χωρὶς τὸν Έτιέν; συλλογίσθηκε.

Ήταν ἀδύνατο νὰ ἔκανε μόνος τὸ νούμερό του. Νὰ καθίσῃ νὰ γυμνάσῃ ἕναν ἄλλον, θὰ περνοῦσαν χρόνια ὅπου νὰ γινόταν τέλειος καὶ αὐτὸς. Στὸ μεταξὺ ὅμως θὰ ἔμενε χωρὶς δουλειὰ καὶ ὁ κόσμος θὰ τὸν ἐχνοῖεσε.
Ἀνοιξε τὴν πόρτα τοῦ καμαρινιοῦ του καὶ φώναξε:
— Έτιέν...
— Ο Έτιέν ἐπέστρεψε καὶ ρώτησε:
— Πῆγαινε ντύσου γρήγορα νὰ κάνωμε τὸ νούμερό μας.
— Καὶ ἡ γυναικα σου;
— Μὴ σὲ νοιάξῃ γιὰ τὴ γυναικα μου...

Σὲ λίγο ἦρθε καὶ ἡ γυναικα τοῦ Λεόν, εἰτοιμη γιὰ τὴν παράστασι.

— Ἀ, ἐδῶ εἶσαι τοῦ λόγου σου; τὴν ἐρώτησε ὁ ἄνδρας τῆς.

— Ναί, ἐτοιμασθῆκα γιὰ νὰ βγοῦμε οἱ δυὸ μαὶς μονάχοι καὶ νὰ κάνωμε τὸ νούμερο.

— Καλύτερα νὰ κάμῃς κάτι ἄλλο.

— Τί;

— Νὰ πάρῃς τὰ μπαγκάζια σου καὶ νὰ τοῦ δίνῃς.

— Τί εἶπες;

— Αὐτὸ πού ἀκούσες καλὰ, μοῦ φαίνεται. Ἄλλον πού νὰ ἔερῃ νὰ κάνῃ τέτοια γυμνάσια σὰν τὸν Έτιέν δὲν εἶνε εὐκόλο νὰ θρῶ. Γυναικὲς πού νὰ στέκωνται καὶ νὰ μὲς κυττάζουν τὴν ὥρα πού σκατεῖν ὁμαστε ἐμῆς στὴν κούρσι, βρίσκω ὅσες θέλω. Γιὰ σένα δὲν μπορῶ νὰ τὰ χαλάσω με τὸν καλὸ μου σύντροφο.

Καὶ ὁ ἄνθρωπος, μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ ὁποῖου τὸ ἐνστικτὸ τῆς αὐτοσυντηρήσεως εἶχε νεκρώσει κάθε ἄλλο αἶσθημα, εἶδε με ἀδιαφορία νὰ ἀπομακρύνεται σκιόσπῃ, καὶ παραπονεμένη, ἡ γυναικα πού τόσο πολὺ ἔφταιγε γιὰ τὴν θέλησε νὰ τοῦ μείνῃ πιστή...

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΓΙΑ ἕΝΑ ΔΑΧΤΥΛΟ

Δυὸ γιατροὶ χειρουργοὶ τσακώνονται ἐπάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι ἐνὸς ἀρρώστου.
— Ὁχι, ὁχι, μόνον δύο.
— Καὶ ἐγὼ ἐπιμένω ὅτι πρέπει νὰ τοῦ κόψωμε τρία δάχτυλα.

— Κι' ἐγὼ ἐπιμένω ὅτι δύο ἀρκοῦν.

— Τρία!

— Καλὰ... ἀγαπητὴ συνάδελφε, τρία, τρία... Εἶνε ἀνάγκη νὰ τὰ χαλάσωμε τώρα γιὰ ἕνα δάχτυλο;

ΑΠΟ ΤΙ ΠΕΘΑΝΕ

Ἡ νεόπλουτη στὸ διθλοισπλεῖο:

— Θὰ ἤθελα ἕνα διθλίο ἡθικὸ καὶ λίγο ἱστορικόν.

— Θέλετε τίς «Τελευταῖες ἡμέρες τῆς Πρωμπίδας»;

— Ἀ! Καὶ ἀπὸ τί πέθανε ἡ κακομοῖρα;

— Μὰ, νομίζω, ἀπὸ... ἐκρηξί!

ΠΟΥ ΠΗΓΑΙΝΟΥΝ

—Τὸ μεθύσι, παιδιὰ μου, εἶναι τὸ χειρότερο ἀμάρτημα. Ἐξέρτε πού πηγαίνουν οἱ μεθύστακες;

— Ἀντίκρυ, στὴν ταβέρνα!..

ΠΩΣ ΤΟΝ ΕΥΡΙΣΚΕ

Ο καθηγητῆς: — Ποία ἡ ἀπόστασις μεταξὺ ἡλίου καὶ σελήνης;

Ο τελειόφοιτος: — Εἰκοσι ἑκατομμύρια χιλιόμετρα.

Ο καθηγητῆς: — Καὶ πὼς τὸν βρίσκετε αὐτὸν τὸν ἀριθμὸ;

Ο τελειόφοιτος: — Ὑπερβολικόν.

ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

—Ἐξέρεις, μπαμπά, ὅταν θὰ μεγαλώσω θὰ παντρευθῶ τὴν γιανγιά πού εἶναι τόσο καλὴ.

—Καὶ νομίζεις πὼς θὰ σοῦ ἐπιτρέψω νὰ παντρευθῇς τὴ μητέρα μου;

—Κι' ἐσύ πὼς παντρευθηκες τὴ δική μου!..

ΒΑΒΟΥΛΟΝΙΑ

Κουβέντες τῆς Σμυρνιάς

ΣΤΗΝ "ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ"

— Πού πᾶς, καλὲ Ζαμφώ, μὲς' στὸ μεσημέρι!

— Ριζτοῦσε ἡ γετονισσά τῆς, ἡ Ἀσπασία ἀπὸ τὸ παράθυρο.

— Πᾶω σὲ μιὰ παρηγοριά. Δὲν τᾶμαδες, καλὲ.

— Ἡπέθανε ὁ Μανώλης ὁ ἀχτάρης τῆς Στάσας, ὁ ἄντρας, τὸ ἀξιαδέφης μου.

— Ἀπὸ κόλπο ὁ κακομοῖρος.

— Καλὲ, τί μοῦ λές; Ζοῖς σὲ λόγου σου! Ἡ κακομοῖρα ἡ γυναικα του πᾶς θὰ τὸ νταγιαντήσῃ!

Καὶ δὲν ἔχει παιδιὰ βαρρῶ.

Ἡ Ζαμφώ πλησίασε τὸ παράθυρο.

— Τὴν ἀφίνει, Ἀσπασία μου, σὰν τὴν γριὰ ἀπὸ τὴ ζύμη. Καλὰ πού ἔχει τὸ σπιτάκι τῆς καὶ δὲ θὰ πομείνῃ στοὶ πέντε δρόμοι ἡ ἔρημη.

— Μὰ... ἦπινε.

— Δὲν ἦπινε, μὰ ἦτανε — ὁ Θεὸς σχωρὲς — τὸν πολὺ μουντάρης. Καλὲ, ἀπὸ πού σὲ φέρανε; Δὲν ἦτανε χρόνια ξελογισμένος με' τὴν κόρη τῆς Σμαράγδας τῆς Ντεβεδανας;

— Ἀχού! Καλὰ λές. Τὸν ἤθελα ματζί τῇ μέσῃ στὸν ταϊκμά τοῖς βραδυνῆς ὥρες. Καὶ τί ἤλπιζε ἐκεῖνο τὸ βρωμοκόριτο ἀπὸ ἕνα πανηρέμενο ἄνθρωπο πενήντα χρ. νῦν!

— Ἐλὼ ντε! Τὴν ἡμᾶς τῇ παιδί! Καὶ τοῦ τᾶφου οὔλα νὰ σὲ χαρῶ. Δὲν τοῦ ἔφηνε σαλο στὸ στήμα, πού λένε. Τὴν ἦντυνε, ἦντυνε παπούτσωνε καὶ ἦντυνε τᾶξες!

— Καλὲ, τί ψυχὴ θὰ παραδώσουνε μερικὲς — μερικὲς! Ἐτοὶ ἄξιανα ἠπέθανε.

— Κόλπους! Ποιὸς ξέρει, γινάτια τοῦ κανε καὶ τὸν ἡγάλα ἀπ' τὴ μέση; Πᾶω, γιὰ τὴ ὄργησα.

— Στὸ καλὸ, χαιρετίσματα!

Ἡ Ζομφώ πῆρε τὸ δρόμο καὶ σὲ λίγο χτύπησε μιὰ πόρτα.

Μιὰ γυναικα ἀνοιξε. Μῆκε μέσα. Σ' ἕνα σαλονάκι ἦταν καθισμένες κόμπους γυναικὲς καὶ πίνανε θιάσο (γάλα με ρυζάλευρο) καὶ παξιμάδια, ὅπως συνήθιζονε στὰ σπιτία, πού δὲν ἔχουνε λείψανο. Ἡ χήρα, μιὰ παχειὰ κόκκινη γυναικαρά, ὡς 45 χρονῶν, ξεμαλλιασμένη, σὰν τὴν εἶδε φώναξε:

— Ζαμφώ μου, πᾶει ὁ Μανώλης μου!

Ζαμφώ μου, τὸν ἤχασα. Ζαμφώ μου δὲ θὰ τὸ νταγιαντήσῃ!

Κι' ἐκλαίγε με φωνῆς, τραβώντας τὰ μαλλιά τῆς, θαμμένα με καραμπογιά πού οἱ ρίζες εἶχανε ξασπρίσει.

— Ὑπομονή, καλὲ Στάσα μου, μὴν κόνης ἔτσι. Οὔλοι θὰ πᾶμε νὰ τὸν βροῦμε μιὰ μέρα.

Ἡ χήρα ξεφώνιζε:

— Μὴ μοῦ τὸ λέτε νὰ κάνω ὑπομονή, γιὰτί θὰ σᾶς πᾶσω ἐχθροί! Ἀχ, Μανώλη καλὲ μου νοικοκύρη! Ποτές δὲ με πίκραινε, ποτές δὲ μοῦτε στόσου παρακεῖ.

Ἡ Ζαμφώ ἐκάθησε πλάι τῆς:

— Ἀκού νὰ σοῦ πῶ, ἀξιαδέφρη, εἶσαι νέα ἀκόμα καὶ μπορεῖ νὰ σοῦ τύχῃ καὶ κανένας καλὸς ἄνθρωπος, μὴν ξεμαλλιάζῃσαι!

— Ποτές, Μανώλη μου, δὲ θὰ σὲ ξεχάσω! ξεφώνιζε ἡ χήρα.

— Θὰ σοῦ περάσω, ἐπέμεινε ἡ Ζαμφώ. Καὶ νὰ σοῦ πῶ, Θεὸς σχωρὲς τὸν, μὰ σοῦ ψῆσε τὸ ψᾶρι στὰ χεῖλιά μ' ἐκείνη τὴν κερὴ τῆς Ντεβεδανας. Ὁ κόσμος τᾶχει ντούμπανο κι' ἐμεῖς κρυφὸ καμάρ. Νὰ, τὸ

ρα δὰ μοῦ τᾶλεγε ἡ καρσινὴ μου. Ἀστα πιά.

Ἡ χήρα σκούπισε τὰ μάτια:

— Τί 'ναι καλὲ, αὐτὰ πού λές;

— Αὐτὰ πού σοῦ λέω! Σὲ πονᾷ γιὰτί 'σαι ἀξιαδέφρη μου καὶ τὸ αἷμα νερὸ δὲ γίνεταί, μὰ δὲ μπορῶ νὰ σὲ βλέπω νὰ σε κλεντίξῃσαι πιά καὶ γιὰ ἕνα παρὰ μόνον πού ξενοκίτταζε, σφου εἶχε τέτοιο φαρφουρί σπιτί του!

Ἡ χήρα χτύπησε τὸ κεφάλι με τὰ χεῖρα τῆς.

— Μαρή Ζαμφώ! Γιατί δὲ μοῦ τᾶλεγες τόσον καιρὸ, παρὰ μ' ἔφηνες καὶ τοῦ κανα τέτοιο λείψανο καὶ ἐξῶς τὰ μαλλιά τῇ κεφαλῇ μου; Ἡδοί, ἄλυτος νὰ μείνῃ νὰ μ' ἀξιάσῃ ὁ Θεός, ὁ ἀσυχώρετος.

Μερικὲς γυναικὲς ἐπενέβησαν.

— Σωπάτε πιά, εἶπε μιὰ, τώρα πιά ὁ πεθαμένος συχωρεθῇκε.

— Ὁχι, κερά μου, φώναξε ἡ Ζαμφώ. Δὲν εἶσαι τίποτα, Στάσα μου, ἂ δὲ σπκαθῇς νὰ πᾶς νὰ τὸ ξεμαλλιάσῃς ἐκεῖνο τὸ μούλο, πού τὸν εἶχε λωλὸ καὶ παλαβῶ.

Ἡ χήρα σκούπισε τὰ μάτια τῆς.

— Ἀφρὲς νὰ κάνω τὰ σαράντα του, καὶ νὰ δῆς ἐσύ, ἂ δὲν τῇ δῶγαλὸ τὰ ζουλούρια τῇ, τῇ λαισοερθᾶγας τῇ τῇ τῇ, νὰ μὴ με πούνε Στασάσα!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπέτι

ΤΑ ΜΟΥΡΑ

— Καραμπέτι, κουκουλάκος τὰ κάνω, ρόμπας καινούργιες, πολὺ ὁμορφος τὰ ἐνεται.

— Κουκουλάκος τέλει, Σουρπούτσα; Κουκουλάκος τὰ πάραμε.

Ματζὶ τσαρσὴ ἦπιμε.

παπὶ κουκουλάκος ἀσπρος ὁρασμένος κάνωμε, ράφτρα Βιλκινὴ ἦνῶσαμε, πολὺ ὁμορφὸ ἦρσῃσε.

Κυριακὴ, Σουρπούτσα ἦθαλε, ἐχτρωμὴς τὰ ἐνεται στὸ Χελινοῦς τὰ πασιῶμε.

Ντρώμε πῆραμε ἀπὸ Κηφισά, ντρώμε πῆραμε, στὸ Χελινοῦς ἦπαξῃσε.

Μεῖαλο ραβαῖσι, κόσμος πολὺς, ζέφκι ἐνεται.

Σουρπούτσα κουκουλάκος οὔλο κυττάσανε, ἀμ, ἐγὼ πολὺ καρούμενος ἐνεται. Καρσινὰ μου γιὰ Σουρπούτσα κα βουρτιστήρι ἐνεται.

Ματιάσανε αὐτὸ τζάννεμ!

Ἦπιμας, ἦπαμας, παρὰ με ἄλλο κόσμο ἦκανε, κρασί, μεζέντες ἦνῶσανε, κερὶ μεῖαλο ἐνκε.

Ἐνας παιντὶς μαῦρο μούρα πολούσε, Σουρπούτσα μαῦρο μούρα ἠρέχτηκε.

— Ἀμᾶν, Καραμπέτι, ὁρεξί μου ἠράβηξε.

Ἐνας ἀπὸ παρὰ οὔλο καλὰτι ἄρασε, μούρασε, φάσαμε, ὅσο περίσῃσε ὕπερα, πετασπόμενος με μαῦρο μούρα ἐνεται.

Ἀμᾶ νὲ γκεβεζελί ἐνκε!

Σουρπούτσα κλαμῆνος ἐρεκετα.

— Καραμπέτι, κουζούμ, κουκουλάκος ρόμπας πᾶει, τζάννεμ, πᾶει! Μπιτῇ!

— Ἀμᾶν - ἄμᾶν, νὲ μποῦ!

Οὔλο κουκουλάκο κλαντωτὸς με μαῦρο μούρα, πανσεντὴς ἐνεται.

— Τί τὰ κάνωμε. Ἀπομονή, Σουρπούτσα, ἄλλο φορὰ κουκουλάκος κουκουλάκος, ἐχτρωμὴς ντὲν πᾶει!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΟΙ ΔΟΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΝ ΦΛΕΡΤ

Πρὸς νίκην οὖν ἐρωτικὴν ἐσκέφθη νὰ ὀδεύσῃ καὶ ἀκαθῆτως ὠρμησὼν γυνὰς νὰ κυριεύσῃ. Ἐγκαταλείπων παντελῶς οὐ μὴν καὶ ἀγυρίστας τὴν σαχλοειδίᾳ μου τα-

κτικὴν, πού εἶχαν μέχρι τοῦτε.

Θὰ ἐκπορθῶ τὰς γυνὰς ταχέως καὶ ἀπλήστως καὶ ἂν μποροῦν, ἄς ἀ-

μυνθοῦν αἱ πονηραὶ μαῖμούδες.

Κατεστράσανην σχεδίων περιφρονῶνς λίαν ἵνα συντάξω ἄφρονην τὴν γυναικαίαν λείαν.

Μεθ' ὃ ἐξήλθον ὁσφρον- (θεῖς

πληθὺν δεσποινίδων κι' ὥσει νὰ εἶχον πτέρυγας ἐπέτον καθ' ὁδόν.

Πλουσίως τὴν νεότην μοι τὴν ἐνοίωσιν ἀνθούσαν καὶ ἠρσιάζαμην ἐφοδῶν πρὸς πᾶσαν προστυχούσαν.

Κατὰ μίαν νεανίδην, πού διπλά τῆς ευρέτην με μειδιάματα ὡς... τάνκε, σφοδρῶς τῆς ἐπέτεθην.

Ἄλλ' αἰνῆς στρουμπουλόεσσα κοπέλλαν ἀντικρύζω τὰ ζωρὰ μου βλέμματα με θεομην τὰ γεμίζω καὶ τὴν προσβάλλω με ματιάς ἀπειρῶς φλογερὰς εἰς τὰς περιφερείας τῆς τῆς λίαν γλαφυρὰς.

Ὡσαύτως βλέπω ἕτερον ἀντίκρυ μου ἐχθρὸν τούτεστι θῆλεον κομψὸν κι' ἀφθόνως ζουμερὸν με... φρούρια ὑπέροχα καὶ κατασπάρδη ἐρία με θαυμασίαν Μαζινῶ καὶ κνήμας τερνεύτας.

Πρὸς ταύτην στέλλω πάραυστα φιλάκια ἐναέρια τούτεστιν ῥίπτα κατ' αὐτῆς... ἀλεξίπτωτῆς!

Ἐμαχεσάμην οὖν δεινῶς ἀγρίως καὶ πεισμένως φλερτάρων πλείονας γυνὰς ὑπέρπρετε τερπνὰς ἀλλὰ δαδαί! Ἐγύρισον εἰς τὴν οἰκίαν... μόνος.

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ήσαν τόσο πολλοί...

Στὸ τηλέφωνο:

— Μάλιστα, ἐγὼ εἶμαι.

— Μ' ἀγαπᾶς πάντα;

— Ναί, πάντα σ' ἀγαπῶ... ἀλλὰ παιδὲς εἶνε στὸ ἀκουστικό.

ΞΕΥΠΝΟ ΜΩΡΟ

Δυὸ μῆτερες κουβεντιάζουν γιὰ τὰ παιδιὰ τους:

— Τὸ δικό μου, τεσσάρων μηνῶν, περπατοῦσε μοναχὸ του.

<

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Κουβεντούλες

Από την ελληνογραφία ενός ξε-
νου περιόδικου παραλαμβάνομε το
ακόλουθο ωραίοτατο και τόσο ψυχο-
λογημένο γράμμα:

«Μερικές γυναίκες παραπονούνται
όταν οι άνδρες τους ζουν μακριά
τους και ξεφορτώνουν χίλιους φόβους
ότι ο χωρισμός αυτός θα τους απο-
ξενώσει, και όμως έχω ζω πέντε χρό-
νια μακριά από τον άνδρα μου και
ούτε μια στιγμή δεν αισθάνθηκα να
είμαι αποξενωμένη απ' αυτόν. Αλ-
λ' αλλογραφώμε, λέμε ο ένας στον άλ-
λον όσα μας συμβαίνουν. Ο άν-
δρας μου μου μιλεί για όλα τα ζη-
τήματα της δουλειάς του, μου έμ-
πνέει τις βλέψεις του, τις προ-
σδοκίες του κι' έχω το λένω ο,τι κά-
νω στο διάστημα της ημέρας. Έτσι
ο ένας παρακολουθεί τον αγώνα του
άλλου και αισθανόμαστε πως είμα-
στε μία δύναμις, μία καρδιά. Πόσες
και πόσοι θα μας ζηλεύουν! Όσα
άνδρα ζουν κοντά, χωρίς να αν-
τιμετωπίζουν ποτέ τον χωρισμό και
όμως ψυχικά ζουν χωριστά γιατί πο-
τέ δεν ένεδάρουν ο ένας στην ψυχή,
στα αισθήματα του άλλου».

Δεν είναι αξιοθαύμαστη η γυναίκα
αυτή; Δεν μπορούμε να την άποα-
λέσωμε πρωίδη χωρίς να υπερβάλω-
με, αφού μπορεί να φέρει εις πέρας
μία τέτοια αποστολή; Το να ζή κα-
νείς μακριά από τον άνδρα που
αγαπά, δεν είναι εύκολο πράγμα και
όσοι το επιτυγχάνουν αυτό χωρίς
βουσίαν από αισθήματα των είναι α-
ξιοι ιδιαίτερου σεβασμού και θα-
σμού. Τώρα, με τον φοβερό πόλεμο,
που ήταν πεπρωμένο να ξαναϊδούμε,
πόσες τέτοιες ηρωίδες δεν ζουν τη
μαρτυρική ζωή του χωρισμού από το
προσφιλέ πρόσωπο και με πόση
αυτοθυσία κατορθώνουν να κρύβουν
την αγωνία που τους σφίγγει την
ψυχή!

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΤΑ ΝΕΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

Τα νέα μοντέλα δεν μοιάζουν διό-
λου το ένα με το άλλο, διότι αν στις
γενικές γραμμές παρουσιάζουν κά-
ποιαν ομοιότητα, διαφέρουν στις λε-
πτομέρειες. Ένα τυπικό παράδειγμα
είναι αμέσως διαφορετική όψη στο
κοστούμι, που εκ πρώτης όψεως φαί-
νεται όμοιο με ένα άλλο. Α. Χ. Έ-
να κοστούμι αποτελείται από μια
φούστα πλισέ με φορβιές πιέτες και
μία ζακέτοουλα κορσέ ριχτή με το-
πες κάτω. Άλλο σχετικό κοστούμι
έχει φούστα εντέλως σκέτη και ζα-
κέττα επίσης κορσέ και ριχτή με
τοπές υποθετημένες επάνω. Η ζα-
κέττα αυτή έχει ρεθεράκια, ένα ή
άλλη έκλεινε χωρίς νεβέρ.
Ένα φορεμάκι μονοκόμματο που
μνύει από πάνω έως κάτω και στο
άνοιγμα του λαιμού, που είναι μνυ-
τό, φαίνεται να φαίνεται ένα άνοιχτο.
Χρώμα πλαστρον.

Σχετικό φόρεμα έχει κορσάκι ελα-
φρώς μπουφάν, σταματά το κομμά-
τι στη μέση και κλείνει ως επάνω
χωρίς να δείχνει πλαστρον. Διαφορών
επίσης παρουσιάζει η φούστα που
στο ένα φόρεμα είναι με κουφώματα
και στο άλλο κλά. Άλλο πάλιν έ-
κείνη σχετικό φόρεμα παίρνει άλλη
όψη με μία χρωματιστή τσέπη που
γαρνίρεται όλο το εμπρός μέρος του
κορσάκι, αφού περιτυλίξει τον λαιμό.

ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

Κατηρήγη το βόψιμο το προσώ-
δο

που και η Παριζιάνα εμφανίζεται με
χλωμα μαγουλά, και όλη τη λάμψη
στο πρόσωπο την δίνουν τα κόκκινα
χείλη.

—Δεν φοριούνται πιά φουσκατά
μανίκια και οι όμοιο που συστάζονται
ζιγώτερο τετράγωνοι.

—Δεν θα ιδούμε πιά κόντες ζα-
κετούλες, ούτε κεντήματα, αλλά ζα-
κέττες μακρές που θα έχουν χρώ-
ματα ζωγραφικά και θα φοριούνται με
σκουρωτά φουστές.

—Οι μπλούζες όλες είναι ανδρικές
και με υφάσματα ριγέ καμμενέ-
α, αλλά τα μανίκια τους είναι λιγακι
κοντήτερα (μακριά έννοιαται) για
να φαίνονται να φαίνονται τα βραχί-
λια που συνηθίζονται.

—Λουλούδια πολλά στις μπουτο-
νιέρες.

—Πολύ της μόδας τα σκαρπίνια
Ριελιέ με διπλές σόλες και τακού-
νια σε διάφορετικά χρώματα.

—Οι φουστές πολύ πλατειάζει και
πολύ κόντες, σε υφάσματα σκοτει-
ζικα.

—Τα τελευταία γάντια είναι πολύ
κοντά, σε χρώματα ζωγραφά.

Ο καλλωπισμός

ΜΗ ΣΚΥΒΕΤΕ

Όσο ασχημο είναι να καμπουριά-
ζει κανείς, άλλο τόσο είναι και αν-
θυγίειν.

Το κύτταμα της πλάτης ακολου-
θείται από βαθύλωμα του στήθους
και από αυτό έρχεται η τσόν ανθυ-
γινή τίσις των πνευμόνων, που
εμπνέει την κανονική αναπνοή.

Οι πνευμονες είναι η βάση της
καλής λειτουργίας όλου του οργανι-
σμού, γι' αυτό ακριβώς πρέπει να
προσέχουμε να μην εμπνέουμε την
κανονική τους εργασία.

Για να μπορούν λοιπόν να πάρουν
οι πνευμονες το αερόν που τους
αναπνέει πρέπει ο θώρακας να
είναι όσο το δυνατόν τεταμένος και
όλο το κορμί σε στάσι κανονική,
πράγμα που δεν είναι δυνατόν εάν
σκυβόμε.

Αν άποκτήσαμε τη συνήθεια να
σκυβόμε, ως την πολέμησαμε πριν
εγκατασταθεί τελείως και καταντήση
δευτέρα φύσις.

Ας κανόμε αναπνευστικές άσκη-
σεις, στεκομένους με τις φτέρνες έ-
νωμένες και εκτεινώντας το κεφάλι
και τις παλάμες προς τα πίσω,
παίρνοντας συγχρόνως βαθιές άνα-
πνοές. Αυτό θα το κανόμε είκοσι
φορές κάθε πρωί μπροστά σε άνοι-
χτο παράθυρο και έπειτα θα στεκό-
μαστε λίγα λεπτά της ώρας στο διά-
στημα της ημέρας, κρατώντας περ-
σμένο στα μπράτσα μας ένα μπα-
στούνι που δοηθεί την πλάτη να υπέ-
κειται ίσια.

Αυτά όλα έχουν αντίκτυπον στην
όμορφη, διότι όποιος σκύβει γίνεται
αγαπώμετος καχεκτικός και ο καχεκτι-
κός δεν έχει ποτέ ούτε λάμψη στα
μάτια, ούτε ωραία χρώματα. Καθώς
δλνέτε, είναι όλα αλλοημένα.

Η υγεία έχει άμεση επίδραση
στην όμορφη και δεν μπορούμε βέ-
βαια να πούμε πως όλοι οι γεροί
είναι και όμοιοι, αλλά άσφαλώς όταν
δεν έχη κανείς υγεία, δεν μπορεί να
είναι όμοιος.

Η καλή συμπεριφορά

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

Αυτές τις ημέρες παρακολουθώμε
διάφορες συζητήσεις επί της κατα-
στάσεως, μερικές δε απ' αυτές είναι
άκριτα θελλώδεις και καταλήγουν
εσχημα, διότι πολλοί άνθρωποι
εξάπτονται, κι' επάνω στην εξαψί-
τους παραφέρονται και λένε πράγμα-
τα που δεν θα τα έλεγαν αν είχαν
λίγη ψυχραιμία και αν ήξεραν να

συζητούν με μετροπάθεια. Άνεξαρ-
τήτως του τι αισθάνεται κανείς, α-
νεξαρτήτως του τι φρονεί σάν πρα-
γματικός Έλλην που αγαπά τον τό-
πο του, δεν πρέπει να λησμονή
πως υπάρχουν περιστάσεις που πρέ-
πει κανείς να προσποιηθεί και να
κρύβη τα πραγματικά του αισθήματα
αν δρίσκεται με ανθρώπους ξένους έ-
θνικοτήτος και άρχισον μία συζη-
σις επί της καταστάσεως. Στην πε-
ρίπτω αυτή, ο συζητών με ξένους
πρέπει να είναι πολύ προσηκτικός.
Δεν θα τους επιτρέψη δέβαια να μι-
λήσουν εναντίον της Ελλάδος, αλλά
ούτε και αυτός θα ξεχασθή και θα
μιλήση εναντίον του τόπου των. Θα
προτιμήσ η άποσιώπηση μερικά
πράγματα, προκειμένου να θίξη κά-
ποιον ξένον, διότι δεν πρέπει να νο-
μίζει ότι επειδή είναι στον τόπο του
πρέπει να έπωφεληται της ευκαιρίας
και να μιλή όπως του ελθη.

Αν νομίζει πως δεν μπορεί να
φερθή όπως αρμόζει ο' έναν άνδρα
πο ευγενή, ως προτιμήσ η' άπο-
φυγή συναντήσεις τοιούτου είδους,
διότι μία συζήτηση άπρόσεκτη μπο-
ρεί να έχη πολύ δυσάρεστα έπακό-
λουθα που δεν βλάπτουν μόνον αυ-
τόν, αλλά ακόμη και τον τόπο του.

ΣΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ

Στο ξενοδοχείο η ζωή κυλάει ήσυ-
χη χωρίς περισπασμούς, χωρίς φρον-
τίδες, γι' αυτό πολλοί την προτι-
μούν και άποφασίζουν ν' αφήσουν το
σπίτι τους, να πουλήσουν ο,τι πε-
ρισσότερο έχουν και να εγκατασταθούν
στο ξενοδοχείο. Όταν πρόκειται μόν-
ον για ένα πρόσωπο ή το πολύ για
δύο, φυσικά το ξενοδοχείο είναι πιο
οικονομικό, διότι γλυτώνει κανείς έ-
να σωρό έξοδα και δαπάνες που έμ-
πορεύονται με τη ζωή του σπιτιού,
δεν μπορούμε όμως να πούμε ότι δεν
είναι και κουραστική η ζωή του ξε-
νοδοχείου. Πάντως, ο καθένας, αναλό-
γως του χαρακτήρος του, σκεπτεται
τι του άρσσει, τι του ηγαίνει, τι
τον ευχαριστεί και αναλόγως άπο-
φασίζει. Εάν λοιπόν σκεφθή ότι το
ξενοδοχείον είναι η καλύτερα λύσις,
ας έχη υπ' όψιν ότι στο ξενοδοχείο
πρέπει ιδιαίτέρως να προσέχη την
συμπεριφορά του, διότι ζή κοντά σε
πολλούς ανθρώπους που δεν πρέπει
να τους άνοχη.

1ον Άν επιστρέφη άργά τις νύ-
χτες, θα περπατά σιγά και θα άπο-
φεύγη κάθε θόρυβον, που θα μπο-
ρούσε να ξυπνήσιν αυτούς που κοι-
μούνται.

2ον Δεν θα δηματίζει στο δωμά-
τιό του, έστω και αν πάσχη από άυ-
πνίες.

3ον Δεν θα κλείνη θορυβώδεις τίς
πόρτες ή τας παράθυρα.

4ον Άν έχη υποδοχήν στο διαμέ-
ρισμά του τις νυκτερινές άρες, θα
ζητή την άδεια των γειτόνων του,
για να πεισθί ότι δεν τους άνοχη.

5ον Άν έχη ραδιόφωνο, δεν θα
το βάσιν παρα τις άρισμένες άρες
και ποτέ τις άρες του ύπνου, έστω
και αν αυτός δεν κοιμάται.

Τέλος, η ζωή του ξενοδοχείου μπο-
ρεί να είναι πολύ ευχάριστη, με και
πολύ βαρετή ακόμη και άνοχητική
αν δεν προσέχουμε, διότι υπάρχουν
άνθρωποι που έχουν τη μαγία να έ-
νοιοιουν σχέσεις και να φορτώνονται
στούς άλλους. Επειδή δε ο' ένα ξε-
νοδοχείο υπάρχουν πολλών ειδών άν-
θρωποι, πρέπει να είμεθα φειδωλοί
στις σχέσεις μας, για να μη βρε-
θώμε υπερβήμενοι με ανθρώπους που
κάθε άλλο παρά της τάξεως μας ή
των αντιλήψεων μας είναι.

Άλλη λογαφία

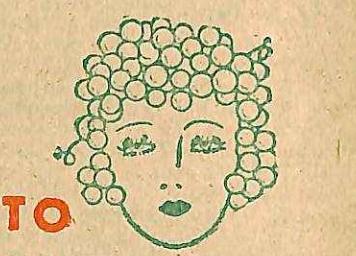
Μιάν άτυχη και άπελ-
πισμένη. Κολή μου φίλη, έ-
διάσασ με μεγάλη συγκίνηση το
γράμμα σας και λυπομαι που εί-
 τόσο δυστυχισμένη. Δεν πρέπει ήμα-
ν' άπελπιζάμε, γιατί όλα θα έχα-
σθούν μία μέρα και θα γελάτε με

τον σημερινό σας πόνο. Έδείξατε
λίγη έπιπολαιότητα, με την δικαιο-
λογούν τα 19 σας χρόνια. Μην έ-
χνατε ότι αυτός είναι παντρεμένος
και δεν πρέπει να κόμμε δυστυχί-
σμένη τη γυναίκα του. Δεν μπορείτε
να σπηρίζετε την ελπίδα σας στη
δυστυχία μιας άλλης. Άποφύγετε
να τον συναντήσετε, μόνον έτσι θα
θεραπευθήτε και παντρευθήτε με τον
άλλον, που σιγά-σιγά θα τον αγαπή-
σετε.

Μιάν άτυχη και άπελ-
πισμένη. Κολή μου φίλη, έ-
διάσασ με μεγάλη συγκίνηση το
γράμμα σας και λυπομαι που εί-
 τόσο δυστυχισμένη. Δεν πρέπει ήμα-
ν' άπελπιζάμε, γιατί όλα θα έχα-
σθούν μία μέρα και θα γελάτε με

Κ α ί τ η ν Σ υ μ. Σύνον. —
Πρέπει να μου εξηγήσετε τι είδους
λέκεδες είναι αυτοί που παρουσιάζον-
ται, τι χρώμα έχουν και τι μέγεθος.
Επίσης πως άρχισαν να έμεανίζουν.
Πρέπει να μου εξηγήσετε τι είδους
λέκεδες είναι αυτοί που παρουσιάζον-
ται, τι χρώμα έχουν και τι μέγεθος.
Επίσης πως άρχισαν να έμεανίζουν.
Πρέπει να μου εξηγήσετε τι είδους
λέκεδες είναι αυτοί που παρουσιάζον-
ται, τι χρώμα έχουν και τι μέγεθος.
Επίσης πως άρχισαν να έμεανίζουν.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΝΝΟΕΙ ΝΑ ΗΣΥΧΑΣΗ....

Μ'αυτή τη φράση χα-
ρακτηρίζουν το 'Ινστι-
τούτο της Μ^{me} ΚΕΤΤΥ
όλοι όσοι έρχονται
σ'έπαφή μ'αυτό. Και
δεν έχουν άδικο! Για-
τί, πραγματικά, το 'Ιν-
στιτούτο της Μ^{me} ΚΕΤΤΥ
(Ερμού 42. Τηλ. 22-0-88)
δεν έννοει να ήσυχαση,
ούτε να έπαναπαυθή στις
έπιτυχίες του. Διαρκώς
μελετά, διαρκώς παρακο-
λουθεί τις προόδους του
έξωτερικού και διαρκώς
βελτιώνει τα προϊόντα
και τας μεθόδους του.

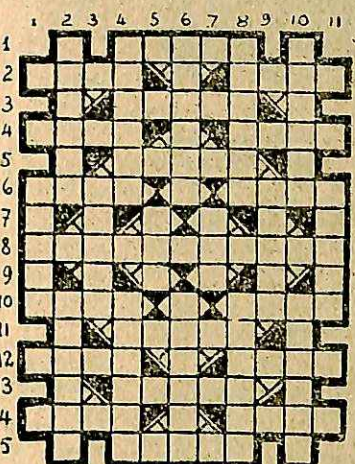
Και τώρα πάλι έχει να
μās παρουσιάσιν νέες έκ-
πληξεις. Νέα προϊόντα
τοῦ 1940. Νέες λωσιόν,
νέες κρέμες, νέες μάσκες.
Όλα σε νέες βιταμινο-
χες συνθέσεις, που άπο-
τελούν την τελευταία λέ-
ξη της έπιστήμης.

ΟΤΙ ΔΙΑΦΕΡΕΙ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 96

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Πρωτεύουσα του της Φινλανδίας (νομού)
2) Θέα ήτις εγέννησε τον Έρμη
3) Σέρμα λεπτόν μεταλλικόν
4) Άγώνισμα άθλητικόν
5) Τυφή ήτις εξύδρισε θεόν κατά
6) Πρόθεσις
7) Τυφή ήτις εξύδρισε θεόν κατά
8) Περιφρομας αυτοκράτορας της

1) Καί κοπρία σά... λέγει μια
2) Θέα ήτις εγέννησε τον Έρμη
3) Σέρμα λεπτόν μεταλλικόν
4) Άγώνισμα άθλητικόν
5) Τυφή ήτις εξύδρισε θεόν κατά
6) Πρόθεσις
7) Τυφή ήτις εξύδρισε θεόν κατά
8) Περιφρομας αυτοκράτορας της

- 10) Άεράκι θαλασσινόν
11) Κράτος ευρωπαϊκόν
12) Ηήσος από τας Μαλαγκας
13) Πόλεως το πρώτον συνθετικόν
14) Όφρις μὲν μη ισοδότης
15) Το δαυλλίον αυτό

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Πρωτεύουσα άλλοτε κράτους με
2) Κράτος ευρωπαϊκόν
3) Επίδοσις πολύ μεγάλη

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

(Γ' ΣΥΝΕΧΕΙΑ)

- 1) ΠΑΥΛΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ
2) ΘΕΟΔ. ΜΑΓΙΚΟΥΡΤΗΣ
3) ΕΥΤΥΧΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ
4) ΕΛΕΝΗ ΧΡΥΣΗ
5) ΤΑΣΙΑ ΚΛΕΙΣΑΡΗ
6) Σ. Α. Κ. 13. 13. 13
7) ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΔΗΣ
8) ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΠΑΥΛΑΟΥ

- 9) Κ. Ι. ΣΤΕΡΓΙΟΠΟΥΛΟΣ
10) ΣΤΥΛ. ΚΑΣΑΜΠΑΟΥΛΟΥ
11) ΠΑΥΛΙΝΑ
12) ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΧΑΡΙΛΑΣ
13) ΟΙ τρεις τηλεφωνηταί του Χίου
14) ΕΥΦΗΜΙΑ ΝΟΥΡΑΓΛΟΥ

- 16) ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΟ «Χ»
17) ΚΩΝΣΤ. ΝΟΥΡΑΓΛΟΥ
18) ΕΕΝΙΑ
19) ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ ΧΑΡΙΛΑΣ
20) ΑΝΝΑ ΒΛΑΜΠΟΥΛΟΥ
21) ΒΙΓΓΙΝΙΑ ΧΑΡΙΛΑ
22) ΚΡΙΣΤ. ΚΑΡΑΛΑΜΠΕ

- 23) Ι. ΜΟΛΤΕΣ
24) ΓΕΩΡΓ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥ
25) ΔΗΜ. ΒΙΤΣΑΚΤΗΣ
26) ΕΛΚΑ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ
27) ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΠΕΡΑΤΗΣ
28) ΜΑΡΙΑ ΜΙΧΟΠΟΥΛΟΥ
29) ΑΡ. Ο. Χ. (Άρτα)
30) Π. ΚΟΚΚΙΝΟΣ
31) ΑΝΔΡ. ΚΑΡΑΓΚΟΥΣΗΣ
32) ΧΡΗΣΤΟΣ ΒΡΑΝΗΣ
33) ΕΡΙΚΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΟΥ
34) ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΧΙΩΤΗΣ
35) ΝΙΚ. ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ
36) Α. Γ. ΤΙΝΟ ΡΟΣΣ
37) ΣΤΕΦ. ΚΑΡΑΓΕΡΓΟΣ
38) ΑΓΓ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ
39) ΖΩΗ Γ. (Φάληρον)

- 40) ΕΛΕΝΗ ΔΑΛΜΑΡΙΔΟΥ
41) ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΜΠΟΥΤΣΙΚΟΣ

- 42) ΚΑΙΤΗ ΜΕΤΑΞΑ
43) ΒΡΟΝΤΙΝΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛ
44) Ι. ΠΑΠΑΜΑΥΡΟΣ
45) ΑΛΕΞΙΟΣ ΓΟΡΓΟΛΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΑΥΤΗ Η ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗ ΜΕΤΑΒΟΛΗ

ΕΓΙΝΕ ΜΟΝΟΝ ΣΕ 7 ΗΜΕΡΕΣ
Αυτό σας φαίνεται έκπλη-
κτικό, αλλά για να πει-
σώτε ότι είναι αληθινά
ΔΟΚΙΜΑΖΑΤΕ ΜΟΝΗ ΣΑΣ

Μόλις σε μία εβδομάδα με-
σα... Χιλιάδες γυναικών, νοη-
τευμένες από το αποτέλεσμα,
άπηλλάγησαν από τις ρυτίδες
των, και έγιναν κατά πολλά
χρόνια νεότερες.

Αποδώσατε στο δέρμα το
είδικόν του και πολυτίμον στοι-
χείον του, το Βιοσέλ και η έ-
πιδερμής γίνεται ταχύτατα φρέ-
σκη και νεανική.

Το Βιοσέλ είναι η εκπληκτική
ανάκαλιψις του 'Ιατρού - Κα-
θηγητού Στέσκαλ, του Πανεπι-
στημίου της Βιέννης.

Η κρέμα Τοκαλόν, χρώμα
ρόδινο περιέχει τώρα από το
στοιχείον αυτό. Έφαρμοζόμε-
νη κάθε βράδυ, πριν κοιμηθήτε,
τρώφει και ξαναεπιδίνει το δέρ-
μα κατά την διάρκειαν του ύ-
πνου.

Κατά την ημέρα χρησιμο-
ποιήτε την κρέμα Τοκαλόν χρώ-
ματος λευκού. Διαλύνει τα
μαύρα στίγματα, σφίγγει τους
διασταλμένους πόρους μέσα σε
μερικές ημέρες, κάνει άσπρο,
άπαλο και βελούδινο το πιο
θαμπό, το πιο σκοτεινό και το
πιο τραχύ δέρμα.

ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΑΓΟΡΑΖΕΙ ΣΗΜΕΡΑ

ΕΤΟΙΜΑ

ΠΑΛΤΑ — ΦΟΡΕΜΑΤΑ — ΤΑΓΙΕΡ — ΡΟΜ-
ΠΕΣ — ΚΑΠΕΛΑΑ

ΣΤΗΣ

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ

18 — ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ — 18

ΓΙΑΤΙ

ΒΡΙΣΚΕΙ ΑΜΕΣΩΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΣΚΟΤΟΥΡΕΣ ΤΟ
ΓΟΥΣΤΟ ΤΗΣ ΣΤΗΝ ΠΙΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΑΡΙ-
ΖΙΑΝΙΚΗ ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΜΕ ΕΞΟΔΑ ΔΙΩΤΕΡΑ ΑΠ
ΟΤΙ ΟΙ ΤΩ ΚΑΝΕ ΜΟΝΗ ΣΤΟ ΣΗΤΤ ΤΗΣ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

ἐπεχίρμας, ἢ ἐπεχίρμας ἀπὸ τῆς

11. 11. 1944

Αντακρός

